

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tessa Lilly

Book 1

True Luna

Rejected By My Mate

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Gerçek Luna

Eşim Tarafından Reddedildim

Beyaz Kurt Serisi 1. Kitap

Tessa Lilly

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BLURB

"Ben, Logan Carter, Crescent Moon Sürüsü'nün Alfa'sı, seni reddediyorum, Crescent Moon Sürüsü'nden Emma Parker."

Kalbimin kırıldığını hissedebiliyordum. Leon içimde uluyordu ve ben onun acısını hissedebiliyordum.

Tam bana bakıyordu ve gözlerindeki acıyı görebiliyordum ama o bunu göstermeyi reddetti. Çoğu kurt acıdan dizlerinin üzerine çöker. Ben de dizlerimin üzerine çöküp göğsümü tırmalamak istedim. Ama o yapmadı. Başı dik bir şekilde orada duruyordu. Derin bir nefes aldı ve harika gözlerini kapattı.

"Ben, Hilal Ay Sürüsü'nden Emma Parker, reddinizi kabul ediyorum."

Emma 18 yaşına girdiğinde, eşinin sürüsünün Alfa'sı olmasına çok şaşırır. Ancak eşini bulduğu için duyduğu mutluluk uzun sürmez. Eşi onu daha güçlü bir dişi kurt için reddetmiştir. O dişi kurt Emma'dan nefret eder ve ondan kurtulmak ister ama Emma'nın uğraşması gereken tek şey bu değildir. Emma sıradan bir kurt olmadığını ve onu kullanmak isteyen insanlar olduğunu öğrenir. Onlar tehlikelidir. İstediklerini elde etmek için her şeyi yaparlar.

Emma ne yapacak? Eşi onu reddettiği için pişman olacak mı? Eşi onu çevrelerindeki insanlardan kurtarabilecek mi?

Bu kitap Beyaz Kurt Serisi'nin 1. kitabıdır. Hikaye bir üçlemedir.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM - Önceki gün (birinci bölüm)

Sabah erkenden uyandım ve hemen kalktım. Heyecanlıyım. Gerçekten çok heyecanlıyım. Yarın benim doğum günüm. Yarın on sekiz yaşıma girecek ve kurdumla tanışacaktım. İlk kez yer değiştirmek için sabırsızlanıyordum. Acı verici olduğunu söylüyorlar ama ben o kısmı umursamadım. Sadece kısa bir süre için ve daha sonra kolaylaşıyor. Biraz acıya dayanabilirim.

Keşke annemle babam da burada olsaydı da ilk kez vardiyamı görebilselerdi. Onlar öleli sekiz yıl olmuştu ve bu hiç de kolay olmamıştı.

Haydut bir saldırıda öldürüldüler.

Haydutlar bir sürüye ait olmayan kurtlardır. Çeşitli suçlar işledikleri için sürülerinden sürgün edilerek haydut olurlar. Bazıları sürülerinden ayrılmayı ve haydut gibi yaşamayı seçer. Yine de bu nadirdir. Biz kurtlar sürü hayvanlarıyız. Yalnız kalmayı sevmeyiz. Bir kurt haydut olmayı seçtiğinde, bunun nedeni çoğunlukla sürülerinde başlarına kötü bir şey gelmiş olması ya da eşlerini kaybetmiş, delirmiş ve sürüden ayrılmış olmalarıdır.

Haydutlar yalnız yaşar. Diğer kurtlarla çalışmazlar. Ama sürümüze saldırdıklarında birlikte çalışıyorlardı. Bu çok garipti. O geceden sonra Alfa'mız, çeşitli sürülere saldırmak için diğer haydutları toplayan bir haydut kurt olduğunu öğrendi. Ona Haydut Kral diyorlar. O zamandan beri saldırılar durmadı. Bize ve diğer sürülere birçok kez saldırdılar.

Saldırının olduğu gece, haydutlar Alfa'nın oğlunu öldürmeye çalıştı. Onun 18. yaş gününü ve ilk vardiyasını kutluyorduk. Yeni bir Alfa olmak ve sürüyü devralmak için eğitime başlaması gerekiyordu.

Ancak o gece haydutlar, eski Alfa Luke'umuz olan babasını öldürdü. Hemen Alfa olmak zorunda kaldı. Ve harika bir iş çıkardı. Eğitimini erken bitirdi ve sürümüzü en güçlü sürülerden biri haline getirdi.

Babam Alfa Luke'un Beta'sıydı. O ve annem Alfa, Luna ve oğullarını korurken öldüler. Bu onların işiydi.

Onların ölümünden sonra kardeşim Andrew Beta oldu. O ve Alfa'mız çocukluktan beri en iyi arkadaşlardı ve şimdi sürümüzü birlikte yönetiyorlar.

Kardeşim harika bir Beta ve daha da iyi bir . Ailemiz öldüğünde 17 yaşındaydı ve ondan sonra sürümüze ve bana bakmak zorunda kaldı. Hiç şikâyet etmedi. Bu sorumlulukları üstlendi ve elinden gelenin en iyisini yaptı. Ve harika iş çıkardı. Her zaman güvende olduğumdan ve bana iyi emin oldu. Hâlâ da öyle.

Liseyi birkaç ay önce bitirdim ve şimdi tek yapmam gereken eğitim. Saldırılarından sonra kardeşim ve Alfa'mız tüm sürü üyelerinin kendimizi savunabilmek için eğitim alması gerektiğine karar verdi.

Sürümüzün kuralı, hepimizin liseden geçmesi gerektiğidir. İnsan lisesine benzer bir şeydir, ancak kurtadam ve sürü tarihini, sürü yasalarını ve sürünün düzgün işlemesine yardımcı olmak için gereken her şeyi öğreniriz. Örneğin, bir kurt Alfa için çalışmakla ilgileniyorsa, sürüyü yönetmek hakkında biraz daha fazla şey öğrenecektir. Bir kurt tarımla ilgileniyorsa, bitkiler ve gıda kaynaklarımızın sürdürülmesine yardımcı olacak mahsullerimiz hakkında bilgi edinecektir. Bir kurt sürüyü ilgileniyorsa, savunma teknikleri ve saldırı düzenleri hakkında bilgi edinecek ve diğerlerimizden daha fazla zaman harcamak zorunda kalacaktır. Sürümüzü yönetmek için Alfa'ya yardım etmeyi seçtim. Bu benim için doğaldı. Kardeşim Beta ve ona elimden geldiğince yardım etmek istedim. Böylece sürü yasaları ve sürümüzü başarılı bir şekilde yönetmek için gereken diğer her şeyi öğrendim.

Alfa, Beta ve sürü şifacısı, pozisyonları için eğitim almak üzere sürüden ayrılan tek kişilerdir. Sürüdeki pozisyonları için gereken her şeyi öğrendikleri farklı sürülere giderler. Eğitim yaklaşık bir yıl sürer.

Sürümüzün saldırıya uğradığını ve eski Alfa'mızın öldürüldüğünü düşünürsek, yeni Alfa ve Beta'mız eğitimlerini sadece birkaç ay içinde tamamladı. Yeni Alfa ve

Paketin onlara ihtiyacı vardı ve normalden daha hızlı yapılması gerekiyordu. Gittiğinde kardeşimi özlemiştim ama bunun yapmak zorunda olduğu bir şey olduğunu biliyordum.

Her gün antrenman yapmak zorundayız ama yarın doğum günüm ve ilk vardiyam olduğu için izinliyim. Bu özel bir durum. İlk vardiya önemlidir çünkü kurdunla ve eşinle tanışırsın.

Kurt kültüründe eşler önemlidir. Eş, Ay Tanrıçamız tarafından seçilen özel kişidir. İki ruhun birbirine bağlanmasıdır. Eşiniz sizin için en önemli şey haline gelir. Onları anında seversiniz. Onunla birlikte olmak ve onu korumak istersiniz ve buna ihtiyaç duyarsınız.

Kardeşim hâlâ eşini bulamadı. Alfa'mız da bulamadı. Bu yüzden o bulana kadar annesi Gloria hâlâ Luna unvanına sahip ve Luna görevlerini yerine getiriyor.

Eşi, eski Alfa'mız vefat ettikten sonra zor zamanlar geçirdi. Neredeyse başaramıyordu. Yemek yemedi, uyumadı ya da hiçbir şey yapmadı. Eşinizi kaybettiğinizde böyle olur. Yaşama isteğiniz kaybolur. Ancak iyileşti ve o harika bir Luna. Onu çok seviyorum. Ailemiz öldükten sonra bana ve kardeşime yardım etti ve aramızda özel bir ilişki var. O benim için bir anne gibidir.

Ondan ilk vardiyamda yanımda olmasını rica ettim. Kabul etti ve bana kocaman sarıldı. Bir kurdun ilk vardiyasında hazır bulunmak büyük bir olaydır. En azından bizim sürümüzde. Her sürünün kendi geleneği vardır ama bizimkinde sadece sizin seçtiğiniz kurtlar ilk vardiyanıza tanıklık edebilir. Ve seçilmek benim için bir onurdu.

Kardeşim Luna Gloria'yı ve arkadaşlarım Amy ve Jacob'ı seçtim. Hepsi benim için onur duydular ve heyecanlandılar.

Vites değiştirmek için sabırsızlanıyorum. Harika olacak. Ve belki kardeşimden şanslı olurum ve yakında eşimle tanışırım.

Birazdan antrenmana gitmem gerekiyordu, bu yüzden dişlerimi fırçaladım, hızlı bir duş aldım ve giyindim. Siyah taytımı, antrenman sütyenimi, gri kapüşonlu tişörtümü ve Nike spor ayakkabılarımı giydim. Uzun kahverengi saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağladım ve aşağı indim.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM - Önceki gün (ikinci bölüm)

Aşağı indiğimde hoş olmayan bir sürprizle karşılaştım. Sienna mutfağında durmuş beni öldürmek ister gibi bakıyordu.

Kardeşimin ve Alfa'nın en iyi arkadaşı. O da tıpkı kardeşim ve Alfa gibi 25 yaşında ve çocukluğundan beri onlarla takılıyor. Şimdi, onlara bir cankurtaran botu gibi tutunuyor. Ne kardeşimin ne de Alfa'nın onun arkadaşı olmadığını öğrendiğinde yıkılmıştı. Bu onu Luna olmaya çalışmaktan alıkoymadı. Her zaman Alfa'nın etrafında, kendini kanıtıyor ve onu seçtiği eşi olarak kabul etmesi için ikna etmeye çalışıyor.

Kurtadamlar bunu yapabilir. Eşleri ölürse veya gerçek eşlerini bulamazlarsa, seçilmiş birini alabilirler. Bu pek hoş karşılanmaz, özellikle de bizim sürümüzde, çünkü biz eşleri çok ciddiye alırız. Aslında çoğu sürü öyle yapar. Ama bazılarının seçilmiş eşlere karşı daha ılımlı bir tutumu vardır.

Sienna uzun boylu, sarışın ve mükemmeldi. Makyajı her zaman yerindeydi. Saçları her zaman mükemmel bir şekilde taranır ve şekillendirilirdi. Ama davranışlarıyla tüm bunları mahvediyordu. Şirret, kaba ve saygısızdı. Benden nefret eder ve bana bir çöpmüşüm gibi davranırdı. Ama sadece yalnız olduğumuzda. Kardeşimin ya da Alfa'nın yanındayken tamamen farklı biriydi. Bana karşı iyiydi ve bir keresinde kardeşime benim onun için küçük bir kız kardeş gibi olduğumu söylemişti. İğrençti. Kardeşime ondan bahsetmeye çalıştım ama bana inanmadı. Onu kışkandığımı ve birlikte ne kadar çok zaman geçirdiklerini söyledi.

"Sienna." Soğuk bir sesle söyledim ve dolaptan bir kupa aldım.

"Günaydın, çirkin şey." dedi ve sırtıttı. "Senin kadar uzun süre uyumak iyi olmalı."

"Belki sen de denemelisin." Kupama kahve doldururken söyledim. "Alabildiğin kadar güzellik uykusuna ihtiyacın var."

Yüzümde bir sırıtışla ona doğru döndüm. Kızgındı.

"Seni küçük sürük." dedi dişlerinin arasından. "Yakında Luna olacağım ve seni öyle bir sürgüne göndereceğim ki gözünü bile kırpamayacaksın."

Bunu hep yapardı. Luna olduğunda beni sürgün etmekle tehdit ederdi. Bunu gerçekten yapacağını biliyordum ve tek umudum onun bir Luna olmamasıydı.

Ben de bir şeyler söylemek istedim ama ön kapının açıldığını duydum. Kardeşim ve Alfa mutfagımıza girdiler. Sienna hemen yüzüne en büyük sahte gülümsemeyi yerleştirdi.

Gözlerimi devirmiştim. Nasıl olur da kimse onun ne kadar sahte olduğunu göremezdi?

"Günaydın küçüğüm." dedi ağabeyim ve alımdan öptü.

Bu benim için en sevdiği lakaptı. Küçüktüm, yaşıtım olan tüm kurtlardan daha küçüktüm ve bunu belirtmeyi severdi. Özellikle de kocaman olduğu için. 1.80 boyundaydı ve tıpkı Alfa gibi vücudunun her yerinde kaslar vardı.

Birbirimize çok benziyorduk. İkimizin de kahverengi saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Yine de o benden daha bronzdu. Annemin soluk teni bana miras kalmıştı. Her zaman güneşin altında beklerdim ama bronzlaşamazdım.

"Günaydın Andrew. Günaydın, Logan." Dedim ve gülümsedim.

Alfa'yı sadece evlerimizin mahremiyetinde ilk ismiyle çağırabiliyorum. Diğer durumlarda ona Alfa diye hitap etmek zorundayım. Ya da Alfa Logan.

Sienna bundan hoşlanmadı. Omuzlarının üzerinden bana 'seni öldüreceğim' bakışı attı.

"Günaydın, Emma." Logan mutfak masamıza otururken şöyle dedi.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun, Em?" Andrew kendisi ve Logan için kahve doldururken sordu.

"Pek bir şey yok." Ben de cevap verdim. "Bir saat sonra antrenmanım var, sonra da Amy ve Jacob'la takılacağım."

"Yarın ilk vardiyası var. Heyecanlı mısın?" Logan bana sordu ve kahve fincanını kardeşimin elinden aldı.

"Evet." Dedim ve ısıltılı gülümsedim. "Kurdumla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Belki de eşini bulacaksın Emma." Sienna soğuk bir sesle. "Ve belki de yarın seni ona kaptıracağız."

Kardeşıme sahte bir üzgün bakış attı. Tanrıça, onun rolünü anlamadıklarına göre çok kördüler.

"Merak etme Sienna." dedi kardeşim. "O her zaman bizim küçük kız kardeşimiz olacak. Hiçbir eş bunu bizden alamayacak."

Çılgınlık atmak ve kusmak istedim. O benim kız kardeşim değildi! Benden kurtulmak için sabırsızlanan sahte bir kaltaktı! Ama bir şey söyleyemedim, bu yüzden ona sahte bir gülümseme verdim.

"Vardiyandan sonra bir sürü evinde çalışmaya başlayabilirsin." Logan söyledi. "Liseye sürü ofisinde çalışmak için gittin, değil mi?"

". " Dedim ve gülümsedim. "Çalışmaya başlamak için

sabırsızlanıyorum." "Güzel." Logan gülümsedi.

Yakışıklıydı, gülümsediğinde daha da yakışıklı oluyordu. Ve bu nadir görülen bir şeydi. Genellikle çok ciddiye ve sadece bir Alfa olarak işine odaklanırdı. Her zaman sürüsü için en iyi olanı yapardı. Bu yüzden bu kadar başarılıydı.

Kardeşim kadar uzun ve kaslıydı. Belki daha da fazla. Sürünün alfa ve beta kurtları her zaman en güçlü kurtlardı. Ve bu her zaman belli olurdu. Alfa ve betanın kim olduğunu her zaman görebilirdiniz. Koyu sarı saçları ve yeşil gözleri vardı. Çenesi ve burnu mükemmel bir şekilde yontulmuştu ve dudakları yumuşak görünüyordu. Çok ateşliydi. Sienna'nın onun peşinden koşmasına şaşmamalı.

Ağabeyimin de ağzının suyu akıyordu ama Beta'nın eşi olmak onun için yeterince iyi değildi. Yine de kardeşim onu seçilmiş eşi olarak kabul etseydi, bunu da kabul ederdi. O sadece unvan ve gücün peşindeydi. Bunu görememeleri çok kötü.

Bir kapı zili düşüncelerimi böldü. Jacob buradaydı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Önceki gün (üçüncü bölüm)

"Bu Jacob mı?" diye sordu kardeşim.

Başımı salladım ve bardağı bulaşık makinesine koydum.

"Bu gece görüşürüz. Hoşça kal Logan. Sienna" dedim ve kardeşimin yanağına bir öpücük kondurdum.

Logan bana gülümsedi ve Sienna bana soğuk bir bakış attı. Kaltak.

Mutfaktan çıktım ve ön kapıyı açtım. Arkadaşım Jacob orada durmuş bana gülümsüyordu.

Ona hep aşıkım. Hâlâ da öyleyim. Yakışıklı, uzun boylu, kaslı ve siyah saçlı. Koyu kahverengi gözleri bir çikolata havuzuna benziyor. Ve ben çikolataya bayılırım. Bazen eşim olmasını diliyorum. Birlikte harika olurduk ve benden hoşlandığını biliyorum. Bana kendisi söyledi.

Hiç çıkmadık, hatta konuşmadık bile Kendimizi eşlerimize sakladık. Başkalarıyla seks yapmak yasak değil ama çoğunlukla sürü büyüklerimiz tarafından hoş karşılanmıyor. Sürünün geri kalanı eşlerimizi beklememiz gerektiği konusunda hemfikir ama eş bağı dışında biriyle çıkan birini gördüklerinde yüz çeviriyorlar. Yine de hepimiz kendimizi eşlerimiz için saklamadık. Kardeşimin ve Logan'ın dişi kurtlardan nasibini aldığını biliyorum. Sanırım Logan Sienna'yla bile yattı, bu da onun Luna'sı olacağına olan inancını daha da artırdı. Jake ve ben bu konuda hiç konuşmadık ama sanırım o da bazı dişi kurtlarla yattı.

Jacob 22 yaşında ama hâlâ eşini bulamadı. Belki de o benim, ben de onun eşiyim. Eğer benim eşimse onunla yattığını bilmek beni mutlu etmeyecek ama geçmişini de ona karşı kullanmak istemiyorum.

"Günaydın güzelim." dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Günaydın, Jake." Dedim ve ön kapıyı kapattım.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu ve elimi avucunun içine aldı.

"Evet, öyleyim." Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle söyledim. "Vites değiştirmek için sabırsızlanıyorum."

"Harika olacak." dedi. "Muhteşem olacaksın. Orada olmamı istediğin için gerçekten onur duydum."

"Tabii ki yaptım." Dedim. "Sen ve Amy benim en iyi arkadaşlarımsınız. Sizi orada istiyorum."

"Belki ben de senin için başka bir şey olurum." dedi ve göz kırptı.

Güldüm. "Belki de olursun."

Birlikte eğitim alanına doğru yürüdük.

Amy zaten oradaydı, bizi bekliyordu. Benden bir yaş büyük ve lisede tanışmıştık. Beni Jacob'la tanıştırdı. Onlar kuzen.

O ve Jacob birbirlerine çok benziyorlar. Onunla aynı siyah saçlara sahip. Gözleri Jacob'inkinden biraz daha açık renk.

"Bunlar benim en sevdiğim iki kurt değil mi?" dedi ve ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Merhaba Amy." dedi Jake ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Bana kocaman sarıldı. "Yarın senin kurdunla tanışmak için sabırsızlanıyorum, Emmy. Kurtlarımız çok iyi arkadaş olacaklar, bunu biliyorum. Tıpkı bizim olduğumuz gibi."

"Alora'nın kurduma bayılacağına eminim." Kocaman bir sırıtışla söyledim.

Kurtlarımızın kendi isimleri var. Amy'nin kurdunun adı Alora, Jake'inki ise Jared. Kurdumun adını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Bu kadar çene çalmak yeter kızlar. Antrenman zamanı. Sonra görüşürüz." Jake bunu söyledi ve antrenman sahasına doğru yürüdü.

Jacob bir devriye kurdu olarak çalışıyor, bu yüzden bizden daha sıkı ve farklı antrenman yapıyor. Devriye kurtları bizden ayrı eğitim alır. Amy bir serada çalışıyor. Bitkilerle arası çok iyi.

Jacob ve ben bazen birlikte antrenman yapardık. Bana eğitim seanslarında neler yaptıklarını biraz öğretti. Kendimi savunabilmem için mümkün olduğunca çok şey bilmemi istediğini söyledi. Güvende olmamı istiyordu.

Bir buçuk saat sonra günlük eğitim seansımızı tamamlamıştık. Jake'in hala bir saati vardı, bu yüzden Amy ve ben duş alıp üstümüzü değiştirmek için eve gittik.

Her zaman bir lokantada buluşurduk.

Eve geldiğimde Andrew yoktu. Dışarıda paket işleriyle uğraşıyordu. Beta olmak, dokuzdan beşe kadar çalıştığınız diğer işlere benzemiyor. Her zaman yapacak bir şeyler vardır. Özellikle de Alfa'nız Logan ise.

Hızlıca duş aldım ve üzerime bir kot pantolon, beyaz bir kazak ve siyah Converse spor ayakkabılarımı giydim. Saçlarımı kuruttum ve belime kadar dökülmesine izin verdim.

geldiğimde Amy her zamanki yerimizde oturuyordu. "Hey, bayan."

dedi. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Senin kadar harika değil."

Muhteşem, uzun boylu, zayıf ama doğru yerlerde kıvrımları var ve kendine çok güveniyor. Bütün erkekler onu istiyor.

"Demek yarın büyük gün." dedi çikolatalı milkshake'ini yudumlarken. "Evet.

Çok heyecanlıyım."

"Belki Jake senin eşin olur ve biz de bir aile oluruz." dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Bunu çok isterim." Dedim ki. "Jake'i sevdiğimi biliyorsun. Harika bir eş olurdu."

"Ve sana sıırıslıklaı aşık." diye güldü. "Aslında çoğu erkek öyle." "Sen neden bahsediyorsun?" Dedim ve kaşlarımı çatıttım.

Garson bana çilekli milkshake'imi getirdi ve bir yudum almadan önce ona teşekkür ettim. İnanılmazdı.

"Hadi ama Emma." dedi ve gözlerini devirdi. "Çok güzel ve . Sana yönelen bakışları hiç fark etmediğine inanamıyorum. Bu Jake'i çok kıskandırıyor."

"Her zaman sana baktıklarını düşünmüşümdür." Dedim ve sıırıttım.

Amy güldü. "Evet, öyle. Ama baktıkları tek kişi ben değilim."

Kızardım ve ellerime baktım. "Şey, umurumda değil. Eşimi bekleyeceğim." "Ve işte geliyor." Amy kapıyı işaret etti.

Jake içeri giriyordu. Bize kocaman bir gülümseme verdi ve standımıza doğru yürüdü. Yanıma oturdu ve yanağımdan öptü.

"Selam kızlar. Ne hakkında konuşuyoruz?" diye sordu.

"Arkadaşlar." Amy yüzünde kocaman bir sırıtışla

"Arkadaşlar" dedi.

"Bu konuyu yarın tekrar ele almak için sabırsızlanıyorum." Jake dedi ve bana göz kırptı. Güldüm ve kızardım. "Tamam, beni utandırmayı bırak."

Jake güldü ve yanağını çimdikledi. "Neden? Bundan daha güzel bir manzara olamaz."

"Tamam, aşk kuşları. Bu kadar yeter." Amy söyledi ve güldü. "Emma, yarın ne zaman buluşuyoruz?"

"Peki, kardeşimle öğle yemeği yiyip günü onunla geçireceğim ve akşam 8'de vardiya yerinde buluşacağız." Dedim.

Kardeşim ve benim doğum günlerimizi birlikte geçirme geleneğimiz var. Başka kimse yok. Sadece o ve ben. Her zaman birlikte kahvaltı ve öğle yemeği yeriz. Sonrasında film izler ve yiyebildiğimiz kadar pasta yeriz. Geleneğimizi seviyorum.

"Harika. Kurdunun da senin kadar küçük olup olmayacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Amy dedi ve güldü.

Ben onlara ters ters bakarken Jake de ona katıldı. "Sizi sürtükler."

"Oh, ama, Emmy." Jake gülerek şöyle dedi. "Senin bu kadar küçük olmana bayılıyoruz." Kaşlarını çatıttım ama kahkahalarına katıldım.

Günün geri kalanını konuşarak, gülererek ve birlikte ilk koşumuz için planlar yaparak geçirdik.

Eve geldiğimde geç olmuştu ama Andrew hâlâ dışarıdaydı. Çabucak duş aldım, pijamalarımı giydim ve yorganımın altına girdim. Yarın olacakları görmek için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - 18

"Günaydın, Emma.

Kardeşimi selamlamak için kapıya doğru döndüm ama orada kimse yoktu. Yalnızdım. Ama bu kimin sesiydi?

'Benim, aptal. Senin kurdun.'

İrkildim. Tabii ki, bugün benim doğum günüm. Bugün kurdumu aldım. Yine de kafamın içinde bir ses duymak garip.

"Buna alışacaksın. Bir ses söyledi.

"Biraz zaman alacak. Ben de cevap verdim.

"Dünya kadar vaktimiz var. Kurdum dedi ki.

"Adın ne senin? Ona sordum.

"Eliza.

"Hoşuma gitti. Ona söyledim.

", Emma. Şimdi kalk ve günü kardeşinle geçirmeye git. Asher varlığını çoktan hissetti ve benimle tanışmak için sabırsızlanıyor. Dedi.

Heyecanlı ve enerji dolu kalktım. Eliza'yı görmek için sabırsızlanıyorum.

Dişlerimi fırçaladım, duş aldım, eşofman ve kapüşonlu bir tişört giydim. Kardeşimle tembel bir doğum günü için mükemmeldi.

Aşağı indiğimde Andrew çoktan krep yapmıştı. Geleneksel doğum günü kahvaltımızdı.

"Mutlu yıllar Emma!" diye bağırdı ve bana kocaman sarıldı. "Asher Eliza'yı hissetti. Sonunda kız kardeşiyle tanışacağı için çok heyecanlı."

"O da onunla tanışmak için sabırsızlanıyor." Dedim ve ona

kocaman bir gülümseme verdim. Asher'a bayılıyorum. O var olan en iyi kurt.

", yemek yiyelim." dedi ve beni masaya çekti.

Karnımız doyduktan sonra günün ilk başlamak için oturma odasına geçtik. Her zaman Avenger serisini izledik. İnsanlar o filmlerde harika bir iş çıkardı.

Öğleden sonra 1 sularında Andrew ve ben mutfığa gidip öğle yemeği hazırlamaya başladık. Doğum günümde en sevdiğim yemek olan lazanyayı yeriz. Onun doğum gününde ise en sevdiği yemek olan pizzayı yeriz.

Andrew mutfak masasına otururken ben lazanyayı yapmaya başladım.

"Belki yakında eşini bulursun." dedi.

"Belki." Ona bakmadan söyledim.

Onunla bu konuyu konuşmaktan hoşlanmıyorum. O benim kardeşim ve çiftleşme hakkında konuşmak garip. Ve onu asla terk etmek istemiyorum. Eşimle ayrılmak benim için çok zor olacak.

"Belki Jacob olur." dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Evet." dedi ve omuz silkti. "O bizim en iyi savaşçılarımızdan biri, bu yüzden onunla güvende olacağını biliyorum. Ondan şimdiden hoşlandığını da biliyorum. Onunla gitmek senin için daha kolay olur."

Yanına gittim ve oturdum. "Gitmek benim için kolay olmayacak. Eşim kim olursa olsun. Sen benim ailemsin. Sizi bırakmak istemiyorum."

"Biliyorum, Em." dedi ve gülümsedi. "Gitmeni istemiyorum. Ama eğer eşini bulursan gideceksin. Ve biz iyi olacağız."

"Belki de onu bulamayacağım." Dedim ve ayağa kalktım. "Hiç bulamadın."

"Evet." diye başını salladı. "Ama içimde öyle olacağına dair çok iyi bir his var ve bu Jacob olacak."

Gülümsedim ve gözlerimi devirdim. "Göreceğiz."

Kalktı ve yemeğimizi bitirmemize yardım etti. Yedikten sonra başka bir film izlemek için oturma odasına geri döndük.

Akşam 7 sularında Andrew bana gidip hazırlanmamı söyledi. Ormandaki vites değiştirme alanına ulaşmak için yaklaşık 20 dakika yürümemiz gerekti.

Ormanın ortasında, tüm kurtların ilk vardiyaları için gittikleri küçük bir açıklıktır. Burası özeldir çünkü ormanda ayın üzerinize tamamen vurabildiği tek yerdir. Ormanımız o kadar sıktır ki ay ağaçların arasından zar zor parlar. Açıklık, özgürce parladığı tek yerdir.

Özellikle bu gece için seçtiğim beyaz elbisemi giydim. İlk vardiyamızın gecesinde beyaz giymek gelenektir. Ayakkabılarımı giydim ve aşağı indim.

Andrew beni kapıda bekliyordu. Bana ceketimi verdi ve evden çıktık.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Andrew muhtemelen bunu duymuştu çünkü elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti.

"Korkma, Emma." dedi sessizce. "Her şey harika olacak. Ve ben senin için orada olacağım."

"Teşekkür ederim." Dedim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum küçüğüm." dedi ve bana yandan sarıldı.

Yaklaşık 20 dakika sonra açıklığa vardık. Arkadaşlarım ve Luna Gloria çoktan orada bizi bekliyorlardı.

Önce Luna bana yaklaştı. "Mutlu yıllar, tatlım. Kurdunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim Gloria teyze. O da sizinle tanışacağı için çok heyecanlı." Kocaman bir gülümsemeyle söyledim.

Amy ve Jacob yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bana doğru geldiler. "Mutlu yıllar, Emmy." Amy dedi ve bana sıkıca sarıldı.

"Mutlu yıllar, Emma." Jake dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Şimdi kurdunla tanışalım. Hava soğuk ve hasta olmanı istemiyorum."

O haklı. Aralık ayındayız ve üzerimdeki tek şey bir elbise. Bir ceketim var ama o da beni sıcak tutmuyor. Titremiyor olmamın tek nedeni heyecan.

"O haklı, Emma." Andrew dedi ki. "Ceketini bana ver ve açıklığın ortasında dur."

Dediğini yaptım ve açıklığın ortasında durdum. Hepsi bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve kıyafetlerimi çıkarmam için bana biraz mahremiyet sağlamak üzere arkalarını döndüler.

Elbisemi, iç çamaşırlarımı ve ayakkabılarımı dikkatlice çıkardım ve düzgünce katlayarak bir yığın haline getirdim. Tekrar ayağa kalktım ve aya baktım.

"Hazır mısın, Emma? Kurdum dedi ki.

"Öyleyim. Ben de cevap verdim. *"Bunu nasıl yapacağım?"*

"Bırak gitsin. Canın yanacak. Ama karşı koyma. Yakında bitecek. Bırak ve kontrolü bana ver. Dedi.

Dediğini yaptım. Derin bir nefes aldım ve onun zihnimizi ve bedenimizi kontrol etmesine izin verdim. Kemiklerimin kırıldığını hissetmeye başladım. Küçük bir çığlık attım ve düştüm.

dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bu doğru, Em." Ağabeyimin sesini duydum. "Her şey girecek. Bırak ."

Acı dayanılmazdı. Bütün kemiklerinizi aynı anda kırmak gibiydi.

Kusma isteğimle ve kontrolümü bırakmaya odaklandım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM - İlk vardiya

Birkaç dakika sonra dört ayak üzerinde duruyordum, beyaz kürküm ay ışığının altında parılıyordu. Derin bir nefes aldım ve başımı gururla kaldırdım.

Arkadaşlarım ve ailem arkalarını döndüler ve nefes

nefese kaldılar. "O beyaz." Luna Gloria söyledi.

Ona baktım ve kurt başımı eğdim. Bu özel bir şey mi?

'Biz saf beyaz bir kurdur, Emma. Kimse saf beyaz bir kurt değildir. Eliza söyledi.

"Ne demek istiyorsun?" sordum. 'Beyaz kurtlar var. Onları daha önce görmüştüm.

"Evet ama hiçbirisi saf beyaz değil. Gururla söyledi. 'Hepsinin farklı renkte bir lekesi var ya da patileri farklı. Biz hepimiz beyazız.

"Bu ne anlama geliyor?" Amy sessizce sordu.

"Bilmiyorum." dedi kardeşim, gözlerini kurdumdan ayırmadan. "Ama güzel."

"Öyle." Jacob sessizce söyledi.

I baktı at onu ve hemen keçe Hayal kırıklığına uğradım.
Hayır. Kıvılcımlar. Bağlantı yok. O benim eşim değil.

"Biz onun değiliz. Eliza söyledi. "Biz başkasına aitiz.

"Ne demek istiyorsun, Eliza? Şaşırarak sordum. "Eşimizin kim olduğunu biliyor musun?

"İstiyorum. Dedi. "Yakında öğreneceksin.

"Kim o? Ben sordum. "Nereden biliyorsun?"

Bir kurdun eşinin kim olduğunu bilmesi pek yaygın değildir. Sadece onları gördüklerinde bilirler. Ama daha önce değil. Neler oluyor?

"Seninle bu konu hakkında konuşmayacağım. Eliza söyledi. 'Şimdi bunu düşünmeyi bırak ve arkadaşlarına ve ailene odaklan. Andrew seninle zihin bağı kurmaya çalışıyor."

Odağımı konuşmamızdan çektim ve kafamın içinde kardeşimin sesine odaklandım. Şimdi yer değiştirdiğime göre, tüm sürüyle zihinsel bağlantı kurabilirim.

Emma mı? Beni aradı. Emma, beni duyabiliyor

musun? Duyuyorum. Cevap verdim. **Üzgünüm,**

Eliza'yla konuşuyordum.

Çok güzelsin, Emma. Gururla söyledi. **Koşuya çıkmak ister misin? Evet!**

Sesimde heyecanla söyledim.

Kardeşim grubun geri kalanına yer değiştirmelerini söyledi ve hepimiz koşuya çıktık. Eliza tüm kurtlarla tanıştı ve hepsini sevdiğini söyleyebilirim. Onlar da onu sevdiler. Özellikle de Asher. Eliza'ya karşı özenli ve dikkatliydi, tıpkı Andrew'un bana karşı olduğu gibi.

Bu kadar yeter dediğimde Andrew ile zihinsel bağlantı kurarak ona geri dönmesini söyledim. Tüm heyecan ve gerginlik beni etkilemişti ve yorgundum.

Açıklığa geri döndük ve kıyafetlerimizi ağzımıza aldık. Hepimiz üstümüzü değiştirmek için bir ağacın arkasına geçtik.

Geri vites değiştirmek de acıttı ama ilk seferki gibi değildi.

"Bunu her yaptığımızda daha kolay olacak. Eliza söyledi. "Bir süre sonra hiç acımayacak."

Açıklığa geri döndüğümde arkadaşlarım ve ailem çoktan oradaydı. Bana sarıldılar ve bir sürü öpücük verdiler. Benimle gurur duyuyorlar ve sonunda kurduma kavuştuğum için mutlular. Kimse benim saf bir kurt olduğumdan

bahsetmedi.

Yine beyaz, yüzden unutmaya karar verdim. Özel bir şey değil. Ben özel bir şey değilim.

Önce Luna Gloria ayrıldı. Bir süre açıklıkta kaldık, sadece sohbet ettik ve güldük. Birkaç dakika sonra geri yürümeye başladık.

Jacob yürüyordu, Andrew ve Amy de . "Demek biz eş değiliz." dedi sesinde hüzünle.

"Sanırım hayır." Ona bakmadan cevap verdim.

"Bu olamayacağımız anlamına gelmez." dedi. "Seni eşim olarak seçerdim. Seni seviyorum, Emma."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. Ama ben bir şey söyleyemeden kardeşim araya girdi.

"Jacob, hayır." dedi sertçe. "En azından henüz değil. Kız kardeşimi sevdiğini biliyorum ama o daha 18 yaşında ve gerçek eşiyle karşılaşma ihtimali var. Eğer birkaç yıl içinde bulamazsa ve sen de o zamana kadar kendi eşini bulamazsan, onu seçilmiş eşin yapabilirsin. Eğer seçilmiş bir eş isterse. Ama gerçek eşini bulma şansı olmadan olmaz."

Andrew ve Jacob'ın arasına baktım.

Jacob savaştı ama ağabeyimin haklı olduğunu biliyordu. Jake'i seviyorum ama gerçek eşimi bulmak için bir şansı hak ediyorum.

Andrew ve Jake'in birbirlerine bakarak geçirdikleri birkaç saniyenin ardından Jacob başını salladı ve başını eğdi.

"Haklısın." dedi sessizce. "Ama onu bekleyeceğim."

"Üzgünüm, Jake." Dedim ve elini kendi elime aldım.

"Üzgün olmanı bir şey yok." dedi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Amy bütün bu süre boyunca sessizdi ama üzgün olduğu belliydi. Jake ve benim arkadaş olacağımızı gerçekten umuyordu.

Ormandaki yürüyüşümüze devam ettik ve kısa süre sonra evimize döndük. Jake ve Amy vedalaşıp evlerine gittiler.

Andrew ve ben eve geri döndük ve saatime baktım. Saat akşam 10'du.

"Hey, başka bir film izlemek ister misin? Çok geç değil." Andrew sordu ve ceketimi alıp yerine koydu.

"İsterdim ama çok yorgunum." Dedim.

Gülümsedi. "Evet. İlk vardiya size bunu yapar."

"Ben yatmaya gidiyorum." Dedim ki. "Bugün için teşekkür ederim. Bayıldım."

"Ben de çok sevdim ufaklık." dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Asher ve ben senin kurdunu seviyoruz."

"Biz de seni seviyoruz." Dedim ve gülümsedim.

Ben yukarı çıktım, Andrew da oturma odasına gitti.

Duşa girdim ve pijamalarımı giydim. Yorganın altına girdim ve hemen gözlerimi kapattım.

Ön kapımızın gürültülü bir şekilde çalınmasıyla uyandığımda uzun süre uyuduğumu sanmıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM - Eş

Saatime baktım ve saatin 11 olduğunu gördüm. Bu saatte burada kim vardı?

Örtüleri kaldırdım ve yatak odamın kapısına doğru gittim. Kardeşimin sesini duymak için tam zamanında açtım.

"Logan?" dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Nerede o? Emma nerede?" Logan endişeyle sordu.

Sesi şimdiye kadar duyduğum en muhteşem sestti. Kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Neyim vardı benim? Daha önce hiç böyle gelmemişti. Yorgun olduğum için olmalı.

Ama sesi soğuk ve aceleciydi. Beni neden sorduğunu bilmiyordum ama başımın belada olduğunu hissediyordum. Ama ben yanlış bir şey yapmadım.

"Emma?" diye sordu kardeşim. "Uyuyor. Neden?"

Sesinde şaşkınlık ve kafa karışıklığı duyabiliyordum.

Merdivenlere doğru yürümeye başladım ve anında en muhteşem kokuyla, çam iğneleri ve karla karşılaştım. Kış ormanı gibi kokuyordu.

"*Dostum!*" Eliza kafamın içinde çığlık attı.

"*Ne?!*" Diye sordum ve donakaldım.

Logan, Emma. O bizim eşimiz. Ona git. Eliza heyecanla söyledi.

Logan mı? Alfa mı? O benim eşim mi? Ben bir Luna mıyım?

Kafamda milyonlarca soru vardı. Ayaklarım isteğim dışında hareket etmeye başladı. Sanki bir şey beni aşağıya çekiyordu. Şey, bir şey değil. Eşlik bağı.

"onu." Logan homurdandı. "Şimdi." Sesi

kızgın geliyordu. Neden kızgındı ki?

"Uyandım." Dedim ve merdivenlerden aşağı doğru

yürümeye başladım. Ortada durup Logan'a baktım.

Onun gözlerine baktığımda her şey değişti. O artık dünyanın merkeziydi. O her şeyimdi. Ona dokunmak, kollarında olmak için inanılmaz bir ihtiyaç hissediyordum.

Ona doğru koşmak istedim ama bakışlarının ne kadar soğuk olduğunu görünce kendimi durdurdum. Neler oluyordu?

"Logan?" diye seslendi kardeşim ona.

"O benim eşim." Logan dişlerinin arasından söyledi.

Kardeşim nefesini tuttu ve bana baktı. Başımı salladım ve Logan'a döndüm. Orada durmuş, yüzünde soğuk bir ifadeyle bana bakıyordu. Yumrukları sıkılıydı ve duruşu sertti.

Beni istemedi. Bu yüzden çok kızgındı. Onun Luna'sı olmak için yeterince iyi değildim.

"Emma." Andrew adımı seslendi. "Odana git. Şimdi."

Logan'ın ne kadar kızgın olduğunu görmüş ve onunla bu konuda konuşmak istemiş olmalıydı. Arkamı döndüm ve yukarı çıktım.

Ama odama geri dönmemin imkânı yoktu. Logan'ın ne diyeceğini duymak istiyordum. Yine de bildiğime dair bir his vardı içimde.

Mutfağa doğru yürüdüklerini duydum ve merdivenlerin başına oturdum. Konuştuklarını duyabilecektim ve umarım konuşmalarına odaklanmış olacaklar ve beni duyamayacak ya da hissedemeyeceklerdi. Sadece çok sessiz olmam gerekiyordu.

Dizlerime sarıldım ve bekledim.

"Konuş." dedi kardeşim soğuk bir şekilde. "Daha onu görmeden nasıl bildin?"

"Bilmiyorum." Logan iç çekti. "Onu hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyordum. Yaklaşık bir saat önce oldu. İlk başta delirdiğimi düşündüm ama sonra o kokuyu takip etmeye karar verdim. Evinize yaklaştığımda emin oldum. Leon çıldırmaya başladı."

"Bu çok garip." dedi kardeşim. "Eşler genellikle birbirlerini gördüklerinde anlarlar. Daha önce bunu hissedemezler."

"Biliyorum. Ama ben yaptım." Logan homurdandı.

Kardeşim iç çekti. "Neden kızgınsın?"

"O benim Luna'm olamaz, Andrew." Logan söyledi.

Kalbim kırıldı. Dizlerime daha da sıkı sarıldım. Ilık gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Hiçbir şey eşinin seni reddetmesi kadar acı veremez.

"Ne? Neden?" diye sordu kardeşim öfkeyle.

"O bir çocuk." Logan söyledi. "Luna olmak için yeterince güçlü değil. Daha güçlü birine ihtiyacım var."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" diye bağırdı kardeşim. "Yeterince güçlü olmadığımı düşündüğün için Tanrıça'nın hediyesini çöpe mi atacaksın?!"

"Sürü için." Logan sakince söyledi. "Sürümüzün güçlü bir liderliğe ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Özellikle de haydutların daha sık saldırdığı şu günlerde."

"Alfa, Luna'sı yanında olduğunda her zaman daha güçlüdür." diye homurdandı kardeşim.

"Öyle. Ve ben de Luna'mı alacağım." Logan söyledi. "Sienna'yı kendime eş olarak seçmeyi düşünüyorum."

durdu. Benim yerime başka bir dişi kurdu seçiyordu. Hem de herhangi bir kurdu değil. Sienna'yı. Benden kurtulmak istiyordu. Ve kurtulacak da. O bir Luna olacak ve beni sürümünden sürgün edecek. Belki de Logan'ın gerçek eşi olduğumu öğrenince beni öldürecek.

"Madem onun harika bir Luna olacağını düşünüyorsun, neden bunu daha önce yapmadın?" diye sordu kardeşim öfkeyle.

"Gerçek eşimi beklemek istedim." Logan cevapladı. "Bana güçlü bir dişi kurt bahşedilip bahşedilmediğini görmek için. Ama artık durumun böyle olmadığını gördüğüme göre, özgürce başka birini seçebilirim."

"Buna inanamıyorum." dedi kardeşim sessizce.

"Haklı olduğumu biliyorsun Andrew." Logan söyledi. "Sen, ben ve Sienna'nın büyük liderler olacağımızı ve sürünün bizim liderliğimizden büyük fayda sağlayacağını biliyorsun. Bunu kız kardeşinle yapamayız. O daha 18 yaşında."

Kardeşim hiçbir şey söylemedi ve sanırım o da Logan'la aynı fikirdeydi. Benim güçlü olmadığımı düşünüyordu. Kalbimin daha fazla kırılabileceğini düşünmemiştim.

Yeterince dinledim. Kalktım ve odama doğru yürüdüm.

Kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılıyordu. Onu tekrar bir araya getirebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ve beni henüz resmen reddetmemişti. Reddettiğinde nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.

Eşler birbirlerini reddedebilir. Ama bu aralarındaki bağı koparmaz. Hiçbir şey bozmaz. Bu sadece kelimelerdir. Ama eşinizin sizi istemediğini bilmenizi sağlar ve bu korkunçtur. Bağ canlıdır ama bu konuda hiçbir şey yapamazsınız.

Sienna tarafından sürgün edilmek ve bir haydut olmak birden kulağa o kadar da kötü gelmemeye başladı. Burada kalıp onları birlikte izlemekten daha iyiydi. Bu beni yavaş yavaş öldürecek.

"Eliza? Kurduma seslendim. *"İyi misin?"*

"Hayır, Emma. Mızımızlandı. *"Acı*

çekiyorum.

"Biliyorum. "Biliyorum" dedim. "Özür dilerim.

"Kurdu bizi istiyor. Mızımızlandı. 'Leon bizi istiyor. Bağla savaşılan Logan.

Cevap vermedim ve onun zihnimde daha da geriye gittiğini hissettim. Bu gece ondan bir daha haber alabileceğimi sanmıyordum. İyileşmesi gerekiyordu.

Burada kalamazdım. Kardeşimi göremedim. Onu göremedim.

Hemen taytımı, kapüşonlu tişörtümü ve spor ayakkabılarımı giydim. Gardırobumdan bir ceket aldım ve pencereyi açtım.

Odam ikinci kattaydı ama hemen altında bir çatı vardı. Ağabeyim Amy ile dışarı çıkmamı yasakladığında hep bu şekilde gizlice çıkardım. Beni hiç yakalamazdı. Bu gecenin de öyle olmasını umuyordum.

Dikkatlice çatıya tırmandım ve aşağıya indim. Gürültü yapmamak için çok dikkatli olmam gerekiyordu. Bir Alfa ve bir Beta kurtadamlarla aynı evdeydim. Kulakları diğer kurtadamlarınkinden bile daha iyi duyuyor. Hâlâ konuşuyor olmalarını ve konuşmalarına odaklanmalarını umuyordum.

Aşağı indim ve ormana doğru yürümeye başladım. Yakınlarda Amy, Jake ve benim yalnız kalmak istediğimizde her zaman takıldığımız bir mağara vardı. Oraya gidip düşünmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM - Reddedilme

Logan POV

Onu oracıkta reddetmek istedim.

Ama onu merdivenlerde gördüğümde yapamadım. O kelimeleri söyleyemedim.

Bana baktığında mutlu olduğunu gördüm. Bana gitmek istedi. Ama benim soğuk bakışlarımı gördü ve kendini durdurdu.

Tanrıça, o çok güzel. Her zaman güzel ve seksi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi eşim olduğu için eskisinden daha da güzel. Çilek ve karpuz gibi kokuyordu. Uzun kahverengi saçları sırtından aşağı özgürce dökülüyordu ve mavi gözleri içinde yüzmek istediğim bir okyanus gibiydi. Dudakları mükemmeldi. Küçük vücudu mükemmeldi. Her kıvrımı benim için yapılmıştı. Sadece ona dokunmak istedim.

Kendimi durdurmak için yumruklarımı sıktım. Leon'u tamamen dışladım çünkü yapmak üzere olduğum şey için beni öldürebilirdi. Onu kokladığımızda çok mutlu olmuştu. Bunu görmesini istemiyorum. Onunla daha sonra ilgileneceğim.

Andrew ona yukarı çıkmasını söylediğinde rahatlamıştım. O burada olmadığına göre artık daha sağlıklı düşünebileceğim.

Andrew'un açıklamamdan memnun olmadığını söyleyebilirim. Ama haklı olduğumu biliyor. Sürünün her zaman önce geldiğini biliyor. Ve kız kardeşi bir çocuk. Daha bugün değişti. Kurdunu doğru düzgün kontrol edemiyor ve kurt formunda savaşıyor. Haydutlar onu bana karşı kullanır ve bu da sürüyü mahveder. Güçlü bir Luna'ya ihtiyacım vardı. Sienna harika bir Luna olurdu. Güçlü ve nazik. Sürümüz onun Luna olmasından faydalanacaktır.

"Andrew." Cevap vermeyince onu aradım.

"Siktir." diye mırıldandı. "Haklısın. Sienna güçlü ve harika bir Luna olurdu. Ama bu kız kardeşimin daha da güçlenemeyeceği anlamına gelmiyor."

"Öyle değil." Ben de kabul ettim. "Ama onu eğitecek, güçlendirecek vaktimiz yok. Haydutlar onu bana karşı bir yük olarak kullanır ve sürü bundan zarar görür. Haklı olduğumu biliyorsun."

Başını salladı ve elini saçlarında gezdirdi.

"Ona şimdi söylemek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Beklemek mantıklı değil."

"Peki." dedi. "Gidip onu getireceğim."

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bağ yüzünden dikkatim dağılamazdı. Onun tarafından. Babam ve sürüm için bunu yapmalıyım.

Bu bağ koparmayacak. Hiçbir şey koparamaz. Onu hâlâ hissedeceğim, o hâlâ benim eşim olacak ama Sienna'yı Luna'm yapmakta özgür olacağım.

"Siktir!" Andrew'un bağırıldığını duydum ve hemen üst kata koştum.

Kokusu burada çok sarhoş ediciydi. Derin derin içime çekmekten kendimi alamadım.

"Ne oldu?" Andrew'a sordum.

Odasından çıktı ama kız yanında değildi.

"Gitti." diye homurdandı.

Dondum kaldım ve kalbim acıyla çarpmaya başladı. Gitti. Muhtemelen bizi duydu ve gitti. Ya ona bir şey olduysa? Bunun olmasına izin veremezdim. Onsuz yaşayamazdım.

"Leon? Kurduma seslendim. 'Eşimizin kurdunu hissedebiliyor musun? O iyi mi?'

"Hayır." Bana hırladı. 'Onun kurdu acı çekiyor. Eşinin zihninde çok gerilere çekildi. Onu hissedemiyorum.'

Sikeyim.

"Sen tam bir pisliksin Logan. Leon homurdandı. 'Eşim mükemmel ve güçlüdür. Yaptığın şey için pişman olacaksın.'

Cevap vermedim ve onu zihnimin gerisine ittim. Artık buna ihtiyacım yoktu. O bir hayvan. Tamamen içgüdüsel olarak tepki veriyor. Ve onun içgüdüğü eşini elde etmek. Mantıklı düşünen ve sürümüzü düşünen kişi ben olmalıyım.

Andrew yanımdan koşarak geçti ve aşağı indi. Ceketini aldı ve ön kapıdan içeri koştu. Şaşkınlık içinde onu takip ettim.

"Hadi Logan." diye hırladı. "Kokusunu takip et. Nereye gitti?"

Ona odaklandım ve bana yapmamı söylediği şeyi yaptım. Kokusu en çok yatak odasının penceresinin altında güçlüydü ve ormana doğru devam ediyordu.

"Kahretsin." Andrew mırıldandı.

Ormana doğru acele ettik ve kokusunun yoğunluğuna göre nereye gideceğini söyledim. Onu takip etmek zor değildi, yani bu yolu yürümesinin üzerinden çok zaman geçmiş olamazdı.

Birden kokusu kesildi. Artık kokusunu alamıyordum. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi. Kalbim durdu.

"Sorun nedir?" Andrew sordu.

"Artık onun kokusunu alamıyorum." Sessizce söyledim. "Koku tamamen gitti."

"Siktir!" diye bağırdı. "Maskeleye spreyi kullanmış."

Gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. O iyi. Ona bir şey olsaydı ben de hissederdim.

"Emma?!" Andrew bağırdı.

"Leon? Kurduma seslendim. 'Bana kızgın olduğumu biliyorum ama onunla konuşmaya çalışmanı istiyorum. Ona geri gelmesini söyle."

"Yapacağım. Hırladı. 'Ama senin yüzünden değil. Eşimin güvende olmasını istiyorum."

"Leon kurtla konuşmaya çalışacak." Andrew'a söyledim.

"Eğer ona bir şey olursa, seni öldürürüm. Alfa ol ya da olma." diye hırladı bana.

Bana böyle bir şey söyleyebilecek tek kişi oydu. Eğer en iyi arkadaşım olmasaydı, çoktan ölmüş olurdu.

"O iyi, Andrew." Ben de öyle dedim. "Ona bir şey olsaydı çok üzülürdüm."

"Ya sürüden ayrılmaya karar verirse, ha?" diye hırladı. "Eşinin, onu koşulsuz sevmesi gereken tek kişinin, onun eşi ve Luna olacak kadar güçlü olmadığını söylediğini duyduğu için bir haydut olmaya mı?!"

"Bunu ben yapmadım. En azından henüz değil." dedi ormandan bir ses.

Andrew ve ben sese doğru döndük. Emma ağaca yaslanmıştı. Tuttuğum nefesi dışarı verdim. O iyi.

Bacaklarını mükemmel bir şekilde görmemi sağlayan bir tayt giymişti. Yüzü evde olduğundan daha da güzeldi. Bir insanın birkaç dakika içinde daha da güzelleşmesi nasıl mümkün olabilir? Ona gitmemek ve onu benim yapmamak için tüm gücümü kullanmak zorundaydım. Eğer bir Alfa değil de sıradan bir kurt olsaydım, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Andrew ona doğru koştu ve ona sarıldı. Kışkandım. Ben de bunu yapmak istedim. Ama yapamayacağımı biliyordum. Güçlü olmalıydım.

"Tanrıça, Emma." Andrew bağırdı. "Bunu bir daha asla yapma!"

O da ona sarılmadı. Ondan uzaklaştı ve bana baktı.

"Beni reddetmek için buradasın, değil mi?" dedi sessizce. "Hadi, yap şunu. Şu işi bitirelim."

Andrew ve ben şaşkın bir bakış paylaştık. Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Bu kadar güçlü? Ona dönüp baktığımda başını dik tutmuş bana bakıyordu.

Derin bir nefes aldım ve ona doğru yürüdüm. "Bunu neden yapmam gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum." diye başını salladı. "Her şeyi duydum."

Başımı salladım ve elimi saçlarımda gezdirdim. Her parçam bunu yapmamam için çılglık atıyordu. Leon eşini görmek için zihnimin ön tarafına doğru tırmandı ve hırlayıp sızlanıyordu. Bunu yapmak istemiyordum. Onu istiyordum. Ama yapmak zorundaydım. Sürüm için.

Derin bir nefes aldım ve doğrudan onun harika gözlerine baktım.

"Ben, Logan Carter, Crescent Moon Sürüsü'nün Alfa'sı, seni reddediyorum, Crescent Moon Sürüsü'nden Emma Parker."

Kalbimin kırıldığını hissedebiliyordum. Leon içimde uluyordu ve ben onun acısını hissedebiliyordum.

Tam bana bakıyordu ve gözlerindeki acıyı görebiliyordum ama o bunu göstermeyi reddetti. Çoğu kurt acıdan dizlerinin üzerine çöker. Ben de dizlerimin üzerine çöküp göğsümü tırmalamak istedim. Ama o yapmadı. Başını dik bir şekilde orada duruyordu. Derin bir nefes aldı ve harika gözlerini kapattı.

"Ben, Hilal Ay Sürüsü'nden Emma Parker, reddinizi kabul ediyorum."

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımdan yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Gözlerimi açtığımda, o gitmişti.

Bağ hâlâ buradaydı. Hiçbir şey değişmedi. Ona karşı aynı şekilde hissediyordum. Onu hâlâ istiyordum. Ama başka bir dişi kurtla çiftleşmem için kapıyı açtım.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM - Başa Çıkma

Emma POV

Bu kadar acı çekip hayatta kalabileceğimi hiç düşünmemiştim. Tüm bedenim titriyor ve ruhum paramparça. Kalbimde kocaman bir delik var ve bunu asla onarabileceğimi sanmıyorum.

Arkadaşım beni istemiyor.

Yeterince iyi değilim.

Kardeşim zayıf olduğumu düşünüyor.

Eşim beni reddetti. Yeni bir Luna'sı olacak ve ben her gün onlara bakmak zorunda kalacağım.

Eve nasıl geldiğimi bilmiyorum. Yolu hatırlamıyorum. Acı görüşümü bulanıklaştırdı.

Logan ve Andrew'u ormanda bıraktım ve kaçmaya başladım.

Mağaraya geri dönemezdim. Bulmalarını istemedim. Bu artık orada güvende olmayacağım anlamına gelirdi.

Mağaraya girmeden önce hep maskeleyici spreyi kullanırdık. Ama Andrew ve Logan onu bulmaya çok yaklaştılar. Sanırım bu eş bağından kaynaklanıyordu. Logan benim kokumu daha iyi alabiliyordu.

Odama doğru yürümeye başladım. Kapıyı kapattım ve kilitledim. Kardeşimi görmek istemiyordum. Onunla konuşmak istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum.

Yatağıma uzandım ve tavana baktım. Sadece uyuşmuş hissetmeyi diledim. Mutlu olmayı değil. Bir daha asla mutlu olabileceğimi sanmıyordum. Umabileceğim en iyi şey hissizleşmekti. Belki bunu başarabilirdim. Belki acı bu gece ve sabah vücudumu yakıp kavuracaktı,

uyuşukluktan başka bir şey kalmazdı. Zehir gibi. Yakar, yok eder ve bırakır.

Kardeşimin arka kapıyı açıp yukarı koştuğunu duydum. Yatak odamın kapısını açmaya çalıştı.

"Emma?" diye seslendi bana. "Emma, kapıyı aç lütfen."

Sessiz kaldım. Onunla konuşmak istemiyordum.

"Emma, lütfen." dedi. "Açıklamama izin ver."

Açıklanacak bir şey yoktu. Ben asla bir Luna olacak kadar iyi olamayacak zayıf, küçük bir dişi kurttum. Ya da Logan'ın eşi.

Andrew benimle birkaç kez daha konuşmaya çalıştı ama cevap vermeyi reddedince vazgeçti.

İç çektiğini ve uzaklaştığını duydum.

Tavana bakmaya devam ettim. Bir doğum gününü bitirmek için ne biçim bir yol. Heyecan, sevgi ve yeni başlangıçlarla dolu başlayan günüm acı ve sefaletle sona erdi. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Bütün gece uyumayıp tavana baktım ve ağrının geçmesini diledim. İşe yaradı sayılır. Kalkıp kahvaltı yapmam gereken saatte ağrı daha iyi, katlanılabilir durumdaydı. Belki küçük bir parçamın uyuduğunu söyleyebilirdim. Bu da bir başlangıçtı.

Kardeşimin uyandığını duydum. Aşağıya mutfığa indi ve kahvaltı hazırlamaya başladı. Yarım saat sonra Sienna'nın geldiğini duydum. Kısa bir süre sonra Logan da geldi.

Bu onlar için bir gelenektir. Her zaman bizim evde buluşur, kahvaltı eder, sonra da gidip Alfa ve Beta görevlerini yaparlardı. Sienna etrafta dolaşp herkese sürtüklük yapıyordu. Ama yakında Luna'nın görevlerini alacaktı.

Saatime baktım ve bir saat içinde antrenman sahasında olmam gerektiğini gördüm. Hazırlanmaya ve oraya erken gitmeye karar verdim. Dışarıda olmaya dayanamıyordum.

onlarla aynı evde.

Kalktım ve duşa girdim. Hızlıca giyindim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Aynaya baktım ve uykusuzluğum yüzümde açıkça . İçimi çektim ve yatak odamın kapısını açtım.

Arka kapıdan çıkmaya karar verdim, böylece kimseyi görmek zorunda kalmayacaktım. Ama kardeşim beni duydu.

"Emma?" diye seslendi bana ve mutfaktan koşarak geldi.

Ona boş boş baktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu bana.

"Eğitim alanına." Sessizce söyledim.

"Saat daha erken." dedi. "Ve Jacob henüz gelmedi."

Mutfaktan yüksek sesli bir hırıltı geldi. Logan.

Görmezden geldim ve tekrar kardeşime odaklandım. "Bugün oraya erken gitmek istiyorum."

"Oh. Tamam." dedi kardeşim . "Ama hiçbir şey yemedin." "Aç değilim."

Dedim ve kapıdan içeri girdim.

O bir şey söyleyemeden onları kapattım.

Eğitim alanına doğru yürüdüm ve Jake'in çoktan orada olduğunu gördüm. Beni gördü ve bana şaşkın bir bakış attı.

"Emma? Burada ne işin var? Ben de tam seni almaya geliyordum." dedi bana.

Ben bir şey söyleyemeden ne kadar yorgun göründüğümü fark etti.

"Emma?" diye sordu endişeyle. "Ne oldu?" "Ben

iyiyim." Sessizce söyledim. "Uyuyamadım."

"Neden güzelim?" diye sordu ve beni kollarıyla sardı.

Tanrıça, neden o benim eşim olamadı?

"Eşimi buldum." Kollarında fısıldadım.

Gerginleştğini hissettim ve gözlerimin içine bakmak için benden uzaklaştı. Ellerini omuzlarıma bıraktı ve beni sıkıca tuttu.

"Kim o?" diye sordu bana. "Ve neden bu kadar üzgünsün?"

Ona cevap veremedim. Bu kelimeler ağızımdan çıkmak istemiyordu. Ayaklarıma baktım.

"O..." diye konuşmaya başladı ama kendini durdurdu.

Tekrar ona baktım ve başımı salladım.

Gözleri büyüdü. "Oh, Tanrıçam. Çok üzgünüm güzelim. Bunu hak . Kimse bunu hak etmiyor."

Hafifçe gülümsedim ve içimi çektim. "Sanırım olması gerekiyordu." "Kim o?" diye sordu bana.

"Şimdi olmaz, Jake." Ben de öyle dedim. "Eğitimden sonra konuşuruz."

Başını salladı ve beni tekrar kucakladı. Alnımdan öptü ve antrenman sahasına doğru yürüdü.

Tüm antrenmanım berbattı. O kadar yorgundum ve dikkatim dağılmıştı ki kışıma güzel bir dayak yedim. Sonunda her tarafım çürük ve kesik içindeydi.

Amy kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü. "Emmy, bugün berbattın. Ne oldu? Neden dikkatin bu kadar dağınıktı?"

"Sana lokantada söyleyeceğim, Amy." Dedim. "Eve gidip sıcak bir duş almam gerek."

"Tamam." dedi, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "İyi olduğuna emin misin?" Başımı salladım ve uzaklaştım.

Sadece kardeşimin evde olmamasını umuyordum. Beni bu halde görmesini istemiyordum. Bu sadece onun benim zayıf olduğuma dair inancını arttırırdı.

Şanslıydım. O dışarıdaydı. Ama evimde beni bir canavar bekliyordu. Sienna.

Ben içeri girdiğimde mutfak tezgahına yaslanmıştı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve hınzırca gülümsedi.

"Bu reddedilen küçük dostum değil mi?" dedi sırtarak. "Biliyor musun, her zaman Luna unvanını elinden alacağım küçük bir sürtüğün yüzünü görmek istemiştir, ama bunun sen olman bunu daha da güzelleştiriyor."

Gözlerimi devirdim ve yukarı doğru yürümeye başladım. Peşimden koştu ve elimi tutarak beni geri çevirdi.

"Dinle beni, seni küçük sürtük." diye yüzüme tükürdü. "Ben senin Luna'nım ve bana gözlerini deviremeyeceksin."

"Benim Luna'm Gloria. Sen sadece gerçekten kötü bir ikamesin." Ben de karşılık verdim.

Bana sert bir tokat ve ben yere düştüm. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Topuğuyla koluma bastı. Canım çok yanmıştı ama ona çığlık atma zevkini tattırmak istemedim. Yüzümde öldürücü bir ona baktım.

"Logan'ın beni onun olarak işaretlemesini bekleyemem. Seni öldürecek ve bir haydut olmak için kaçmışsın gibi görünmeni sağlayacağım." dedi sessizce ve uzaklaştı.

Yavaşça kalktım ve üst kattaki odama doğru yürüdüm.

Sienna sonunda beni bitirene kadar hayatım cehenneme dönecekti. Fırsat bulduğu her an bana işkence ve eziyet edeceğinden emindim.

Logan beni reddetmiş olsa da, beni hala bir ödöl olarak görüyordu.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM - Kıskançlık

Logan POV

Kim bu Jacob denen adam? Bu sabahtan beri beni rahatsız ediyor. Yani, en iyi savaşçılarımın biri olduğunu ve Emma'nın arkadaşı olduğunu biliyorum. Ama neden eşime karşı bu kadar ilgili?

"O artık senin değil. Leon homurdandı. "Onu reddettin, unuttun mu?"

Onu görmezden geldim. Bütün sabah bunu yaptı. Bana yaptığım şeyi hatırlatıyor ve beni kendinden uzaklaştırıyor.

Ofisimdeki devriye şefimi aradım. Bu Jacob denen adam hakkında her şeyi bulacağım.

Çok hızlıydı. Birkaç dakika içinde ofisime geldi. "Alfa." diye hitap etti bana. "Beni mi görmek istediniz?"

"Evet." dedim. Dedim ve masama oturdum. "Bu kadar kısa sürede buraya geldiğin için teşekkür ederim Lewis."

"Sorun değil." dedi ve gülümsedi. "Senin için ne yapabilirim, Alfa?" "Jacob adında bir savaşçı hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordum.

"Jacob Walters?" diye sordu.

Başımı salladım ve devam etmesini bekledim.

"O inanılmaz bir genç adam." dedi. "En iyi savaşçılarımızdan biri. Güçlü, çok hızlı öğreniyor ve diğer kurtlar onu seviyor. Neden? Bir sorun mu var?"

"Hayır." Dedim ve başımı salladım. "Sorun değil Lewis. Onu antrenmanda fark ettim ve onda potansiyel gördüm."

"Oh, evet." diye gülümsedi. "Onda çok fazla potansiyel var. O benim en iyilerimden biri."

Lewis'in onunla gurur duyduğunu söyleyebilirim.

"Eşi var mı?" Kayıtsız görünmeye çalışarak sordum.

"Hayır." dedi başını sallayarak. "Ama seçilmiş birini almak istediğine dair bir söylenti var. Bu kıza uzun zamandır aşık. Doğruyu söylemek gerekirse benim oğlanların çoğu öyledir."

Güldü ve ben yumruklarımı sıktım. Eğer Emma'dan bahsediyorsa, birini öldürebilirdim.

"Kim bu kız?"

"Emma Parker." dedi. "Beta'nın kız kardeşi."

Kırmızı gördüm. Yumruklarımı sıktım ve

hırladım.

O BENİM!

Lewis yüzünde şok olmuş bir ifadeyle bana baktı. Kendimi

toparlamaya çalıştım.

"Teşekkür ederim Lewis. Gidebilirsiniz." Dişlerimin arasından söyledim.

Benden korktuğu her halinden belli olan bu adam hızla ayağa kalktı ve aceleyle ofisini terk etti. Sürü evinden çıktığını duyar duymaz yumruğumu duvara indirdim.

Siktir!

"Neden kızgınsın Logan? Leon alay etti. 'Onu reddettin. Gerçekten de başka kurtların onu istemeyeceğini mi düşündün? O çok güzel ve mükemmel."

Tabii ki onu istiyorlar. Ve şimdi sen o sürtük Sienna ile acı çekerken başka bir kurdun ona sahip olmasını izleyeceksin.

"Kapa çeneni Leon. Kurduma hırladım. 'Onun bir başkasıyla birlikte olmasını izlemeyecekmiş gibi sırtıyorsun, tıpkı benim gibi.

"Evet ama ben de seni dışlayacağım ve senin bana yaptığın gibi canını yakacağım. O da karşılık verdi. 'O kaltak Sienna'nın eşimiz ve Luna olmasına seyirci kalmayacağım. Orası Emma'ya ait.

"Sienna benim arkadaşım. Ona tükürerek karşılık verdim.

"O gelmiş geçmiş en kötü insan. Dedi. 'Asher da öyle düşünüyor. Bir tek sen ve Andrew körsünüz.

Andrew ofisime girdiğinde kavgamız yarıda kesildi. "Ne oldu böyle?"

diye sordu, duvarımdaki deliğe bakarak.

"Jacob'ın kız kardeşini seçtiği eşi olarak istediğini biliyor muydun?" Öfkeyle sordum.

İçini çekti ve kanepeye oturdu. "Evet, söyledim. Bunun hakkında

konuştuk." Hırladım. "Ona ne söyledin?"

"Ona gerçek eşiyle tanışması için bir şans vermesini söyledim." dedi sakince. "Artık tanıştığına ve sen de onu reddettiğine göre, ona sormasında bir sakınca görmüyorum."

Yüksek sesle homurdandım ve ona doğru yürüdüm. "Bunu yapmayacak."

"Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum, Logan." dedi bana bakarak. "Onu sen istemedin. O istiyor."

Mızmızlandım ve elimi saçlarımda gezdirdim.

Bu konuda bir şey yapamazdım. Ben farklı bir eş seçmiştim. Onun da aynısını yapma şanslı olmalı. Ama bu beni öldürür. Bakıyorum da

Başka bir adamın benim olana

dokunması. Bu beni kesinlikle

öldürür.

"Başka bir haydut saldırısı daha oldu." Andrew beni düşüncelerimden uzaklaştırarak konuştu.

"Ne? Nerede?" Ona döndüm.

"Güney sınırı." dedi. "Devriyemiz oldukça hızlı bir şekilde icabına

baktı." "Güzel." İçimi çektim. "Bu daha sık olmaya başladı."

"Diğer Alfalardan haber var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, ama Alfa Drake yakında arayacağını söyledi."

Sürüleri haydutlar tarafından sık sık saldırıya uğrayan diğer Alfalarla temas halindeyiz. Haydut Kral'ın ne istediğini anlamaya çalışıyorduk. Ne yazık ki hiçbir ilerleme kaydedemedik. Yakalanan tüm haydut kurtlar işkence görseler bile konuşmayı reddettiler. Onları konuşturamadık.

Ama umarım Alfa Drake yakında bana iyi haberler verir.

"Bu işin aslını bir an önce öğrenmeliyiz." Andrew içini çekti. "Ne istediklerini bilmezsek onlarla savaşamayız."

"Yapacağız." Dedim ve masama geri oturdum.

"Gidip bir şeyler yemek ister misin?" Andrew bana sordu. "Şu harika burgerleri olan lokantaya gidebiliriz."

Başımı salladım. Bir şeyler yemem gerekiyordu. Fazla uyumamıştım ve tüm vücudum sanki biri beni iyice dövmüş gibi ağrıyordu. Birkaç dakika önce elim zonklamaya başladı. Sanırım duvara yumruk atmak düşündüğümünden daha çok acıtıyordu. Ama sorun değildi. Yakında geçecektir. Biz kurtadamlar çok çabuk iyileşiriz.

Ambardan çıkarken Sienna ile karşılaştık. Bize sıcak bir gülümseme verdi ve beni yanağımdan öptü.

"Merhaba dostum." dedi ve bana göz kırptı.

"Merhaba Sienna." Gülümsedim. "Bir şeyler yemek için lokantaya gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin?"

"Elbette." dedi ve ıslıl ıslıl gülümsedi.

Sienna iyi bir eş olabilirdi. Zeki, güzel ve kibardı. Ve itiraf etmeliyim ki iyi sevişiyordu. Harika bir Luna olurdu.

Lokantaya yaklaştığımızda muhteşem bir kokuyla karşılaştım. Çilek ve karpuz.

Emma. İçerideydi.

İçeri girer girmez gözlerim onu aradı. Onu arkadaşları Amy ve Jacob'la birlikte bir kabinde otururken buldum. Ve Jacob kolunu ona dolamıştı.

Sienna'yı bıraktım ve yumruklarımı sıktım. Sessizce

hırladım. Sienna elimi çekti ve ben de sinirlenerek ona

baktım.

"O artık senin eşin değil Logan." dedi öfkeyle. "."

Cevap veremedim Andrew'un nefes nefese kaldığını duydum. Bakışlarını takip ettim ve Emma'ya baktığını gördüm.

Neden nefesi kesildi? Daha yakından baktım ve onun çürükler ve sıyrıklarla kaplı olduğunu gördüm.

I ran doğru onu ve yakaladı onu üst Kol. Bu sikik Jacob hemen onu bıraktı.

Karınca lanmalar vücuduma yayıldı. Eş olduğumuzu öğrendiğimizden beri ona ilk kez o zaman dokundum. Bu dünyadaki en zevkli duyguydu.

Dünya. Onu öpmenin nasıl bir his olduğunu sadece hayal edebiliyordum. Ya da onun içinde olmanın.

Siktir, Logan. Bunu düşünmeyi bırak. Odaklan.

"Ne oldu sana böyle?" Homurdandım.

Andrew'un yanımda olduğunu duydum. "Emma, eline ne oldu?"

Eline baktım ve sanki biri üzerine basmış gibi ciddi şekilde morarmış olduğunu gördüm.

Sienna'ya doğru baktı ve gözlerinde korku gördüğüme yemin edebilirdim. Sienna'dan neden korkuyordu ki? Tekrar bize baktı ve kolunu tuttuğum yerden çekti.

Kendimi hemen soğuk ve boş hissettim.

"Zor bir antrenman seansı geçirdim." dedi sessizce ve yere baktı.

Yeterince güçlü olmadığını söylediğimde ben de bunu düşünmüştüm. Eğer bir haydut tarafından saldırıya uğrarsa, kendini savunamaz.

Ama bu, bana ait olana dokunan ve onu inciten herifi öldürmek istemediğim anlamına gelmiyordu.

"Daha dikkatli olmalısın." Andrew sessizce söyledi. "Daha güçlü mü demek istiyorsun?" diye sordu ve bize baktı.

Cevap vermeyince iç çekti ve yere baktı.

"Arkadaşlarımla birlikteyim." dedi. "Evde görüşürüz, Andrew."

Andrew isteksizce başını salladı ve beni kabine çekti. Onu bırakmak istemedim. Ama ayrılmak zorundaydım.

Orada bulunduğumuz süre boyunca gözlerimi ondan alamadım. Sienna'nın kızgın olduğunu ama daha az umursayamazdım. Eşim başka bir erkekle birlikteydi.

Ona göz kulak olmak zorundaydım.

"Onu reddettin. Leon homurdandı. "Ve sen başka bir kadınla birliktesin.

Onu tamamen görmezden geldim ve ona bakmaya devam ettim. Tanrıça, çok güzeldi.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM - Yorgun

Emma POV

Bütün gece Logan'ın gözlerini üzerimde hissettim. Bir kez bile başımı kaldırıp ona bakmadım. Jacob bana her dokunduğunda, alçak ve tehditkâr bir hırıltı duyuyordum.

Onun sorunu neydi? Beni reddeden oydu. Orada yeni eşi ve müstakbel Luna'sıyla oturan oydu.

Lokantaya gelmeden önce Amy ve Jacob'a Logan ve benden bahsettim.

Beni reddettiğini ve Sienna'yı eş olarak seçtiğini duyunca şok oldular. Onun hakkında her şeyi biliyorlardı ve bana inananlar da sadece onlardı. Onlar için de bir sürtüktü, bu yüzden onun hakkında doğruyu söylediğime inanmaları zor olmadı.

"Eline bunu yaptığı için onu öldürmek istiyorum, güzelim." Jacob sessizce söyledi. "Sorun yok, Jake." Dedim ki. "İyileşeceğim."

"Hayır, sorun var Emmy." Amy sızlandı. "Seni incitti. Şimdiye kadar sadece sözlerini kullandı ama artık ne kadar ileri gidebileceğinden korkuyorum."

"Amy haklı." Jake başını salladı. "Logan'ın eşi olduğun gerçeğinden nefret ediyor. Yapabileceklerinden korkuyorum. Belki Alfa ve Beta ile konuşabilirim."

"Hayır, Jacob." Dedim ve elini tuttum. "Bunu yapmayacağına söz ver. Sana inanmayacaklar. Güven bana. Kardeşime ondan bahsetmeyi birden fazla kez denedim. Arkadaşının bir sürtük olduğuna inanmak istemiyor. Boş ver gitsin. Her şey düzelecek. Ben iyi olacağım. Logan onu işaretlediğinde beni unutacak. Bu gerçekleştiğinde artık onun için bir tehdit olmayacağım."

Amy ve Jake endişeli bakışlar attılar.

"Peki." Jacob iç geçirdi ve kolunu omuzlarıma doladı.

Logan'ın kabininden daha yüksek bir hırıltı geldi. Hemen beni bıraktı.

"Neden bir Alfa ile çiftleşmek zorundaydın ki?" diye sordu sinirlenerek. "Sadece onun enerjisi bile sana dokunmamı imkânsız kılıyor. Onun hırıltılarına bile boyun eğmek zorundayım. Bir kolumu kaybetmek istemiyorum."

Kıkırdadım. "Özür dilerim Jacob. Her şey daha iyi olacak. Sienna'yı işaretlediğinde beni unutacak."

"Umarım öyledir." dedi ve bana sıcak bir gülümseme verdi.

Ben de gülümsedim ve içimi çektim. "Eve gitmeliyim."

"Hiçbir şey yememişsin." Amy söyledi.

"Evde yiyeceğim." Dedim ve gülümsedim.

Bu bir yalandı. İştahım yoktu. Bir şey yesem bile hepsini kusuyordum.

Üçümüz yoğun bakışlar eşliğinde lokantadan çıktık. İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. Beni eşi olarak istemeyen biri için çok fazla baktığı kesindi.

Amy ve Jacob bana sarılıp vedalaştılar ve ben de evime doğru yürüdüm.

İçeri girdiğimde hemen üst kata doğru yürümeye başladım. İki büyük el belimi kavrayıp beni geri çektiğinde aniden durdum.

"Bir daha kendini odana kilitlemeyeceksin." Andrew kulağıma homurdandı.

o kadar dalmıştım ki arkamdan yürüdüğünü bile duymadım. "Seninle

konuşmak istemiyorum." Dedim ve ellerinden kurtulmaya çalıştım.

İşe yaramadı. Sadece tutuşunu sıkılaştırdı ve beni kaldırdı. Kanepeye doğru yürüdü ve beni ayaklarımın üzerine yatırdı. Elim tuttu ve kanepeye oturmam için beni aşağı çekti. Yanıma oturdu ve ona bakabilmem için çenemi eğdi.

"Sen benim kız kardeşimsin. Sahip olduğum tek aile." diye hırladı bana. "Seninle konuşmadan bir günün daha geçmesine izin vermeyeceğim."

"Söyleyecek bir şeyim yok." Sessizce söyledim.

"Özür dilerim, Emma." dedi yüzümü avuçlayarak. "Çok özür dilerim."

"Benim zayıf olduğumu düşünüyorsun." Sessizce söyledim ve yüzümden bir damla yaş süzüldü.

Utanarak yere baktı. "Ona daha da güçlenebileceğini söyledim. Bence sen Luna olmaya fazlasıyla layıksın. Ama o her şeyin sadece fiziksel yönünü görüyor. Hayatın diğer yönlerinde ne kadar güçlü olduğunu görmüyor."

Sessiz kaldım. Jacob'la antrenman yaptığımı bilmiyorlardı. Düşündüklerinden daha güçlüydüm. Ama bugünkü antrenmandan sonra her tarafımın çürük ve sıyrıklarla dolu olması işime yaramadı. Ama sadece uyumadığım için oldu. Çok yorgundum. Hâlâ da öyleyim.

Ama bunun bir önemi olmamalı. Beni olduğum gibi istemeli, fiziksel olarak zayıf ya da güçlü. Bunun bir önemi olmamalı. Harika bir Luna olacağımı biliyordum. Bunu böyle görmemeleri çok kötü.

"Seni seviyorum, Emma." dedi ben cevap vermeyince. "Sen benim dünyamdaki en önemli şeysin. Lütfen beni affet. Bir Beta gibi düşünüyordum, bir kardeş gibi değil. Ama sürüyle ilgili konular söz konusu olduğunda böyle düşünmek zorundayım. Gerçekten çok üzgünüm."

O ve Logan'ın önce sürüyü düşünmeleri gerektiğini biliyordum. Bu onların işiydi, göreviydi. Babam Andrew'la gurur duyardı. Ama bence en azından bana kendimi kanıtlamam için bir şans vermeliydiler. Özellikle de Logan'a. Hemen yeterince iyi olamayacağımı düşündü.

Ama kardeşime sonsuza kadar kızgın kalamazdım. O sahip olduğum tek aileydi.

"Ben de seni seviyorum, Andrew." "Ben de seni seviyorum Andrew." dedim. "Ve sürüyü zorunda olduğunu anlıyorum. Babam seninle gurur duyardı."

Bana sıkıca sarıldı ve yanağımdan öptü.

"Bu artık kendini odana kilitlemeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu bana hâlâ sıkı sıkı sarılırken.

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Yapmayacağım."

"Güzel." dedi ve gitmeme izin verdi. "Akşam yemeği ve sinema?" Başımı salladım. "Gerçekten yorgunum. Ve zaten yedim." Gözlerini bana dikti. "Yedin mi?"

"Evet." Yalan söyledim. "Lokantada."

"Tamam." dedi, hâlâ şüpheleniyordu. "Yarın gece o zaman." Gülümsedim ve başımı salladım.

Ayağa kalktık ve ben merdivenlere doğru yürüdüm. Andrew kendine yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfaka gitmeden önce alınımdan öptü. Yiyebildiği yemek miktarı beni her zaman şaşırtmıştır. Gerçekten de az önce lokantada yemek yemişti ve yine kendine yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Sessizce kıkırdadım ve başımı salladım.

Banyoya girdim ve duşa atladım. Çürükler ve kesikler çoktan iyileşmişti ama elim hâlâ morarmıştı. Sienna denen kaltak elime fena basmıştı.

Duşumu bitirdim ve pijamalarımı giydim. Yorganın altına girdim ve gözlerimi kapattım. Bu gece biraz uyuyabileceğimi umuyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM - Kırık

Emma POV

Dileğim gerçekleşmedi.

Sürekli dönüp duruyordum ve uyuyamıyordum. Acı içimi yakıyordu ve bunu durduramıyordum.

Aynada kendime baktım ve iç çektim. Her zamankinden daha solgun görünüyordum. Gözlerim ağlamaktan kızarmış ve şişmiş.

İçimi çektim ve spor ayakkabılarımı giydim. Acele etmem gerekiyordu, yoksa antrenman seansıma geç kalacaktım. Bugün Jake ile de antrenman yapacağım gündü. Ama bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Bir bahane bulmam gerekecekti.

Eğitim alanına gitmeden önce bardak su almak için aşağıya, mutfığa yürüdüm.

Sienna masada oturuyordu. Tek başına.

Kahretsin.

Yüzünde öldürücü bir ifadeyle bana baktı. Neden benden bu kadar nefret ediyor?

"Logan'ı benden alacağınızı düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz." diye hırladı.

İçimi çektim ve mutfak dolabına doğru yürüdüm. Bir bardak aldım ve suyla doldurdum.

"Beni duydun mu, kaltak?" diye sordu.

Arkamı döndüm ve suyumu yudumladım. "Ben yaptım."

"Luna'na saygısızlık etme konusunda sana ne demiştim?" diye sordu ve ayağa kalktı.

"Sana zaten söyledim." Gözlerinin içine bakarak söyledim. "Sen benim Luna'm değilsin."

Bana doğru yürüdü. Çok öfkeliydi. Bileğimi tuttu, tırnaklarını derime geçirdi.

"Beni dinle, seni küçük sürtük." dedi sessizce. "Logan benim. Onu benden alamayacaksın. Anlıyor musun? Seni öldüreceğim. Ve bu bir sözdür."

Kolumu zorla tuttuğu yerden çektim ve tırnaklarıyla kendime derin çizikler attım. Ondan birkaç adım uzaklaştım. Çok öfkeliydim. Hayatım boyunca bana kötü davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. şimdi de beni öldürmekle tehdit ederek fiziksel şiddet uygulamaya başlamıştı. Bitmiştim.

"Sen tam bir orospusun Sienna." Yüksek sesle söyledim.

O anda ön kapının açıldığını ve adımın duydum. "Emma?!" diye bağırdı ağabeyim.

Sienna bana şeytani bir sırıtma yaptı ve yapabileceği en üzgün suratı takındı.

Kardeşim ve Logan mutfağa girdiler. İkisi de bana ters ters bakıyordu. İkisi de kızgındı.

"Emma?" dedi ağabeyim sert bir sesle. " oluyor?"

Gözlerimi kocaman açmış ona bakıyordum. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bana inanmayacaklarını biliyordum. Sienna'nın ne dediğini duymadıkları belliydi. Bu ifadeyle ona bakıyor olacaktı, bana değil. En azından ben öyle umuyordum.

"Ben sadece onunla şu eş meselesi hakkında konuşmaya çalışıyordum." Sienna ağlamaklı bir sesle konuştu. "Özür dile. küslük olmadığından emin ol. Biz kardeşiz. Sanırım bunu gerçekten çok zor karşılıyor."

Çok iyi bir yalancıydı. Gerçekten etkilenmişim.

Tek kelime etmeden ona baktım. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

"Emma, bunun senin için zor olduğunu biliyorum." Logan söyledi. "Ama müstakbel Luna'nla bu şekilde konuşamazsın."

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda artık kendimi tutamadım. Gözyaşlarımın geldiğini hissediyordum ve onların önünde kırıldığımı görmelerine izin veremezdim.

Hemen arkamı döndüm ve arka kapıya doğru koştum. "Emma!"

diye bağırdı ağabeyim arkamdan.

"Sorun yok, Andrew. Bırak gitsin." Sienna üzülmüş gibi yaparak konuştu.

"Sakinleşmek için sadece bir dakikaya ihtiyacı var."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve onları durdurmaya bile çalışmadım. Yavaş yavaş her şeyimi elimden alıyordu. Kardeşimi, eşimi, hayatımı. Ve kimse bunu görmüyordu. Kimse bana inanmadı. Birdenbire beni öldürme sözünü yerine getirmesini diledim. Bu acıyla yaşamaktan daha kolay olurdu.

Antrenman sahasına seansım için tam zamanında geldim. Antrenman yapacak durumda değildim. İki gün önceki doğum gününden beri uyumamış ve hiçbir şey yememiştim. Ama buna ihtiyacım vardı. Fiziksel acıya ihtiyacım vardı.

Yarım saatlik bir antrenmandan sonra, başka bir dişi kurt olan Katie ile yaptığım bir mücadele sırasında kaburgalarım kırıldı.

Keskin bir nefes aldım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Aman Tanrım, Emma!" Katie bağırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin? Özür dilerim!"

"Sorun yok Katie." Birkaç derin nefes alarak söyledim. "Bu benim hatam. Dikkatim dağıldı."

Amy ve Jake koşarak yanıma geldiler.

"Emmy!" Amy bağırdı. "Ne oldu?"

"Sanırım kaburgaları kırılmış." Katie, Amy'nin beni ayağı kaldırmasına yardım ederken söyledi.

Acıyla irkildim ve ne olduğunu anlamadan iki güçlü kol beni gelin gibi kaldırdı.

"Jake, ben iyiyim. Beni taşımak zorunda değilsin." İtiraz ettim.

"Kes şunu, Emma." diye hırladı. "Kırık kaburgalarla dolaşmana izin vermeyeceğim."

Sakinleştım ve beni paket doktorunun ofisine götürmesine izin verdim. Amy ve Katie arkamızda yürüyorlardı ve ikisi de beni endişeyle süzüyorlardı.

Oraya vardığımızda Jake beni olabildiğince nazik bir şekilde yatağı yatırdı.

Hemşire bize doktorun birazdan geleceğini söyledi ve gitti. Çıkarken bana sıcak bir gülümseme verdi.

"Katie, dışarıda bekleyebilir misin?" Jake ona sordu. "Amy ve benim Emma'yla konuşmamız gereken bir konu var."

"Elbette." dedi ve gülümsedi.

Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Jake'e baktım. Bana, bir baba çocuğunu fena halde hırpaladığında ona nasıl bakarsa öyle bakıyordu.

"Orada ne oldu Emma?" diye hırladı. İçimi çektim ve

yüzümü buruşturdum. "Yorgundum. Dikkatimi

kaybettim."

"Savaş alanında asla dikkatini kaybetmezsin, Emma." diye tekrar homurdandı.

"Asla!" "Jake, sakın ol." Amy araya girdi. "Bırak açıklasın."

Yüzünde sorgulayan bir ifadeyle bana baktı. Bu işin peşini bırakmayacaklardı, değil mi?

İçimi çektim. "Doğum gününden beri uyumadım, tamam mı? Yorgundum ve o da beni hazırlıksız yakaladı."

Jake yüksek sesle homurdandı. "Bugün o antrenman sahasına asla adım atmamalıydın! Bu çok daha kötü sonuçlanabilirdi!"

"Özür dilerim, Jake." Ellerime bakarak sessizce söyledim.

Ellerini saçlarında gezdirerek odada volta atmaya başladı. Bana kızgındı. Ama beni ne kadar önemseydiğini görmek dokunaklıydı.

Amy onun çıkışını görmezden geldi ve elimi avuçlarının içine aldı.

"Bu gece evime gelmeye ne dersin?" Amy bana gülümseyerek sordu. "Pizza söyleriz, film izleriz, hatta belki uyuruz."

Bana göz kırptı ve ben de yüzümü buruşturmadan önce güldüm. Kahretsin. Gülmek acıtıyordu. Kaburgaların kırıldığında her şey acır.

Gerçekten gitmek istiyordum. Evimde olan biten her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Yarın uyandığımda Sienna'yı görmek istemiyordum. Özellikle de artık çok daha yavaş bir hedef olduğum için. Arkadaşımla geçireceğim rahatlatıcı bir gecenin ardından belki biraz uyuyabilirdim.

Ben cevap veremedim kapı açıldı ve ağabeyimle Logan içeri koştular.

ON İKİNCİ BÖLÜM - Seni hissedebiliyorum

Logan POV

Emma mutfaktan kaçtığında kalbimin acıyla sıkıştığını hissettim.

"git, seni ! Leon hırladı. "Eşimin peşinden git!" "Müstakbel

Luna'mıza hakaret etti. Ben de karşılık verdim.

"Sienna asla benim Luna'm olmayacak! Bağırdı ve bağlantımızı keserek zihnimin arka tarafına çekildi.

Ne kadar kızgın olduğunu hissedebiliyordum ama görmezden geldim.

Andrew ve Sienna içeri girip masaya oturdular. Ben de onlara katıldım ve Andrew'a baktım. Endişeliydi. Kaşları çatılmıştı ve ellerine bakıyordu.

"Merak etme Andrew." Sienna elini onun omzuna koydu. "O iyi olacak. Sadece tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacı var."

Sienna çok nazik ve bağışlayıcıydı. Harika bir Luna olacaktı. Bundan emindim. Ona sıcak bir gülümseme verdim.

"Özür dilerim Sienna." Andrew içini çekti. "Bunu hak etmedin. Onunla konuşacağım."

Onun omzunu sıktı ve ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

Andrew bana baktı ve yüzü ciddileşti. Artık beta modundaydı. Çalışma zamanı gelmişti.

"Yani Alfa Drake yarından sonraki gün mü geliyor?" diye sordu bana.

Başımı salladım. "Evet ve resmi bir akşam yemeği yiyeceğiz. Sürümüzde hoş karşılandığını hissetmesini ve kalışının mümkün olduğunca keyifli geçmesini istiyorum."

"Ona kim katılacak?" Sienna sordu.

"Beta Josh ve beş savaşçı. Yolculuklarında sorun çıkmasını istemiyorlar." Dedim.

"Luna yok mu?" Andrew sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Hâlâ eşini bulamadı ve seçilmiş birini almayı reddediyor."

Benden bir yaş büyüktü ve hâlâ bir eşi yoktu. Bir Alfa kurdun bizim yaşımızda eşinin olmaması alışılmadık bir durumdu ama ikimiz de gerçek eşimizi beklemek istiyorduk.

Sonraki yarım saati konaklamalarını ayarlayarak ve resmi akşam yemeği hakkında konuşarak geçirdik. Her şey mükemmel yapılmalıydı. Sürümün bir ünü vardı ve ben onu koruyordum.

"Toplantı ne zaman gerçekleşecek?" Andrew sordu.

Alfa Drake'in ziyaretinin ana nedeni bana haydut saldırıları hakkında öğrendiklerini anlatmaktı. Gelmelerinin ertesi günü onlarla toplantı yapmayı planlıyordum.

Tam Andrew'un sorusuna cevap vermek üzereydim ki sol tarafıma keskin bir ağrı saplandı. Nefesim kesildi ve eğildim.

"Logan?!" Andrew bağırdı ve koşarak yanıma geldi.

Sienna ayağa kalktı ve yüzünde endişeli bir ifadeyle diğer tarafıma geldi.

Yere baktım, üzerime atılmış keskin bir cisim görmeyi bekliyordum ama hiçbir şey yoktu.

Ve sonra aklıma geldi.

Benim acım değildi.

"Emma." Sessizce söyledim.

"Ne?" Andrew kafası karışmış bir halde sordu.

"Ben Emma." Daha yüksek sesle söyledim. "Bu Emma'nın acısı. Bir var!"

Andrew hemen ayağa kalktı ve arka kapıdan koşmaya başladı, ben de hemen arkasından onu takip ettim. Antrenman sahasına doğru koşuyordu. Seans yapıyor olmalıydı.

Oraya varmamız sadece birkaç dakika sürdü. Alfa ve Beta olmak, diğer kurtlardan daha hızlı ve daha güçlü olduğumuz anlamına geliyordu.

Çılgınca onu aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Savaşçılarımın biri bizi fark etti ve yanımıza geldi.

"Alfa, Beta." dedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet." Andrew söyledi. "Kız kardeşim Emma, nerede o?"

Aramıza baktı. "Hastaneye götürüldü. Başka bir dişi kurtla boğuşurken kaburgalarını kırmış."

Adam konuşmasını bitirmeden önce paket doktorunun ofisine doğru koşuyordum. Andrew'un hemen arkamda olduğunu duydum.

Kırmızıyı gördüm. Arkadaşım yaralanmıştı. Acı içindeydi. Arkadaşımın bana ihtiyacı vardı. Leon kafamın içinde uluyor ve hırlıyordu ve hiç yardımcı olmuyordu. Titriyordum ve onu görmem gerekiyordu. İyi olacağını bilmem gerekiyordu.

Ne olduğunu anlamadan Andrew ve ben kapıdan içeri daldık.

Yatakta uzanıyordu. Arkadaşı Amy onun elini tutuyordu ve Jacob odada volta atıyordu. Üçü de kocaman gözlerle bize bakıyordu.

Andrew ve ben ona doğru yürüdük ve yaklaştığımda Jacob'ın kokusunu alabildim.

Siktir!

Muhtemelen onu buraya taşımıştır. Bu benim işimdi! Onu buraya getiren ben olmalıydım! Onunla ilgilenen ben olmalıydım!

Yumruklarımı sıktım ve yüksek sesle hırladım. Kendimi kontrol etmek ve o pisliği öldürmemek için tüm gücümü kullanmak zorundaydım. Arkadaşıma dokundu. Şu anda ölüyor olmalıydı.

"Ne oldu Em?" Andrew ona sordu ve diğer elini kendi elinin içine aldı.

"Doğum gününden beri uyumamıştı ama yine de dövüşmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdi." Jake ondan önce cevap verdi.

Andrew ve ben yüzlerimizde şok olmuş ifadelerle ona baktık. Uyumuyor muydu?

Biz ona bir şey söyleyemeden sürü doktorumuz Wren Adams içeri girdi.

"Alfa Logan, Beta Andrew." dedi ve bize gülümsedi.

Hem Andrew hem de ben ona kısa bir baş selamı verdik ve kaşlarımızı çatarak Emma'ya baktık. Oh, kontrolden sonra benden haber alacaktı. Andrew'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, çifte ders alacaktı.

"Bu benim en sevdiğim küçük kurdum değil mi?" dedi doktor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Ne oldu Emma?"

Sessizce, "Kazadan kaçınmak." dedi.

"Oh, bunlardan çok görüyorum." dedi doktor ve gömleğini

kaldırdı. İçimden bir hırıltı yükseldi. Eşıme dokunuyordu.

Doktor beni tamamen görmezden geldi ve kaburgalarına bakmak için Emma'nın gömleğini çıkarmaya başladı. Karnından sırtına kadar uzanan kocaman bir çürük vardı ve ona bakarken kalbim acıdı. Andrew'un bu manzara karşısında nefesinin kesildiğini duydum.

Doktor ona dokundu ve acı içinde kıvrandı.

Yüksek sesle homurdandım. Kollarını koparmak istedim.

"Buna gerek yok, dostum." dedi doktor, başını kaldırıp bana bakmadan. "Ben sadece işimi yapıyorum."

Kahretsin. O biliyordu.

Gerildim ve Andrew'un göz ucuyla bana baktığını görebiliyordum.

Pek kurnazca davranmıyorsun dostum. Andrew bana zihin

bağlantısı kurdu. Onu görmezden geldim ve doktorun dostumu kontrol etmesini izlemeye devam ettim.

"Emma, görünüşe göre kaburgalarından ikisi kırılmış." dedi ve gömleğini dikkatlice aşağı çekti. "Dinlenmen gerek. Artık kurdun olduğuna göre bir iki gün içinde iyileşir. Ama dinlenmeni istiyorum. Hiçbir faaliyette bulunma."

"Bundan emin olabilirsiniz doktor." Andrew hâlâ kaşlarını çatarak konuştu.

Doktor Emma'ya biraz ağrı kesici verdi ve hepimize veda etti.

O odadan çıkar çıkmaz yüzümde sert bir ifadeyle arkadaşıma baktım.

"Aklından ne geçiyordu Emma?" Homurdandım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Korkmuş

Logan POV

Ellerine bakıyordu ve bana cevap vermiyordu. Çıldırmak .

"Ciddi şekilde yaralanabilirdin." Andrew kaşlarını çatarak söyledi. "Neden bana uyumadığını söylemedin?"

"Ben iyiyim." dedi sessizce.

Yüksek sesle homurdandım. "İki kırık kaburga

iyi mi?!" Bana baktı ve kaşlarını çatı.

"Beta Andrew." Amy dedi ve ben de dönüp ona baktım. "Emma'dan bu gece evime gelmesini istedim. Onunla ben ilgileneceğim."

"Hayır." Andrew ve ben aynı anda söyledik.

"Benimle eve geliyor." Andrew söyledi. "İyileştiğinde seninle kalabilir Amy."

Amy başını salladı ve ayaklarına baktı.

"Neden?" Emma kardeşine bakarak sordu. "Ben iyi olacağım, Andrew."

"Hayır dedim." dedi sertçe. "Yaralısın ve önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Tartışmak için ağzını açtı ama Andrew ondan davrandı.

"Deneme bile." dedi. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

İç çekti ve ayağa kalkmaya başladı. Acıyla irkildi ve tekrar yere uzandı.

"Seni eve ben götüreceğim Emmy." Jacob dedi ve yatağına doğru yürümeye başladı.

Yüksek sesle hırladım, herkesi ürküttüm.

"Ona dokunma." Jacob'a hançer gibi bakarak söyledim.

"Logan..." Andrew konuşmaya başladı ama ben elimi kaldırarak onu

durdurdum. "Onu ben taşıyacağım." Alfa ses tonumla söyledim.

Hepsi boyun eğerek başlarını eğdi. Alfa emrime karşı gelemmezler.

Yatağa doğru yürüdüm ve Emma'yı kollarıma aldım. Tanrıça, tam oturmuştu. Hissettiğim karıncalanmalar ve kıvılcımlar bağımlılık yapıyordu. Bu şekilde hissetmeyi asla bırakmak istemedim. Tanrıça, bu kadını istiyordum.

Ama ona sahip olamazdım. Sürümü düşünmem gerekiyordu.

Onun kokusu Jacob'inkiyle karışmıştı ve Leon kafamın içinde çıldırıyordu. Ben de pek iyi değildim. Kendimi onun her yerine sürmek istiyordum. Kokumu onun üzerindeki tek koku yapmak istedim. Onun kime ait olduğunu bilmelerini istedim.

Doktorun muayenehanesinden çıktım, herkes arkamdan geliyordu.

Emma'ya bakmaya devam ettim ama o bana bir kez bile bakmadı. Bakışlarını ellerinin üzerinde tuttu.

"Güle güle, Emmy." Jacob dışarı çıktığımızda söyledi. "Seni sonra ararım."

Homurdandım.

"Hoşça kal Jake." dedi kocaman bir

gülümsemeyle. Onun da bana böyle

gülümsemesini istiyordum.

"Bu fırsatı tersiyle ittin. Leon bana hırladı.

Onu görmezden geldim ve Amy'nin Emma'ya veda etmesini bekledim. Vedalaştığında evlerine doğru yürümeye başladım.

Andrew tüm bu süre boyunca yanımdaydı. Emma'ya bakıp durdu ama Emma tüm bu süre boyunca ikimize de bakmadı.

Yürürken Emma'nın ne kadar hafif fark etmeden edemedim. Yeterince yiyor mu?

Birkaç dakika sonra evlerine ulaştık. Arabayı almalıydık ama Andrew ve ben hiç düşünmeden antrenman sahasına doğru koştuk.

Sienna içeride bizi bekliyordu. İçeri girer girmez bana doğru koştu.

"Aman Tanrım, Emma!" dedi gözyaşları içinde. "Ne oldu?"

Emma cevap vermedi. Ona bakmadı bile. Bakışlarını ellerinden ayırmıyordu ama dişlerini birbirine geçirdiğini gördüm.

"Korurken bir kaza geçirdi." Andrew onun yerine cevap verdi. "İki kaburgası kırık."

"Oh, Em!" Sienna dedi ki. "Merak etme. Biz seninle ilgileneceğiz."

"Hayır." Emma başını kaldırıp Sienna'ya baktı. "Benimle ilgilenSienna. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Emma..." Konuşmaya başladım ama sözümü kesti.

"Beni yukarı çıkar Logan." dedi bana bakmadan. Çenemi

sıktım ama dediğini yaptım.

Üst kattaki odasına çıktım ve onu yatağa yatırdım. Buradaki kokusu inanılmazdı. Sonsuza kadar içime çekebilirdim ama yetmezdi.

Andrew odaya girdiğinde ayağa kalkmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum ve onu yakaladım.

"Duş almak istiyorum." dedi, benden uzaklaşarak. Lütfen bebeğim, benden uzaklaşma.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Başımı salladım ve Andrew ona birkaç şey almak için dolabına doğru yürüdü.

"Bir duş al, ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım." dedi ona sert bir şekilde bakarak. "Yemek konusunda da yalan söylediğini biliyorum."

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum.

Bu kadar hafif olmasına şaşmamalı. Yemek yemiyordu. Bize baktı ve iç çekti. "Doğum günüm."

Bu iki gün önceydi! İki lanet gün boyunca ne uyumuş ne de yemek yemişti! Ve antrenman yapmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Tanrıça, bu kadın!

"Sana yiyecek bir şeyler getireceğim ve hepsini bitirene kadar seni izleyeceğim." Andrew ona hırladı.

Hiçbir şey söylemedi. Andrew'dan kıyafetlerini aldı ve yavaşça banyosuna doğru yürüdü.

Andrew ve ben aşağı indik. Onun kokusunu içime çekebildiğim kadar çektim. Ona asla doyamayacaktım.

Sienna aşağıda bizi bekliyordu. Üzgün ve kızgın görünüyordu. "Sorun nedir?" Mutfaka girer girmez ona sordum.

Andrew, Emma için öğle yemeği hazırlamaya başladı. Sienna'ya şöyle bir baktı ama tek kelime etmedi.

"Emma'ya olanlar için gerçekten çok üzgünüm." dedi. "Ama sana Logan."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

"O artık senin eşin değil." dedi öfkeyle. "Onu reddettin ve beni seçtin. Beni burada bırakıp ona koştun. Sonra da kollarında onunla buraya geri geldin. Sence ben ne hissediyorum?"

"O yaralı!" Ona homurdandım. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Onun bir erkek kardeşi var!" diye bağırdı ve Andrew'u işaret etti. "Ona gitmesine izin verebilirdin! Bırak onu taşısın!"

Yumruklarımı sıktım. Eşim yaralıyken başka bir erkeğin onu tutmasına izin veremezdim. Kardeşim olsun ya da olmasın, bu olmayacaktı.

Sienna anlamazdı. Emma'yı kıskanıyordu. Onu seviyordu ama Emma'nın benim eşim olması ve bana bu kadar yakın olması Sienna'yı güvensiz yapıyordu. Bunu düzeltmek için ne söyleyebilirdim? Bunun sadece eş bağı olduğunu söyleyebilir miydim?

"Sienna, seni ben seçtim." Dişlerimin arasından söyledim. "Ama o yaralı. Ve eş bağı beni ona gitmeye zorladı."

Andrew sözlerim üzerine gerildi ama arkasını dönüp bir şey söylemedi.

İçini çekti ve oturdu. "Beni işaretlemeni bekleyemem Logan. O zaman ona karşı bir çekim hissetmeyeceksin."

Gerildim. Bunu istememiştim. Tanrıça, bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım ve bundan sonra da yapmak zorunda kalacağım en zor şeydi. Leon kafamın içinde hırlıyor ve sızlanıyordu. Kalbim acıyordu. Tüm vücudum acı içindeydi. Sadece üst kattaki kızı istiyordum.

Ama sürüm için en iyi olanı yapmalıydım. Bu yüzden Sienna'ya zorla gülümsedim ve başımı salladım.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - Dinlenme

Emma POV

Duştan çıktığımda Sienna'nın Logan'a bağırdığını duyabiliyordum. Ona benimle ilgilenmesi için Andrew'u bırakması gerektiğini söylüyordu. Ona ne dediğini duyamadım ama duymak da istemedim. Onları tamamen dışarıda bıraktım.

Kafamı çok karıştırıyordu. Önce beni reddetti, sonra da Jake'i kıskanıp hırlamaya başladı. Neyse, onun planı neydi? Sienna'yı eşi olarak alıp beni sonsuza dek yalnız mı bırakmak istiyordu, çünkü etrafımda başka bir erkek görmeye dayanamıyor muydu?

En korkutucu şey ise bunu gerçekten yapabilecek olmasıydı. Kimse Alfa'nın emrine karşı gelemezdi. Bütün erkek kurtlara benden uzak durmalarını emredebilirdi ve onlar da ona itaat etmek zorunda kalırdı.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde giyindim. Acı tüm bedenimi tüketiyordu. Artık bunun fiziksel mi yoksa duygusal mı olduğunu bile bilmiyordum.

Yatağıma oturdum ve yatak başlığına yaslandım.

Ön kapının açılıp kapandığını duydum ve Tanrıça'ya Logan ve Sienna'nın gitmesi için dua ettim.

Birkaç dakika sonra Andrew'un merdivenleri tırmanıp odama doğru yürüdüğünü duydum.

Kapıyı açtı ve yemek tepsisini taşıdığını gördüm. Bana çorba, biftek ve sebze getirdi. Midem içimde burkuldu. Yemek yiyemedim.

Andrew tepsiyi kucağıma koydu ve bana sert bir bakış attı.

"Ye." dedi ve yanıma oturdu.

Yavaşça bir kaşık aldım ve çorbayı yemeye başladım. Karnım hemen itiraz etti.

Kaşlarımı çattım ve yemeyi bıraktım.

"Ne yapıyorsun sen?" Andrew .

"Hastayım." Sessizce söyledim.

"Tabii ki ." diye iç geçirdi. "Doğum gününden beri hiçbir şey yemedin. Karnın sonunda yemek yediğin için şok oldu."

"Karnımı daha fazla şok etmeyelim." Dedim ve yemek tepsisini ittim.

Andrew yüksek sesle homurdandı ve tepsiyi geri itti. "Yiyeceksin, Emma. Beni zorlama. Bir ağrı kesici alman gerekiyor ve ben sana aç karnına bir tane vermeyeceğim."

İçimi çektim ve kaşığımı geri aldım.

Andrew'un benim için getirdiklerinin yaklaşık yarısını yedim ve onu tok olduğuma ve bana daha fazla yedirirse patlayacağıma ikna ettikten sonra nihayet yemek tepsisini kaldırdı.

Bana bir ağrı kesici ve bir bardak su verdi.

"Neden bana uyumakta zorlandığınızı söylemedin?" diye sordu, fincanı alıp komodinin üzerine koyarken.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Bana söylemeliydin." dedi.

Ona baktım ve iç çektim. Bana nasıl yardım .

"Emma, bu dünyada sahip olduğum tek Şey sensin." dedi ciddi bir Şekilde. "Aramızda ne olursa olsun, yaŐadığın herhangi bir sorunla ilgili olarak her zaman bana gelebilirsin. Sen benim kız kardeşimsin ve seninle ilgilenmek benim işim ve ayrıcalığım."

"Sienna konusunda bana neden inanmıyorsun?" Ona sordum ve ellerime .

Kızması umurumda değildi. Bana bağırması umurumda değildi. Bilmek zorundaydım. Onun neden bu kadar önemli olduğunu ve onun hakkında söylediklerimi her zaman göz ardı ettiğini bilmeliydim. İliŐkilerini kıskandığımı dűŐündűđü için olamazdı. Ben onun kız kardeŐiydim. Onun ailesiydim. Önce ben gelmeliydim, değil mi? Onun çocukluk arkadaŐı olduğunu ve böyle biri olabileceğine inanmakta zorlandığını biliyorum ama bana biraz olsun inanması gerekmez miydi?

"Yine mi Emma?" diye sordu sesinde kızgınlıkla.

"Sana ondan bahsettiğimde beni dinlemezken, sorunlarımla sana gelmemi nasıl beklersin?" diye sordum ve başımı kaldırıp ona baktım.

İç çekti ve elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bana onun hakkında anlattıklarının doğru olduğuna inanamıyorum." dedi. "Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Bir Şeyler fark ederdim, Emma."

"Bunu saklamakta çok başarılı." Sessizce söyledim.

"Bak, onunla çok zaman geçirdiğimi biliyorum." dedi ve elimi avucunun içine aldı. "Ama o asla senin yerini alamaz. Onunla daha çok vakit geçiriyor olmam, benim için daha önemli olduğu anlamına gelmiyor. Çünkü biz birlikte büyüdük ve o benim yaşıma daha yakın."

İŞte yine kıskançlık baŐlıyor. Bunu söyleyeceğini biliyordum. Benim yerimi almasından endiŐelenmiyordum. Hayatımı elimden almasından endişeliydim.

Elimi onunkinden çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuŐturdum.

İçini çekti ve elini kalçama koydu. "Seni çok seviyor, Em. Ona bir şans ver. Logan'la olan bu olayın işleri daha da karmaşık hale getirdiğini biliyorum ama bu onun suçu değil. Logan kararını verdi. O harika bir Luna olacak ve sen ona her zaman güvenebileceksin. Hepimiz güveneceğiz."

"Gittikçe pasaklı oluyor, Andrew." Ona doğru bakarak söyledim. "Haklı olduğumu yakında göreceksin."

Sadece ondan önce hayatımla ödemek zorunda umuyordum.

İçini çekti ve başını salladı. "Yorgunsun. Hadi uyuyalım, tamam mı?"

Ayağa kalktı ve odamdan çıktı. Başımı yatak başlığına yasladım ve iç çektim. Ne söylersem söyleyeyim, bana asla inanmayacaktı. Her zaman onu seçecekti. Logan çoktan seçti.

Andrew kısa bir eşofman giyerek odama geri geldi. Kapıyı kapattı ve yanıma tırmandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Burada uyuyorum." dedi. "Tıpkı annemle babamın öldüğü ve senin bensiz uyuyamadığın zamanki gibi."

O haklıydı. Onlar öldükten sonra kabuslar gördüm. O yanımda olmadan uyuyamadım ve uyuyamazdım. Yaklaşık bir yıl sürdü. Aradaki fark, o zamanlar onu burada istiyordum, şimdi istemiyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Dedim.

"Yorganın altına gir, Emma." dedi ve komodinin üzerindeki lambayı kapattı.

O kadar da geç değildi. Saat sadece akşam 7'ydi. Ama Aralık ayı olduğu için dışarısı çoktan kararmıştı ve o lambayı kapatır kapatmaz odam tamamen karanlık oldu.

"Yapacak Beta işiniz yok mu?" diye sordum. "Daha erken."

"Logan seninle ilgilenmem için bana bir gün izin verdi." diye yanıtladı.
"Yorganın altına gir ve uyu."

İçimi çektim ve bana söylediği gibi yaptım. Yorganı dikkatlice vücudumun üzerine çektim ve rahatlamaya çalıştım. Aldığım ağrı kesici beni uyuşturmaya başlamıştı ve yardımcı oluyordu.

Andrew elimi tuttu ve bana yaklaştı. Ben küçükken bunu hep yapardı. Onun eli olmadan uyuyamazdım.

"Seni seviyorum, Em." dedi.

"Ben de seni seviyorum." Fısıldadım ve uykunun beni almasına izin verdim.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM - Basınç

Emma POV

Sabah 8 gibi uyandım. Eğer 12 saatten fazla uyuduysam gerçekten yorgun olmalıydım.

Yanımdaki yer boştu. Andrew muhtemelen çoktan toplanma evine gitmiştir.

Kaburgalarım şimdiden daha az acımaya başlamıştı. Kurt olmak kesinlikle harikaydı. Yarın yeni gibi olacaktım.

Dikkatlice doğruldum ve komodininin üzerinde bir not fark ettim.

Uyandığında beni bağla.

Zihin-bağlantısını hep unutmuşumdur. Henüz alışmamıştım. Ama çok kullanışlıydı.

Andrew mu? Zihin bağlantımızı açtım.

Em? ? Hemen cevap verdi.

Güzel, şimdiden daha iyi. ? Batı

sınırında. O söyledi. **Eşyalarını topla.**

Yine haydutlar mı? Biraz endişeli bir şekilde

sordum. **Evet. Dedi. Ama . Her şey kontrol altında.**

Tamam. Dikkatli ol.

Yiyeceğim, Em. Bir şeyler ye. Birazdan evde oluruz. Dedi ve bağlantımızı kapattı.

İçimi çektim ve dikkatlice yataktan kalktım. Banyoya doğru yürüdüm ve sabah işimi yaptım. Dişlerimi fırçaladım ve hızlı bir duş aldım.

Yatak odama geri döndüğümde Sienna yüzünde şeytani bir sırıtışla masama yaslanmıştı.

Kahretsin.

"Çaresiz olmak nasıl bir duygu, küçük fare?" diye sordu. "Ne istiyorsun Sienna?" Öfkeyle sordum.

"Logan'dan uzak durmanı istiyorum, sürük." dedi ve bana doğru yürüdü.

Bir duvara çarpana kadar ondan uzaklaştım.

"Dün bana gelen oydu." Dedim ki. "Onu ben çağırmadım." "Umurumda değil." dedi hırlayarak. "Uzak dur."

"Neden ona benden uzak durmasını söylemiyorsun?" diye sordum ve anında pişman oldum.

Kalan mesafeyi koşarak bana geldi ve gövdemin sol tarafını tuttu. Sıktı ve ben acı içinde çığlık attım.

"Sana Luna'na saygısızlık etmemeni söylemiştim." diye hırladı. "Hiç dinlemiyorsun."

Diğer eliyle saçlarımı tuttu ve ona bakabilmem için yüzümü kaldırdı. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı aktığını hissettim. Kaburgalarım acı içinde çığlık atıyordu ve nefes alışım düzensiz ve hızlıydı.

"Uzun süre yoluma çıkmayacaksın, Emma." dedi sessizce. "Senin için mükemmel bir planım var. Ve bunun gerçekleşmesi için sabırsızlanıyorum."

Beni bıraktı ve yere yığıldım.

Sessizce hıçkırdım ve acının geçmesi için derin nefes almaya çalıştım.

Yakında beni öldürecekti. Ne yapmalıydım? Kime söylemeliydim? Jake ve Amy'ye.

Ama onlara zarar vermesini istemedim. Jake onun peşinden giderdi ve o da Jake'e zarar verebilirdi. Hayır. Bunu riske atamazdım. Bunun sorumlusu ben olamam.

Zihnim karmakarışık ve kafamın içinde birinin adımı haykırdığını bile fark etmemiştim.

Sese odaklanmaya çalıştım ve Andrew ile Logan'ın benimle zihinsel bağlantı kurmaya çalıştıklarını fark ettim.

Kardeşıme odaklandım.

Andrew mu?

Emma! Bağır! Tanrıça, Emma, ne oldu böyle? Logan acını hissedebiliyor!

Çığlık atıyordu ve başım çok ağrıyordu.

Sorun yok. Ayağım kaydı ve odamdaki masaya çarptım. Acıyor ama iyi olacağım. Sakin görünmeye çalışarak söyledim.

Çok korkmuştum. Neden bağlantımıza hemen cevap vermedin? Hırladı.

Düşüş beni şok etti. Ve hala zihin bağlantısına alışmaya çalışıyorum. Benimle konuşmaya çalıştığını fark etmedim bile. Dedim ki.

Tamam, birazdan evde olurum. Yatakta kal. Ve Logan'la konuş. Sadece iyi olduğunu söylemek için. Beni deli ediyor. Dedi ve bağlantımızı kapattı.

İçimi çektim ve Logan'la olan bağlantımı açtım.

Alfa mı? Dedim ki.

Tanrıça, Emma! O bağırdı. Çok acıdı. Sen iyi misin? Andrew bana ne olduğunu anlattı. Ve neden bana Alfa diyorsun?

Tanrıça, sesi bir melodi gibiydi. Onun sesini duyar duymaz kaburgalarım daha az ağrımaya başladı.

Ben iyiyim. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim, Alfa. Resmi olmaya çalışarak söyledim.

Senin için Emma, ben Logan'ım ve hep öyle kalacağım. O söyledi.

Zihin bağlantımızı kestim. Artık kafamın içinde onun sesini duymaya dayanamıyordum. Kalbimi çok fazla acıtıyordu.

Yerden yavaşça kalktım. Kaburgalarım bu sabah daha iyi hissediyordu ama şimdi dünden daha çok acıyordu. Belki yine kırmıştır.

Andrew'un ağrı kesicilerimi bıraktığı masama doğru yürüdüm ve şişeden iki hap aldım. Komodinden bir bardak aldım ve su doldurmak için banyoya gittim.

Hapları aldıktan sonra yatağıma uzandım ve gözlerimi kapattım. Belki tekrar uyuyabilirdim. Aşağıya inmemin imkânı yoktu. O sürtük muhtemelen hâlâ buradaydı ve bana tekrar saldırmasına ihtiyacım yoktu.

Birkaç dakika sonra ön kapının açılıp kapandığını duydum. İki çift ağır ayak sesi üst kata ve odama doğru yürüdü.

Gözlerimi açtığımda endişeli bir Andrew ve Logan'ın karşımda durduğunu gördüm.

Andrew yanıma geldi ve oturdu. "Bir ." dedi

ve gömleğimi yukarı çekti.

Logan bana dokunduğunda hırladı. Gerçekten mi? Kardeşim bile

mi? Başımı kaldırıp ona bakmadım bile ve Andrew onun

hırlamasını duymazdan geldi.

"Kahretsin. Yine morarıyor." dedi. "Bu sabah seni kontrol ettiğimde morluğun büyük ölçüde geçmiş olduğunu gördüm."

"Onu kliniğe götürmeliyiz." Logan söyledi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır. Ben iyiyim. Tekrar iyileşecek."

"Neden ayağa kalktın?" Andrew bana sordu ve gömleğimi aşağı çekti. "Beni beklemeliydin."

"Tuvalete gitmem gerekiyordu." Dedim. "Bu bir kazaydı. Bir daha olmayacak."

Andrew ve Logan bana kaşlarını çatı.

"Yarın akşamki resmi yemeğe katılabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Logan konuyu değiştirdi.

"Evet. O zamana kadar iyi olurum." Başımı salladım. "Kim geliyor?"

"Kanlı Ay Sürüsü'nün Alfa Drake'i." Logan söyledi. "Beta'nın kız kardeşi olarak orada olmalısın. Ama belki de dinlenmelisin."

"Hayır." Başımı salladım. "Ben gideceğim. İyi

olacağım." Logan başını salladı ve Andrew'a döndü.

"Bugün evde kal." dedi. "Ona iyi bak. Sana ihtiyacım olursa, seni zihin bağlantısıyla bağlarım."

"Emin misin?" Andrew sordu.

"Evet." Logan başını salladı. "O şu anda işten daha önemli. Eğer bir şey olursa ve yardımına ihtiyacım olursa, bağlantı kuracağım. Merak etme."

"Sağ ol dostum." Andrew dedi ki.

Logan kapıya doğru yürümeye başladı. Gitmeden önce dönüp bana baktı.

"ihtiyacın olursa, zihin bağlantısı kur, lütfen Emma." dedi. "Yarın görüşürüz."

Başımı salladım. "Güle güle, Alfa."

Bana üzgün bir ifadeyle baktı. "Ben Logan."

Cevap vermedim. İçini çekti ve odamdan çıktı.

Andrew onun arkasından çıktı ve Logan evimizden çıkmadan önce Alfa Drake ile akşam yemeği hakkında konuştuklarını duydum.

İçimi çektim ve gözlerimi kapattım.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM - Hazırlıklar (birinci bölüm)

Logan POV

"Her şey hazır mı?" Telefonumdaki takvimime bakarken Andrew'a sordum.

Alfa Drake birkaç saat içinde burada olur.

"Evet." dedi. "Biz konuşurken hizmetkârlar masayı düzeltiyor."

"Devriyeler mi?" Kafamı kaldırmadan sordum.

"Tüm sınırlarda devriyeyi arttırdım." Andrew söyledi. "Lewis'le konuştum ve en iyi savaşçılarımız herhangi bir şey olması durumunda hazır bekliyor."

"Eğer Haydut Kral Drake'in ziyaretinin amacını öğrenirse saldıracaktır." Homurdandım ve Andrew'a baktım.

"Bunu ben de düşündüm." Andrew sakince konuştu. "İşte bu yüzden toplantıyı burada yapmayacağız. Mahzenlerin aşağısındaki sorgu odasını düşünüyordum. Ses geçirmez. Böylesine hassas bir konuyu tartışmak için ambarda en güvenli oda orası. Bu arada, ofislerimizi gerçekten ses geçirmez hale getirmeliyiz."

Andrew'un bu kadar iyi bir Beta olmasının nedeni buydu. Her zaman ileriye düşünürdü ve herhangi bir soruna harika çözüm bulacağından her zaman emin olabilirdim.

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Bunu takvime ekleyeceğim."

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Ambar işçileri içeri girip çıkıyor, akşam yemeği için gerekli tüm malzemeleri taşıyorlardı.

"Sorgu odası hakkında düşünmek harika, Andrew." Dedim ve arkamı döndüm. "Kimse bizi duyamaz. Bilginin dışarı sızması riskini göze alamayız."

Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Biliyorum. Hiçbir şeyi riske atamayız. O şerefsizin ne istediğini öğrenmeliyiz. Onu durdurmak ve boğazını parçalamak istiyorum."

Konu haydut sorununa geldiğinde, hiçbir kurt Andrew'dan daha fazla yatırım yapmamıştı. Diğer tüm sürü üyelerinden daha iyi bilgi arıyor ve haydut saldırılarıyla başa çıkmak için fikirler üretiyordu. Haydutlar annesini ve babasını öldürmüştü. İntikam almak istiyordu. Ben de istedim. Benim babam da öldü. Ama bence Andrew Emma yüzünden bu kadar bağlanmıştı. Haydutlardan nefret ediyordu çünkü onlar Emma'nın ailesini aldılar. Onlar öldüğünde kendisi yetişkin sayılırdı ama Emma daha çocuktı ve dünyasındaki en önemli iki insanı kaybetti. Andrew onu yetiştirirken harika bir iş çıkarmıştı ama Emma'nın anne ve babasını özlediğini biliyordu. Onların yerini tamamen dolduramazdı.

"Öğreneceğiz ve bunu sonsuza dek bitireceğiz, dostum." Dedim ve tekrar oturdum.

Gülümsedi ve başını salladı.

"Emma nasıl?" Onu bu sabah gördüğümünden beri sormak istediğim soruyu sordum.

Onunla birlikte olamamak beni öldürüyordu. Dünden beri onu görmemiştim ve şimdiden onu çok özlemiştim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama özledim. Ve gerçekten kendime engel olamadım.

"O iyi." dedi ve içini çekti. "Kaburgaları hâlâ biraz hassas ama çok daha iyi. Amy şu anda onunla birlikte, hazırlanmasına yardım ediyor."

"İyi. Daha iyi olduğuna sevindim." Dedim.

"Yine Sienna hakkında konuştuk." Andrew söyledi.

Emma'nın Sienna'yla bir sorunu olduğunu biliyordum. Ve bu sadece onu Luna'm olarak seçtiğim için değildi. Onunla bundan çok daha önce de bir sorunu vardı. Andrew bana Emma'nın kendisine Sienna'nın ona kötü davrandığını ve lakap taktığını söylediğini anlattı. Ama Andrew ve ben Sienna'yı hiç

Emma'ya kötü davranıyordu. Tam tersine, Sienna onu seviyordu. Her zaman onunla ilgilenir ve ona karşı sevgiden başka bir şey göstermezdi. Emma'nın ondan neden bu kadar nefret ettiğini gerçekten bilmiyordum.

"Şimdi ne oldu?" Ona sordum.

"Öncekiyle aynı." diye iç geçirdi. "Sanırım şimdi onu Luna'n olarak seçtiğin için daha kötü oldu."

"Emma'nın ondan hoşlanmaması beni üzüyor." Ben de öyle dedim. "Sadece benim Luna'm olacağı için değil, arkadaşımız olduğu için de."

"Biliyorum." dedi. "Tamamen katılıyorum. Sienna'yı seviyorum ve keşke Emma ona bir şans verse."

"Belki de bu konuyu onunla konuşmalıyız." Ben önerdim. "Diğer sürü üyelerinin onun geçen günkü gibi bir şey söylediğini duymasını istemiyorum. Özellikle de Sienna bizim Luna'mız olduktan sonra. Onu cezalandırmak zorunda kalacağım. Sürü yasası bu konuda açık. Ve ben bunu yapamayacağım. O benim eşim."

"Onunla konuşacağız." Andrew dedi ki. "Ama ona birkaç gün verin. Şu anda kafasında çok şey var ve her şeyi kabullenmesi için ona biraz zaman tanımak istiyorum."

Başımı salladım. "Elbette. Biraz sakinleştğinde yaparız."

Andrew gülümsedi ve ayağa kalktı. "Üzerimi değiştirmek için eve gidiyorum. Bir saat içinde dönerim."

Başımı salladım. "Geç kalmayın. Alfa Drake'i birlikte karşılamalıyız."

"Geç kalmam." dedi. "Sonra görüşürüz."

Ofisimden ayrıldı ve ben de gidip giyinmeden önce paket işiyle ilgili birkaç şeyi bitirmeye geri döndüm.

Zaman akıp gitti ve ofisimin kapısının çalınmasıyla işimden uzaklaştım.

Andrew içeri baktı.

"Hâlâ giyinmedin mi?" diye kaşlarını çatdı. "Alfa Drake bir saat içinde burada olacak."

"Kahretsin." Mırıldandım. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Peki, acele et." Andrew dedi ve masama doğru yürüdü. "Senin için bir şeyi bitirmemi ister misin?"

"Hayır, dostum, teşekkürler." Dedim ve ayağa kalktım. "Aşağı in ve her şeyin hazır olduğundan emin ol. Yarım saat içinde aşağıda olacağım."

Başını salladı ve ofisimden birlikte çıktık. Onu durdurduğumda aşağıya doğru yürüyordu.

"Andrew." Ona seslendim. "Emma burada mı?"

"Henüz değil." diye cevap verdi bana bakarak. "Ama yakında burada olacak." Başımı salladım ve yatak odama doğru yürüdüm.

Hızlı bir duş aldım ve giyinmek için gömme dolabıma girdim. Siyah elbise pantolonumu, siyah ayakkabılarımı ve beyaz düğmeli gömleğimi giydim. Son iki düğmeyi açık bıraktım ve kolları sıvadım. Aynada kendime baktım ve saçımı düzelttim. İyi görünüyordum.

Aşağıya indim ve Alfa Drake'in gelişi için her şeyin hazır olduğundan emin oldum.

YEDİNCİ BÖLÜM - Hazırlıklar (ikinci bölüm)

Emma POV

Odamda oturmuş Amy'nin gelip akşam yemeği için hazırlanmama yardım etmesini bekliyordum.

Kaburgalarım çok daha iyi hissettirdi. Hareket ederken hâlâ dikkatli olmam gerekiyordu ama ilk günkü kadar acımıyordu.

Neyse ki kaburgalarımı tekrar kırdığı günden beri Sienna ile bir daha karşılaşmadım. O zamandan beri eve gelmiyordu ve kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Yine de bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Ön kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Saatiime baktım ve daha öğleden sonra 2 olduğunu gördüm. Amy saat 16:00'da gelecekti. Kim olabilirdi ki?

Aşağıya indim ve kapıyı açtım. Jake orada durmuş bana .

"Jake." Yüzümde kocaman bir sırıtışla söyledim. "İçeri gelsene. Seni özledim."

"Ben de seni özledim güzelim." dedi ve yanımdan geçerek oturma odamıza girdi.

Kanepeye oturdu ve bana baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sordum ve ön kapıyı kapattım.

Bana kanepeye oturmamı işaret etti. Yürüdüm ve yanına oturdum.

"Emma, seninle çok önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor." dedi ciddi bir şekilde.

Daha dik oturdum ve başımı salladım.

"Seni seçtiğim eşim olarak almak istiyorum." dedi ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

Şaşırdığımı söyleyemem. Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk. Ama o bu sözleri söyler söylemez kendimi gergin ve üzgün hissettim. Eliza içimde sızlanıyor, onun bizim eşimiz olmadığını ve bizim ona ait olmadığımızı söylüyordu. Haksız değildi ama gerçek eşimiz bizi istemiyordu. Ve kısa bir süre önce, Jake'in eşim olmasını istemiştım. Ondan hoşlanmıştım. Ama ona ait olmadığım hissinden kurtulamıyordum. Belki de çok erkendi. Belki daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Jake." Yumuşak bir sesle konuştum. "Senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi? Eşim olmanı istiyordum ve eş olmadığımızı öğrendiğimizde yıkıldım. Seni eşim olarak seçmek istiyorum ama bu benim için çok erken. Daha fazla zamana ihtiyacım var, Jake."

"Neden, Emma?" diye sordu sesinde hüznle. "Ağabeyinle bu konuyu konuştum. Beklemenı ve gerçek eşini bulup bulamayacağını görmeni söyledi. Buldun ve o şimdiye kadarki en aptalca şeyi yaptı ve seni reddetti. Şimdi seni durduran ne güzelim?"

İçimi çektim ve ellerimi onun ellerinin arasına koydum. "Emin değilim Jake. Sadece şu anın doğru zaman olmadığını biliyorum. Senden hoşlanıyorum ve bunu doğru şekilde yapmak istiyorum. Seni incitmek istemiyorum. Ve sana yüzde yüz bağlı olmasaydım seni incitior olurdu. Ve şu anda, olmayacağımı biliyorum."

"Anlıyorum." dedi sessizce. "Seni seviyorum Emma. İstedığın kadar zaman Ben burada bekliyor olacağım."

Ona baktım ve gülümsedim. Ona sarıldım ve o da bedenimi kendine çekti.

"Teşekkür ederim, Jake." Omzuna fısıldadım.

Beni bıraktı ve ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Amy bana bu akşam Alpha Drake için düzenlenen resmi yemeğe gideceğini söyledi."

Başımı salladım. "Evet. Beta'nın kız kardeşi olarak benim de katılmam bekleniyor. Amy hazırlanmama yardım etmek için geliyor."

"Tanrıça, Emma." dedi şaşkınlıkla. "Seninle seçilmiş eşim olman hakkında konuşurken o kadar gergindim ki kaburgalarımı tamamen unutmuşum. Nasılsın?"

Beni yukarı çekip sol tarafıma hafifçe dokunurken sordu.

Kıkırdadım. "Sorun yok, Jake. Ben iyiyim. Hâlâ biraz ağrım var ama ilk günkü gibi değil."

"Sana çok kızmıştım." Kaşlarını çatı. "Seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum ve kendini riske atman beni kızdırıyor."

"Biliyorum. Başından beri bana attığın sert bakıştan anladım." Dedim ve güldüm.

"Bunu bir daha asla yapma." dedi usulca ve beni kendine çekti.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Dedim.

Alnımdan öptü ve gitmeme izin verdi.

"Yarın görüşürüz güzelim." dedi ve beni .

Ön kapıya doğru yürüdü ve çıkmadan önce bana kocaman bir gülümseme verdi. Amy gelmeden önce duş almak için yukarı koştum.

Kıyafetlerimi seçmeye zahmet etmedim çünkü Amy'nin bunu benim için yapmak istediğini biliyordum. Beni giydirmesine izin vermem hoşuna gidiyordu ve ben de bunu eğlenceli buluyordum. Kız gibi heyecanlanıyordu ve ben de buna bayılıyordum.

Yatağında oturmuş telefonumu karıştırıyordum ki Andrew'un eve girdiğini duydum.

Yatak odama geldi ve kapıyı açtı.

"Selam ufaklık." diye gülümsedi. "Amy ne zaman geliyor?"

"Yakında." Dedim ve gülümsedim. "Oraya ne zaman gitmeliyim?"

"Akşam 6 civarı." dedi. "Giyinip geri döneceğim. Erkenden orada olmam gerekiyor."

"Tamam." Dedim ki, tam kapı zili çaldığı sırada.

"Amy'yi içeri alacağım." Andrew dedi ve odamdan çıktı.

Birkaç dakika sonra, çok heyecanlı bir Amy odama geldi.

"Emmy!" diye bağırdı ve bana sarılmak için koştu. "Çok heyecanlıyım. Hadi başlayalım."

Güldüm ve sihrini yapmasına izin verdim.

Yaklaşık yarım saat sonra Andrew'un hoşça kal diye bağırdığını ve evden çıktığını duydum.

Amy ile tüm bu süre boyunca sohbet ettik ve sonunda ona Sienna ile olanları anlattım.

"Oh, Tanrıça, Emma!" diye bağırdı ve göz kalemimi sürmeyi bıraktı. "Birine anlatmalısın. Sana yapacaklarından korkuyorum!"

"Hayır, Amy." Başımı salladım. "Denedim. Andrew bana inanmak istemiyor. Umarım Logan yakında onu işaretler ve böylece benim tarafımdan tehdit edilmekten kurtulur."

"Bilmiyorum, Emma." dedi. "O çılgın bir kaltak."

Güldüm. "Haksız değilsin. Ama endişelenme. Eğer onunla başa çıkamazsam sana ya da Jake'e söylerim."

Bana endişeyle baktı ama başını salladı ve makyajımı yapmaya devam etti.

Yarım saat sonra işim bitmişti. Amy bana sarıldı ve yanağımdan öptü. Eve gitmek zorunda kalmadan önce bana tekrar tekrar ne kadar ateşli ve güzel görüldüğümü söyledi.

Aynada kendime baktım ve gülümsedim.

Kalp şeklinde yakası olan straplez siyah bir elbise seçmişti. Dizimin hemen üstüne düşüyordu. Gerçekten dardı ve ikinci bir deri gibi hissettiriyordu. Siyah topuklu ayakkabılar ve küçük siyah bir çanta takmıştım. Saçlarımı sırtımın ortasına kadar inen yumuşak dalgalar halinde kıvrırmıştı. Makyajım minimaldi. İnce göz kalemi, rimel ve yumuşak gül rengi bir ruj görünümümü tamamlıyordu. Boynuma ve bileklerime az miktarda parfüm sıktı.

Harika görünüyordum. Kendimi hiç o anki kadar güzel hissetmemiştim.

Paltomu giydim, derin bir nefes aldım ve sürü evine doğru yöneldim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM - Güzel

Logan POV

Şimdiye kadar her şey yolunda gidiyordu.

Alfa Drake, Beta Josh ve beş savaşıcısı yarım saat önce geldiler.

Onları annemle, Andrew'la, Sienna'yla ve devriye şefim Lewis'le tanıştırdım.

Ellerimizde içkilerle oturma odasında durmuş, akşam yemeğinin servis edilmesini bekliyorduk.

Andrew, Alfa Drake ve Beta Josh ile birlikteydim. En iyi viskimi içiyor ve her şey hakkında sohbet ediyorduk.

"Seçtiğin eşin çok güzel, Logan." Drake söyledi.

Annemin yanında durmuş sohbet eden Sienna'ya baktım. Kırmızı bir elbise ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Parlak bir şekilde gülümsüyordu ve onun gerçekten de güzel bir dişi kurt olduğunu inkâr edemezdim.

Drake'e döndüm ve başımı salladım. "Öyle. Çok nazık biri. Harika bir Luna olacak."

"Hiç şüphem yok." dedi kibarca. "Keşke ben de senin kadar cesur olup seçilmiş bir eş alabilseydim."

"Sürüm için en iyi olanı yapmak zorundaydım." Sessizce söyledim.

Gülümsedi ve başını salladı. Birden arkama baktığını ve nefes nefese kaldığını, gözlerinin açıldığını fark ettim.

"Tanrıça, merhamet et." dedi sessizce. "Bu da kim?"

Döndüm ve arkama baktım.

Gördüğüm şey neredeyse o boşalmama neden oluyordu. Emma.

Küçük vücudunun her bir kıvrımını görmemi sağlayan siyah bir elbise giymişti. Saçları ipek gibi görünüyordu ve sırtının alt kısmına hafifçe dokunuyordu. Yüzü parlıyordu ve ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Pürüzsüz tenini görebiliyordum ve tadının nasıl olduğunu merak ettim. Kokusu gibi miydi? Çilek ve karpuz mu?

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve sadece onu yakalayıp tadına bakmak istiyordum.

Andrew'un sesi beni geri çekti. "O benim kız kardeşim, Alfa Drake."

"Beta Andrew, daha önce kız kardeşin kadar güzel bir dişi kurt gördüğümü sanmıyorum." Drake şehvetle söyledi.

Arkamı döndüm ve gözlerimi ona diktim. Leon kafamın içinde hırıliyordu ve eğer ona bakmayı kesmezse onu öldürecektim. İçeri girdiğinden beri gözlerini ondan ayırmamıştı.

Sakin ol dostum. Andrew bana zihin bağlantısı kurdu. **Savaş başlatmak istemezsin.**

Gözlerini oymak istiyorum. Ben de hırladım.

Ona dokunmasına izin vermeyeceğim. O söyledi. **Ama sakinleşmen gerek.**

Omzumun üzerinden baktığımda annemin Emma'ya sarıldığını ve ona ışıltı ışıltı gülümsediğini gördüm. Konuşmaya başladılar ve annem Emma'yı bir içki alması için bara götürdü.

"Eşi var mı?" Drake Andrew'a sordu.

Sessizce hırladım. Eğer Drake eşime bakıp ağzının suyunu akıtmakla meşgul olmasaydı, hırladığımı kesinlikle duyardı. Onu öldürmek istiyordum.

"Hayır, onun bir eşı yok, Alfa Drake." Andrew sakince söyledi. "Ama sadece birkaç gün önce 18 yaşına girdi, yani onu bulmak için fazla zamanı yoktu."

'Onun bir eşı var! O biziz!' Leon kafamın içinde çığlık atıyordu.

Konuşmalarını dinlemek için onu görmezden geldim.

"Benim olmadığı için hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim." Drake hâlâ ona bakarak söyledi. "Ama o bana seçilmiş bir eş almayı düşündüren ilk kız. Onu kim istemez ki?"

Onu öldürecektim! Yumruklarımı sıktım ve titremeye başladım.

LOGAN! SAKIN OL! Andrew kafamın içinde bağırdı.

"Kusura bakmayın Alfa Drake ama gerçek eşini bulmak için bir fırsatı olmalı." Andrew sakince konuştu. "Birkaç yıl içinde bulamazsa, seçilmiş bir eş almasıyla ilgili bir sorunum olmayacak. Ama o zamana kadar size hayır demek zorundayım."

Drake gülümsedi ve ona baktı. "Beta Andrew'u anlıyorum. O genç ve onu bulmak için bir şans olmalı. Onun gerçek eşı şanslı bir orospu çocuğu. Kız kardeşinin yanımda olması için her şeyimi verirdim. Ve bunu sadece güzel olduğu için söylemiyorum. Ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyorum. Onun Luna'm olması benim için bir onurdur."

Küçük konuşmasından sonra afallamış ve nefes nefese kalmıştım. Başka bir adamın, onun yanında olmasından onur duyacağını söylediğini duymak, kendimi bu gezegendeki en büyük aptal gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Teşekkür ederim, Alfa Drake." Andrew dedi ki. "Kardeşim hakkında böyle konuştuğunuzu duymak çok güzel."

Ona tekrar bakmak için döndüm ve ıslıl ıslıl gülümsüyordu. O kadar güzeldi ki canım acıyordu. Ona dokunmam gerekiyordu. Eğer Leon dışarı çıkacaktı.

Andrew ve Drake'e döndüm. İkisi de dostuma bakıyordu. Drake şehvetle, Andrew sevgiyle.

"Emma ile bir saniye konuşmam gerek. Bana izin verir misiniz?" Dedim ve yanıtlarını beklemeden oradan uzaklaştım.

Ona ve anneme doğru yürüdüm. "Emma, seninle konuşabilir miyim?" Bana biraz şaşkınca baktı ama başını salladı.

Arka terasa doğru yürüdüm ve Andrew ile zihin bağlantısı kurarak kimsenin bizi rahatsız etmesine izin vermemesini söyledim.

Aptalca bir şey yapma Logan. Hırladı. Onu görmezden geldim ve bağlantımızı kapattım.

Yalnız kalıp gözden kaybolur kaybolmaz onu yakaladım ve duvara doğru ittim. Ellerimi başının iki yanına koyarak onu hapsettim. Onunla yüz yüze gelebilmek için eğildim.

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Nefes hızlandığını ve vücudunun bilinçsizce benimkine yaklaştığını duyabiliyordum. Hay sikeyim.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Ona homurdandım. "Bir elbise." dedi usulca.

Tanrıça, sesi bile beni tahrik ediyordu.

"Seni bu halde görmesi gereken tek kişi benim." Sertçe söyledim.

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Sen artık benim eşim değilsin Logan. Hayatımda benden daha fazlasını görecektir başka bir adam olacak."

Hayatta olmaz!

Kendimi kaybettim. Onu tuttum ve kendime çektim. Sessizce nefes aldı ve gözlerinin daha da büyüdüğünü görebiliyordum. Eğildim ve onu öpmeye başladım.

Tanrım, tadı düşündüğümde çok daha güzeldi.

İnledi ve ben de fırsattan istifade ağzına girdim. Dilim onunkine dokundu ve Tanrıça, bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir duyguydu. Tatlı, bağımlılık yapıcı ve bana aitti. Tadı tıpkı en sevdiğim iki tat olan çilek ve karpuz gibiydi. Onu öpmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyordum.

Sikim taş gibi olmuştu ve bana ne yaptığını ona göstermek için kalçalarımı ona sürtmeye devam ettim. Onun uyarılma kokusunu alabiliyordum ve bu beni çıldırtıyordu.

Ellerini boynuma doladı ve ben de elimi vücudunda aşağı yukarı gezdirerek kıvrımlarının her birini hissettim. Kahretsin, inanılmazdı.

Leon zıplayıp duruyordu. Hiç bu kadar mutlu . Her şey doğru geliyordu. O buraya, kollarıma aitti. O benimdi.

Akşam yemeği hazır. Kafamın içinde annemin sesini duydum.

Kahretsin. Geri dönmek istemedim. Gitmesine izin vermek istemedim. Sonsuza kadar burada onunla kalmak istedim.

Beni öpmeyi bıraktı ve geri çekildi. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Göğsüme bakıyordu ve ben de onun muhteşem gözlerini görebilmek için başını yavaşça eğdim.

"Sen benimsin." Yumuşakça söyledim. "Bu dünyadaki hiçbir erkek benim olanı göremeyecek ya da ona dokunamayacak."

Cevap vermedi ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum. "Yemek

hazır." dedi sessizce ve yanımdan uzaklaştı.

Onu yemek odasına kadar takip ettim ve ikimiz de belirlenen yerlerimize oturduk.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM - Alfa Drake

Emma POV

Hâlâ titriyordum. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda ve ellerini vücudumda hissedebiliyordum. Tanrıça, beni öpmeyi ve bana dokunmayı bırakmasını hiç istemedim. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremez.

Masaya oturduğumda Andrew'un bana şüpheyle baktığını görebiliyordum ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Masanın etrafına baktım ve Sienna'nın bana ters ters baktığını gördüm. Herkesin dışarıda ne yaptığımızı bildiğini düşünüp duruyordum.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Kimse bilmiyordu. Saçmalıyordum.

Bakışlarım daha önce görmediğim bir çift kahverengi gözde durdu. Kocaman bir adama aittiler ve onun Alfa Drake olduğunu hemen anladım. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Adın ne güzelim?" diye soruyor bana.

"Ben Emma, Alfa Drake." Dedim ve başımı saygıyla eğdim.

"Emma, daha önce kardeşine seni memnuniyetle eşim olarak kabul edeceğimi söylüyordum. Göz kamaştırıcısın." dedi.

Odadaki her kurt dönüp ona baktı. Herkes onun böyle bir şeyi alenen iddia etmesine şaşırılmıştı. Eş meselesi, özellikle de seçilmiş eş meselesi özel, ailevi bir meseleydi. Kapalı kapılar ardında tartışılır ve bağ kurulduğunda kamuoyuna açıklanırdı.

Kardeşıme baktım. Aynı fikirde miydi? Dehşete kapılmıştım.

Sakin ol, ufaklık. Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bunu ona açıkça belirttim. Beni zihnine bağladı ve ben de hemen rahatladım.

Dönüp bana ıslıl ıslıl gülümseyen Alfa Drake'e baktım. Logan ona bakıyordu ve beni kendisinin yapmaktan bahsetmeye devam ederse onu öldüreceğinden oldukça emindim.

"Merak etme, küçük kurt." Başka kimse bir şey söylemeyince Alfa Drake konuştu. "Kardeşin bana gerçek eşini hâlâ bulamadığını söyledi ve sana onu bulman için bir fırsat vermek istiyor. Ama eğer bulamazsan, lütfen gel beni bul. Senin gibi güzel ve güçlü bir Luna'ya sahip olmak büyük bir onur olur."

Logan kendini kaybedecekti. Titriyordu ve yer değiştirmesine saniyeler kaldığından emindim. Tanrı aşkına, bir savaş başlatabilirdi.

Neyse ki Alfa Drake bana bakıyordu ve Logan'ın onu öldürmeye hazır olduğunu fark etmemişti.

Sienna, Alfa Drake ile benim aramda gözlerini dikmiş bakıyordu ve ilk kimi öldürmek istediğini bilmiyordum. Bana güzel ve güçlü dediğinde egosunu incitmişti. Gerçi öyle değildim.

Aptalca bir şey yapmadan önce Logan'ı sakinleştirmem gerekiyordu.

Logan, lütfen sakın ol. Onunla zihin bağı kurdum. **Asla onun olamayacağım.**

Gözlerini bana çevirdi ve rahatladığını görebiliyordum. Tanrıçaya şükürler olsun. Benim yüzümden bir ittifakı mahvetmesini istemedim. Ve bu Alfa Drake'in suçu değildi. Ben çiftleşmemiş bir dişi kurttum. Adil bir oyundum.

Bakışlarımı tekrar Alfa Drake'e çevirdim. "Teşekkür ederim, Alfa. Çok nazıksınız."

Bana parlak bir şekilde gülümsedi ve neyse ki konuyu

değiştirdi. Tabağıma baktım ve yemeye başladım.

O andan itibaren konuşmalar çoğunlukla sürü işleriyle ilgiliydi. Alfa Drake, Logan'ın buradaki işleri nasıl yürüttüğüyle ilgileniyordu.

Alfa Drake'in tüm gece boyunca bana baktığını hissedebiliyordum. Logan onu her an öldürmeye hazırmış gibi izliyordu.

Luna Gloria adımı söylediğinde tatlı yemeyi henüz bitirmiştik.

"Emma, tatlım, bana bir konuda yardım edebilir misin lütfen?" diye sordu.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Elbette, Luna."

Ayağa kalktım ve Logan'ın gözlerinin tüm vücudumda dolaştığını hissedebiliyordum. Bakışları bile her yerimde karıncalanmalar ve kıvılcımlar bırakıyordu.

Neden yardımına ihtiyacı olduğunu merak ederek Luna Gloria'nın arkasından yürüdüm. Beni banyoya götürdü ve kapıyı arkamdan kapattı.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Neden buradaydık, onca yer varken banyoda? Bana gülümsedi ve yaklaştı. "Sen oğlumun eşi misin?"

Donup kaldım ve ona bakakaldım. Ne söylemeliydim?

"Sorun yok, tatlım. Biliyorum. Anlayabiliyorum." dedi ve ellerimi ellerinin aldı. "Nasıl?" Sessizce sordum.

"Sana sanki onun dünyasındaki her şeymişsin gibi bakıyor." diye gülümsedi.

Ama sonra yüzü buruştu ve içini . "Ama seni bulduysa neden seçilmiş bir eş aldığını anlamıyorum?"

İçimi çektim ve ona doğum gününden bu yana olan her şeyi anlattım. Bitirdiğimde tamamen sinirlenmişti.

"O aptal." diye hırladı. "O benim oğlum ve onu seviyorum ama seni reddetmişse tam bir aptaldır."

Ben gülümsedim ve o hırlamaya devam etti.

"Senin zayıf olduğunu mu düşünüyor?!" dedi dişlerinin arasından. "Ve Sienna'nın daha güçlü olduğunu?! Onu mahvedecek. Bu sürüyü mahvedecek. Gelmiş geçmiş en kötü Luna olacak."

Kafam karışmış bir halde gözlerimi ona diktim. "Sienna'dan hoşlanmıyor musun?"

"Oh, tatlım, hayır." dedi bana bakarak. "Onun ne kadar sahte olduğunu görebiliyorum. O sadece güç peşinde. Logan'la konuşmayı denedim ama beni dinlemek istemedi."

İç çektim. Tanrıça'ya şükürler olsun. Sienna'nın gerçekte kim olduğunu gören tek kişi ben değildim.

"Andrew'la da onun hakkında konuşmaya çalıştım." Ona söyledim. "Şansım yok."

Başını salladı ve bana sarıldı. "Çok inatçıdırlar. Ama mantıklı düşünecekler. Logan'ın aklı başına gelecek. İhtiyacı olan şeyin sen olduğunu anlayacak. O kaltak Sienna'ya değil."

Luna Gloria'nın Sienna'ya kaltak demesine güldüm. Her zaman çok sakın ve aklı başındaydı. Bu gerekliydi. O bir Luna'ydı. Birine kaltak demek kesinlikle Luna'ya özgü bir şey değildi. Ama benimle aynı fikirde olduğunu bilmek güzeldi. Sienna gerçekten de kaltağın tekiydi.

"O kararını verdi, Gloria teyze." Hâlâ ona sarılmış bir şekilde söyledim. "Onu seçti ve bu konuda benim ya da bir başkasının yapabileceği hiçbir şey yok."

Beni bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimin içine baktı ve gülümsedi.

"Hatasını anlayacaktır. Güven bana." dedi.

Ona ne diyeceğimi bilemedim ve sessiz kaldım. Bunun olacağını düşünmemiştim. Logan için sürü her zaman önce gelirdi ve onun sürüsü için benden daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Emma, eve gidiyoruz. Kafamın içinde Andrew'un sesini duydum. **Neredesin?**

Banyodayım. Onu geri bağladım. Hemen geliyorum.

"Gitmem gerek." Gloria teyzeme söyledim. "Andrew beni arıyor."

Başını salladı ve elimi tuttu.

Ön kapıya doğru yürüdük. Logan, Alfa Drake ve Sienna kardeşime veda ediyorlardı.

Onlara yaklaştığımızda Sienna bana öldürücü bir bakış attı. Alpha Drake bana gülümsedi ve Logan gözleriyle beni soyuyordu.

Kardeşime yürüdüm ve o da elimi tuttu.

Ceketlerimizi ve çantamı alıp arabamıza gittik.

Eve dönerken uyuyakalmışım. Hatırladığım son şey iki güçlü elin beni yatağıma taşıdığı oldu. Kardeşim alnımdan öptü ve üzerimi örttü. Derin bir uykuya daldım.

YIRMİNCİ BÖLÜM - Alındı

Emma POV

Gerçekten rahatsız hissederek uyandım.

İnledim ve sırt üstü dönerek örtüyü üzerimden kaldırdım.

Yere baktım ve hâlâ elbisemin içinde olduğumu gördüm. Kahretsin. Andrew pijamalarımı giymem için beni uyandırmadı.

Kalktım ve banyoya yöneldim. Dişlerimi fırçaladım ve makyajımı temizledim. Elbisemi çıkardım ve duşun altına girdim. Ilık su beni rahatlattı ve çıkmak istemedim.

Logan'ın öpücüğüne dair anılar hızla geri geldi. Karıncalanmaların vücuduma yayıldığını ve bacaklarımın arasındaki bölgenin zonklamaya başladığını hissettim. Kahretsin, Logan. Bunu neden yaptın? Bir daha asla sahip olamayacağımı bildiğim halde neden bana bunun ne kadar iyi olabileceğini gösterdin?

İçimi çektim ve duşu kapattım.

Dışarı çıktım, vücudumu havluyla kuruladım ve losyon sürdüm. Yatak odama döndüm ve giyindim.

Henüz antrenman yapamıyorum ama antrenman sahasına gitmeye, Amy ve Jake'in antrenmanını izlemeye ve sonrasında onlarla takılmaya karar verdim. Her zaman yaptığımız gibi. Buna ihtiyacım var. Normallik hissine ihtiyacım var.

Siyah taytımı, en sevdiğim gri kapüşonlumu ve spor ayakkabılarımı giydim. Saçlarımın özgürce dökülmesine izin verdim ve dudaklarıma biraz dudak parlaticısı sürdüm.

Andrew'u duyamadım. Muhtemelen toplantıya gitmiştir.

Gitmeden önce bir fincan kahve içmeye karar verdim. Bir şey yemek istemiyorum. İştahım hala çok iyi değil.

Alt kattaki mutfağıma doğru yürüdüm ve içeri girer girmez donakaldım.

Sienna yüzünde şeytani bir sırıtişla oradaydı. Arkama baktı ve başını salladı.

Arkamı dönmeden önce bileklerime soğuk bir şeyin dolandığını hissettim. Gümüş kelepçeler. Anında Eliza'yla olan bağlantımı kaybettim. Artık zihin bağlantısını kullanamıyordum. Çığlık atamadan önce, büyük bir el kabaca ağzımı kapattı.

Bu bir haydut kurt. Kokusunu alabiliyorum. Eşsiz bir kokuları vardır.

Sienna'ya baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu.

"Merhaba küçük Emma." dedi sırtarak. "Senden kurtulmanın zamanı geldi."

Haydut kurt arkamdan kıkırdadı ve burnunu saçlarımda hissedebiliyordum.

"Tanrıça, Sienna, onu gerçekten öldürmemiz gerekiyor mu? Bende kalabilir mi? Harika kokuyor." diye homurdandı.

Midem bulandı ve safranın yükseldiğini hissettim.

"Logan beni işaretleyene kadar ona sahip olamazsın." dedi sakince. "Ona dokunursan ya da onu öldürürsen bunu hissedecektir. Beni Luna'sı yaptıktan sonra ona ne istersen yapabilirsin. Ondan sonra da o küçük veledi öldür."

Hıçkıra hıçkıra ağladım ve gözyaşlarım yanaklarıma ve haydutun ellerine düşmeye başladı.

Sienna çantasına uzanıp koli bandını çıkardı ve hayduta verdi.

Bir parça kopardı ve ağzıma bantladı. O kadar hızlıydı ki hiçbir şey söyleyemedim. Nefes bile alamadım. Hıçkırıklar bedenimi harap etti ama ağzımdaki bant yüzünden boğuklaştılar.

Rogue beni yere fırlattı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Sienna'ya baktım.

"Muhtemelen kardeşin ve Logan'ın seni arayacağını düşündüğünü biliyorum." dedi sırıtarak. "Ama yanılıyorsun. Benden her şikâyet ettiğinde ya da beni her aşağıladığında kendi mezarını kazdın. Rolf bana vuracak. Seni götürecek ve birkaç saat sonra Logan'la zihin bağlantısı kuracağım, ona bana saldırdığını ve kaçtığını söyleyeceğim, Luna'n olmaksızın haydut olmayı tercih edeceğini söyleyeceğim. Bana olan bariz nefretinden sonra, sözlerimden şüphe etmeleri için hiçbir sebep kalmayacak."

O haklı. Panik içinde bir hıçkırık bedenimi parçaladı. Beni asla aramazlar. Sienna'dan nefret ettiğimi düşünecekler ve ona inanacaklar. Öleceğim. Kardeşimi bir daha asla göremeyeceğim. Nefret ettiği tek şeye dönüştüğümü düşünecek. Bir haydut. Ailemizi öldüren şey olduğumu düşünecek.

Kalbim göğsümde parçalanıyor ve nefes alamıyorum. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı.

"Memnun olmalısın." Sienna söyledi. "Kardeşin ve Logan senden kurtulacak. Sen Andrew için sadece bir yüksün. Çok gençti ve seninle baş başa kaldı. Bundan nefret ediyor. Sen onun hayatını mahvettin. Bana asla seninle ilgilenmek istemediğini söyledi. Bunu sırf o sürük Luna Gloria ona mecbur olduğunu söylediği için yaptı. Gittiğin için mutlu olacak, güven bana."

Sessizce hıçkırdım ve başımı öne eğdim. Ona inanmak istemiyorum. Kardeşim beni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Yalan söylüyor. Ama yine de canım çok acıyor. Ya haklıysa? Gerçekten onun hayatını mahvettim mi? Bana bakmaya başladığında çok gençti. Genç bir kurdun yaşaması gerektiği gibi yaşayamazdı. Bir sorumluluğu vardı. Benim.

"Ve Logan çok heyecanlanacak." Sienna devam etti. "Senin zayıf olduğunu düşünüyor ama aranızdaki bağa karşı koyamıyor ve bu da onu öfkeliyor. Şimdi senin ona ve sürüsüne ihanet ettiğini düşünecek ve senden nefret edecek. Sonunda o benim olacak ve sen de gitmiş olacaksın."

Başımı kaldırıp ona bakmadım bile. Öleceğim ve benim için önemli olan herkes benden nefret edecek. Bu hayattan en sevdiğim insanlar tarafından nefret edilerek ayrılacağım. Gerçeği asla öğrenemeyecekler.

Ölmek beni korkutmuyor. Ama bu dünyadaki tek ailem olan kardeşim tarafından nefret edilmek korkutuyor. Keşke ona son bir kez onu sevdiğimi söyleyebilseydim. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Keşke benden nefret etmeseydi.

Ama yapacağını biliyorum.

Umarım Logan onu yakında işaretler. Bu haydut kurdun yanında olmak istemiyorum. Bu acıyla uzun süre yaşamak istemiyorum. Bitmesini istiyorum.

"Güle güle, Emma." Sienna soğuk bir sesle. "Senin için kardeşin ve Logan'la ben ilgileneceğim."

Boynuma bir iğne battığını hissettim ve karanlığa gömüldüm.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM - Toplantı

Logan POV

Mahzenlerin aşağısındaki sorgu odasında oturuyordum. Andrew yanımdaydı ve Alfa Drake ile Beta Josh'un gelmesini bekliyorduk.

Bana söyleyecekleri konusunda gergindim. Tek umudum, her neyse, buna bir çözüm bulabilmektir.

Kapı açıldı ve Alfa Drake ile Beta Josh içeri girdi. Karşımıza oturdular ve ben de kapıyı kilitlemek için yanlarına gittim.

"Acil bir durum olmadığı sürece bizi rahatsız etmeyin." Kapının dışında duran korumama söyledim. "Bize ihtiyacınız olursa kapıyı iki kez çalın."

"Evet, Alfa." dedi ve başını salladı.

Kapıyı kapattım ve kilitledim. Masaya geri döndüm ve . "Tamam, Alfa Drake." Ciddi bir şekilde söyledim. "Dinliyorum."

"Bildiğiniz gibi sürüme saldıran bir haydutu yakalamayı başardık." diye konuşmaya başladı. "Onu bizimle konuşturduk ve söyledikleri beni gerçekten korkuttu."

Yutkundum ve Andrew'a baktım. Alfa'nın korktuğunu söylemesi zayıflık olarak kabul edilirdi ve hepimiz bundan kaçınırdık. Bir Alfa tehlikeli durumlarda güçlü, baskın ve sakin olmalıdır. Drake'in korktuğunu itiraf etmesi, özellikle de başka bir Alfa'nın önünde, beni tedirgin ediyordu. Saldırıların arkasındaki sebep ne olursa olsun, Drake'in korkması ve bunu bana itiraf etmesi kötü bir şey olmalıydı.

Ona baktım ve başımı salladım. "Devam edin lütfen."

"Hepimiz haydutların genç ve çiftleşmemiş Alfaları olan sürülere saldırdığını fark ettik." dedi bana bakarak. "Senin sürün ve benimki bu sürülerden biri."

Başımı salladım ve o da devam etti.

"Rogue King içimizden birinin çok güçlü gerçek bir eşi olduğuna inanıyor." diye devam etti. "Kara Cadı ona bir Alfa ile çiftleşen bir dişi kurt olacağını ve onların en güçlü çiftleşme çifti olacağını söyledi. Dişi kurt onun sürüsünü güçlü kılacak ve birlikte daha güçlü, daha güçlü kurtlardan oluşan yeni bir soy yaratacaklar."

"Sihri var mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hayır." dedi ve başını salladı. "O gelmiş geçmiş en karizmatik lider olacak. İnsanlar onu daha önce hiçbir Luna'yı sevmedikleri kadar sevecekler. Bir Luna'nın sahip olduğu tüm özellikler bu dişi kurtta diğerlerinden daha baskın. Daha fazla önemser, daha fazla anlar ve sürüsü için kendini diğer tüm Luna'lardan daha fazla vermeye isteklidir. Gücü, halkının ona duyduğu sevgiden gelecektir. O bir Gerçek Luna."

Yutkundum ve Andrew'a baktım. Nefes almadan Drake'e bakıyordu.

"Planı ne?" diye sordum ve tekrar Drake'e baktım.

"O dişi kurdu istiyor." diye cevap verdi. "Planı onu alıp kendi Luna'sı yapmak. Onunla çiftleşmek ve daha güçlü olacak torunlar üretmek istiyor ve sürülerimizi ele geçirebileceğini düşünüyor."

Titriyordum ve nefes alamıyordum. Ya o dişi kurt Emma'ysa? Güçlü ve kuvvetli olabilir miydi? Ondan gelen gücü hiç hissetmemiştim. Onun güçlü olduğuna inanmıyordum. Onu reddetmemin ve Sienna'yı Luna'm olarak seçmemin ana nedeni buydu.

"Ne sen ne de ben gerçek eşlerimizi bulamadık." Drake devam etti. "Ama her kim olursa olsun, onun tehlikede olması beni dehşete düşürüyor. Onu henüz tanımıyorum bile ve belki de eşimin doğru kişi olduğu ve o piçin onu kendisi için istediği düşüncesi kanımı kaynatıyor. Bilseydim ne yapardım onu bile bilmiyorum."

kim olduğunu. Muhtemelen onu güvende olacağını bildiğim bedenimin içine hapsetmeye çalışırdım."

Ellerim titriyordu ve başımı kaldırıp Drake'e bakamıyordum bile. Andrew'un ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. Eğer bunun Emma'yla ilgili olma ihtimali varsa, herkesi parçalara ayırırdı. Zaten haydutlardan o kadar nefret ediyordu ki.

Drake'e tamamen katılıyordum. Bu odadan çıkmak ve Emma'yı bulmak istiyordum. Aklımı kaybetmeden önce onun güvende olması gerekiyordu.

"O dişi kurt hakkında bir şey biliyorlar mı?" Andrew sesi titreyerek sordu. "Haydut Kral onun doğru kişi olduğunu nereden bilecek?"

Drake başını salladı. "Yakaladığımız haydut onlara saf beyaz bir kurt arama talimatı verildiğini söyledi."

Andrew ayağa kalktı, o kadar yüksek sesle hırıliyordu ki kulaklarımızı kapatmak zorunda kaldık. Oturduğu sandalyeyi kaptığı gibi duvara fırlattı.

Ona baktım, şok olmuştum. Ne haltlar dönüyordu? Tepkisinin tek bir anlamı olabilirdi.

Hayır. Kesinlikle hayır!

Hırılıyor, saçını çekiyor ve yumruklarının ulaşabildiği her yüzeye vuruyordu. Bize vurmaya başlaması an meselesiydi.

Drake, Josh ve ben ayağa kalkıp Andrew'u yakaladık. Drake onun arkasında durmuş, ellerini göğsüne dolamıştı.

Andrew'un gözleri simsiyahtı ve köpek dişleri çıkmıştı. "Andrew, sakın ol." Ona söyledim. "Neler oluyor?"

Lütfen bana yanıldığımı söyleyin.

Ağır ağır nefes alıyordu ve hâlâ hırıliyordu.

Josh, Andrew'un fırlattığı sandalyeyi aldı ve yerine koydu. Drake onu oturmaya zorladı ve ellerini Andrew'un omuzlarına koyarak oturmasını sağladı.

"Andrew." Ona seslendim. "Anlat bana."

"Bu Emma." diye hırladı. "O saf beyaz bir kurt." Dünyam dönmeyi bıraktı.

Hayır.

O değil.

Lütfen, Tanrıça, o olmasın. Eğer ona bir şey olursa.

"Ama nasıl?" Beta Josh kafası karışmış bir halde sordu. "O senin eşin değil. Dün bize gerçek eşini bulamadığın için bir eş seçtiğini söylemiştin."

Ona cevap veremedem kapıdaki iki tıkırtı bizi böldü. "Alfa, özür dilerim. Acil bir durum var." dedi muhafızım.

Homurdandım ve doğru yürüyüp kilidi açtım. "Ne?"

Sinirlenerek sordum.

"Alfa, arkadaşın Sienna az önce saldırıya uğradı." dedi.

Nefesim kesildi ve Andrew'a bakmak için arkamı döndüm. Ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü.

"Ne?" diye hırladı.

Muhafız, "Alfa ve Beta hakkında hiçbir ayrıntı bilmiyorum," dedi. "İkinize de zihin bağı kurmaya çalıştı ama siz burada olduğunuz için bunu yapamadı. Luna'yı bağladı ve ona ne olduğunu anlattı. Luna ona yardım etmeye gitti. Şu anda sürü evindeler."

Drake ve Josh'a bakmak için döndüm.

"Buna daha sonra devam edeceğiz."

Dedim. İkisi de başını salladı.

"Git Luna'nla ilgilen." Drake öyle dedi.

Andrew ve ben hızla uzaklaştık.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM - Haydut

Logan POV

Oturma odasına girdim ve Sienna'nın kanepede oturduğunu gördüm. Annem de kaşlarını çatmış bir halde koltukta oturuyordu.

"Ne oldu böyle?" Homurdandım ve Sienna'nın yanına oturdum.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve kafasında büyük bir yara olduğunu gördüm. Yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı ama hala kanıyordu.

Andrew diğer kanepeye oturdu ve endişeyle Sienna'ya baktı. "Bunu kim yaptı?" Andrew ona sordu.

Sienna sessizce hıçkırdı. "Özür dilerim, Andrew."

"Neden üzgünsün Sienna?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Emma'ydı." dedi sessizce, ellerine bakarak. Donup kaldım.

Ne? Bunu Emma mı yaptı? Neden?

Andrew yüksek sesle homurdandı. "Ne?! Bunu neden yapsın ki?!"

Anneme baktığımda kaşlarını çatmış Sienna'ya bakıyordu. Neden ona öyle bakıyordu?

"Onunla konuşmayı denemek için evine gittim." Sienna konuşmaya başladı. "Bir yere gitmek için çıkıyordu ve beni görünce çok sinirlendi. Logan'ı ondan uzaklaştırdığım için bana bağırdı. Onunla konuşmaya çalıştım, niyetimin bu olmadığını söyledim ama beni dinlemeyi reddetti. Bana birkaç kez hakaret etti ve ben de sinirlendim. Ona söyledim.

gelecekteki Luna'sıyla böyle konuşmamalıydı. O zaman kendini kaybetti. Bana vurdu ve benim onun Luna'sı olmamdansa bir haydut olmayı tercih edeceğini söyledi."

Hem Andrew hem de ben yüzümüzde şok olmuş bir ifadeyle ona baktık. Emma şiddet yanlısı biri değildi. Bunu yapabileceğine inanamıyordum.

Annem sessizce homurdandı, bakışları Sienna'ya

sabitlenmişti. "Nerede o?" Andrew hırladı.

"Ormana doğru kaçtı, Andrew." Sienna hıçkırarak ağladı. "Sanırım sınırı geçti. Sanırım o artık bir haydut."

Yüksek sesle nefes aldım. Hayır! Hayır!

Andrew donup kalmıştı. Sienna'ya bakıyordu ve nefes aldığını bile düşünmüyordum.

"O bunu yapmaz." Dedim. "O bir haydut olmaz. Bunun Andrew'a ne yapacağını biliyor. Onu bulmak zorundayız. Sınırı geçmiş olamaz."

Abuk sabuk . Kimsenin beni dinlediğini sanmıyordum.

"Kayıp mı?" diye bir ses sözümü kesti.

Arkamı döndüğümde Drake ve Josh'un durduğunu gördüm. Çok öfkeliydiler.

"O kayıp değil." Sienna öfkeyle söyledi. "Bana, gelecekteki Luna'sına saldırdı ve bir haydut olmak için kaçtı."

Andrew yüksek sesle homurdandı ve ayağa kalktı. Odada volta atmaya ve saçını çekmeye başladı.

"Bu Emma'nın yapacağı bir şey değil." Drake söyledi.

"Onunla dün tanıştın." Sienna sinirlenerek, "Onu tanı mıyorsun bile!" dedi. "Onu tanı mıyorsun bile!"

"Belki de bilmiyorumdur." diye hırladı ona. "Ama ben iyi bir karakter yargıcıyım ve Emma iyi ve nazik biri ve sana asla saldırmaz! Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum!"

Ayağa kalktım ve Drake'e hırladım. "Dikkatli ol. Gelecekteki Luna'mla bu şekilde konuşma."

"Kusura bakmayın ama Alfa Drake, Emma sandığınız kadar nazik biri değil." Sienna sessizce konuştu. "Geçenlerde bana hakaret etti. Andrew ve Logan'a sorun. Onlar da duydu."

Haklıydı. Emma Sienna'ya bağırdı.

"Bunu hak etmek için ona ne söylediğini merak ediyorum." Drake ona tükürerek karşılık verdi.

Ona homurdandım ama Lewis kapıdan içeri girince sözüm kesildi. "Beta Andrew, beni çağırmışsın." dedi.

"Evet, Lewis." Andrew çabucak söyledi. "Sürümüzdeki herkesi yanına almanı ve kız kardeşimi bulmak için tüm ormanı aramanı istiyorum."

"Emma mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ona ne oldu?"

"Daha sonra açıklayacağız." Dedim ki. "Şimdi gitmeni istiyorum. Onu bulup geri getirmeni istiyorum. Bölgenin dışına da çıkın."

Hafifçe soldu. Onun artık bir haydut olabileceğini hemen anlamıştı. Geçerli bir sebep ve Alfa'nın onayı olmadan sürünün bölgesinin dışına çıkmak, haydut olmayı seçtiğiniz anlamına geliyordu.

Başını salladı ve hızla evden çıktı.

Drake homurdandı ve Beta'sına döndü. "Savaşçılarımızı topla. Onun peşinden gidiyoruz."

Josh başıyla onayladı ve dışarı çıktı. Gözlerinin bulutlandığını görebiliyordum. Savaşçılarıyla konuşmak için bir zihin bağlantısı kullanıyordu.

Drake bana döndü. "senin eşin, değil mi? Gerçek ?" Başımı salladım

ve bana kaşlarını çattı. "Onu reddettin mi?"

Tekrar başımı salladım. Artık konuşamıyordum bile. Kalbim acıyla sıkışıyordu. Leon'a ulaşamıyordum bile. Anneme bakmak istemiyordum. Gözlerinin kafamın içinde bir delik açtığını hissedebiliyordum. Çok öfkeliydi.

"Neden?" diye hırladı.

"Çünkü o zayıf bir kurt." Sienna benim yerime cevap verdi. "Logan onun iyi ve güçlü bir Luna olamayacağını biliyordu ve onun yerine beni seçti."

Drake'in gözleri şok içinde açıldı. "Ciddi mi bu?"

"Evet." Sonunda konuştum. "Onun güçlü bir Luna olamayacağını düşündüm. Sürümü düşünmek zorundaydım ve onu reddetmeye karar verdim."

Drake Andrew'a döndü. Yüzünde şok ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Ve sen bunun olmasına izin mi verdin?"

Andrew sessiz kaldı ama acısını görebiliyordum. Onu daha önce hiç bu kadar perişan gördüğümü sanmıyordum. Yumruklarını sıkıyor, titriyor ve ağır ağır nefes alıyordu. Eğer ona bir şey olursa, nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ben de nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Onsuz yaşayamazdım. O benim dünyamdı. Ona burada ihtiyacım vardı.

Andrew cevap vermeyince Drake karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Siz ikiniz inanılmazsınız. Dün onunla tanıştım ve onun ne olduğunu senden daha iyi gördüm. Önünüzde en saf, en nazik ruh vardı ve ikiniz de onu hafife aldınız. Umarım iyidir."

Hışımınla çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Söyledikleri beni çok etkiledi. Andrew'u da. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü görebiliyordum.

"Kaçtığı için üzgünüm Logan." Sienna üzgün bir ifadeyle bana baktı. "Ama onu gerçekten aramalı mıyız? Bir haydut olmaya karar verdi."

Andrew . "Onu bulacağız. O bir haydut değil ve olmayacak. Cesedimi çiğnemedi. Onu bulacağız ve sana saldırdığı için cezalandırılacak. Ama kendini bir haydut yapmasına izin vermeyeceğim. Onun için istediğim ceza bu değil."

"Eve gitmelisin Sienna." dedi annem soğuk bir sesle. "Git biraz dinlen. Buna gerçekten ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim, Luna Gloria." Sienna anneme gülümsedi. "Logan, benim için bir koruma görevlendirir misin? Emma geri gelirse diye."

Annem homurdandı ve Sienna'ya kaşlarını çatı. Ona şaşkın şaşkın baktım. Onun nesi vardı? Neden Sienna'ya hırlıyor ve kaşlarını çatıyordu?

"Elbette Sienna." Dedim. "Ama endişelenmene gerek yok. Emma sana bir daha zarar vermeyecek."

Gülümsedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Andrew'a doğru yürüdü ve ambardan çıkmadan önce ona sarıldı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Gerçekte kim olduğu

Andrew POV

Onu aramaya başlayalı birkaç saat olmuştu. Hiçbir şey bulamadık. Hiçbir şey.

Yakında hava kararacaktı, dışarısı soğuktu ve onun burada tek başına kalmasını istemiyordum.

Çıldırarak üzereydim. Asher sızlanıp hırıliyordu ve bir türlü sakinleşemiyordu. Kız kardeşi, küçük yavrusu kayıptı. Onu kontrol edemiyor ya da onunla konuşamıyordum. Anlamlı bir cümle kurmayı bile başaramıyordum.

Sienna'yı düşünüp duruyordum. Emma'nın onun hakkında söylediği her şey aklıma geliyordu. Emma doğruyu mu söylüyordu? Sienna bugün olanlar hakkında yalan mı söylüyordu?

Umarım öyle değildir. Çünkü bu, yıllarca kız kardeşime zorbalık yapmasına izin verdiğim ve bunu hiç fark etmediğim, ona hiç inanmadığım anlamına gelirdi. Bu beni korkunç bir kardeş yapardı ve bu doğruysa kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Logan onun kurdunu hissedemiyordu ama hayatta olduğunu biliyordu. Aklımı başımda tutan tek şey buydu.

Leon'un Eliza'yı neden hissedemediğini bilmiyordum. Mesafe yüzünden olabilir miydi? Aralarındaki bağ tam değildi ve mesafe Leon'un Eliza'yı bulmasını zorlaştırıyordu. Mesafenin bir önemi olmamalıydı ama mantıklı olan tek şey buydu.

Logan ve ben yan yana yürüyorduk. Kurtlarımıza dönüşemiyorduk çünkü şu anda onları kontrol edemeyeceğimizden korkuyorduk. İkisi de yaralı ve saldırgandı, ölümcül bir kombinasyon. Kendimi

şu anda sadece bakarak birini öldürebilir. Asher çok daha fazlasını yapabilirdi. Kontrolün bende olması daha iyiydi.

Beta Andrew? Kafamın içinde bir ses duydum.

Ambarda kalan muhafızdı.

Evet, Mark? Onu geri bağladım.

Amy Johnson sizi arıyor. Acil olduğunu ve sizinle hemen konuşması gerektiğini söylüyor. O söyledi.

Emma hakkında bir şey biliyor mu? Kalp atışlarım hızlanırken sordum.

Onlar en iyi arkadaşlardı. Emma ona bir şey söylemiş olabilir. Amy onun nerede olduğunu biliyor olabilir. Onunla ya da Jacob'la konuşmadığımıza inanamıyorum. Bunu tamamen unutmuştuk. Tek yapmak istediğim ormana koşup onun kokusunu takip etmektir.

Evi aradığımızda Emma'nın telefonunu ve tüm önemli eşyalarını bulduk. Yanına hiç para ya da kredi kartı almamıştı. Üzerindeki kıyafetlerle kaçmış. Ceket bile yoktu. Biliyordum çünkü bütün ceketlerini saymıştım. Buralarda bir yerdeydi ve üşüyordu.

Evet diyor, Beta. Mark cevapladı.

Logan'ın kolunu tuttum ve onu

korkuttum.

"Mark beni bağladı." Heyecanla söyledim. "Emma'nın arkadaşı Amy . Benimle konuşmak istiyor. Emma hakkında bir şeyler biliyor."

Gözleri büyüdü ve ikimiz de ambara doğru koşmaya başladık.

Saatlerdir koşuyormuşuz gibi geliyordu ama sadece 15 dakika olmuştu. Ormandan o kadar da uzakta değildik.

İkimiz de içeri koştuk.

Amy bir kanepede oturmuş Gloria teyzeyle
konuşuyordu. Başlarını kaldırıp bize baktılar ve
gözlerinde hüznü gördüm. "Oturun çocuklar." dedi
Gloria teyze sessizce.

Logan ve ben bakiştık ve onun dediğini yaptık.

Titriyordum ve Logan'ın yumruklarını sıkıldığını görebiliyordum.

"Ne biliyorsun Amy?" Logan sordu. "Emma nerede?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum." dedi sessizce. "Ama onu kimin kaçırdığını
biliyorum."

Logan ve ben birbirimize baktık, kafamız karışmıştı.

"O alınmadı, Amy." Ben söyledim. "."

Amy başını salladı. "Hayır. Bunu asla yapmaz. Bunu sana asla yapmaz,
Andrew. Sienna'ya vurmuş olsaydı bile orada kalır ve cezasını çekerekdi. Ama
ona vurmadı ve kaçmadı."

Haydut Kral onu öğrendi mi? Onu aldı mı?

Logan'a baktım ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

"Sienna'ydı." Ne Logan ne de ben konuştuktan sonra Amy
söyledi.

Gözlerimi ona diktim. Logan hırladı.

"Dikkatli ol, Amy." Logan söyledi. "Gelecekteki bir Luna'yı suçluyorsun."

"Biliyorum, Alfa." dedi sakince. "Ve hâlâ söylediklerimin arkasındayım.
Sienna korkunç bir insan. Çok uzun zamandır Emma'ya zorbalık yapıyor.
Hakaretler ve incitici sözlerle başladı. Ama Emma'nın Alfa Logan'ın eşi
olduğunu öğrendikten sonra işi başka bir boyuta taşıdı."

Titremeye başladım. Asher hırıliyordu. Kalbim dakikada bir mil atıyordu.

"Ne demek istiyorsun Amy?" Logan sesi titreyerek sordu.

"Lokantada olduğumuz o günü hatırlıyor musun, içeri girdiğinde Emma'nın her tarafı çürükler ve sıyrıklarla kaplıydı? Onlar bir eğitim seansından kalmaydı. Ama elinde de büyük bir çürük vardı. Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Logan ve ben başımızı salladık.

"Seans sırasında bunu anlamadı," dedi Amy. "Sienna o gün ona tokat attı ve Emma yere düştüğünde Sienna topuğuyla onun eline bastı."

Logan ve ben o kadar yüksek sesle hırlamaya başladık ki Amy ve Gloria teyze kulaklarını kapatmak zorunda kaldı.

Kırmızıyı gördüm. Sienna'yı

öldürebilirdim. "Hepsi bu kadar

değil." Amy söyledi.

Tekrar ona odaklandık ama sessizce hırlamaya devam ettik. O kaltak Emma'ya başka ne yaptı?

"Alfa Logan'dan uzaklaşmazsa onu öldürmekle tehdit etti." Amy gözlerinden yaşlar süzülerek konuştu. "Kaburgalarını kırdıktan sonraki gün Sienna odasına geldi ve ona saldırdı. Sana yalan söyledi. Masasına doğru yürümedi. Sienna onun sol tarafını tuttu ve kaburgalarını tekrar kırdı."

Nefes
alamıyordum.

Düşünemiyordum.

Bana anlatmaya çalıştı ama ben ona inanmadım.

Sienna ona gerçekten bir şey yaptıysa, bu tamamen benim hatamdı.

"Alfa Logan, Beta Andrew, lütfen Sienna'ya inanmayın." Amy hıçkırarak ağladı. "Ona bir şey yaptı ve eğer onu bulamazsak, onu öldürecek. Bunu biliyorum."

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - İnkâr

Logan POV

Amy'nin bize söylediklerinin doğru olabileceğine inanmak istemedim.

Sienna iyi bir insandı. Asla böyle şeyler yapmazdı.

Andrew'a baktım. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle Amy'ye bakıyordu.

Onun da buna inanmak istemediğini .

Arkadaşımızın kötü bir insan olduğuna inanmak istemedik.

Buna inanmama izin veremezdim. Bu eşimi tehlikeye attığım anlamına gelirdi. Ve ben bunu yapmadım. Bunu asla yapamazdım.

Amy yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı.

"Logan, tatlım, bana bak." diye konuştu

annem. Ona baktım. Ağlıyordu.

"Tatlım, buna inanmak istemediğini biliyorum." dedi. "Bunu daha önce göremediğin için kendini suçlayacaksın, biliyorum. Ama bu senin hatan değil. O hepimizi kandırdı."

Andrew'a döndü. "Andrew, tatlım, bu senin de hatan değil. Sen çok iyi bir ağabey oldun. Ailen seninle çok gurur duyardı. Emma'yı bugünkü harika insan haline sen getirdin. Sienna seni kandırdı. Rolünü mükemmel oynadı. Bunu bilemezdin."

Beynimin çalıştığını sanmıyordum. Annemi duyabiliyordum. Onu görebiliyordum. Amy'nin hıçkırdığını duyabiliyordum. Andrew'un titrediğini görebiliyordum. Ama sanki hepsine kalın bir camın arkasından bakıyormuşum gibi .

Zihnimi temizleyemedim.

"Amy!" bir adamın sesini duydum.

Arkamı döndüm ve Jacob'ı gördüm.

Amy ona doğru koştu ve o da Amy'ye sıkıca sarıldı.

Soğuk ve öfkeli bakışları benden Andrew'a doğru yöneldi. Yumruklarını sıkarak bize doğru yürüdü.

"Eğer ona bir şey olursa, bunun senin suçun olduğunu bilmeni istiyorum." diye hırladı, ikimize de bakarak. "Sana kaç kere o kaltaktan bahsetmeye çalıştı? Ona bir kez bile inanmadınız. Eğer öldüyse, onun kanı sizin ellerinizde!"

Ona bakıyordum, donup kalmıştım, nutkum tutulmuştu. Cezalandırılmalıydı. Ben onun Alfa'sıydım. Benimle bu şekilde konuşamazdı.

Göz ucuyla Andrew'un ayağa kalktığını gördüm. Jacob'a doğru yürüdü ve tam burnuna bir yumruk attı. Kemiklerin kırıldığını duydum.

Annem ve Amy yüksek sesle soludular. Jacob hırıliyordu, burnundan kan geliyordu.

"Onu geri al!" Andrew bağılıyor. "O ölmedi!"

Ona doğru koştum ve arkasından yakalayıp kollarımı ona doladım. "O ölmedi."

Ona söyledim. "Bunu hissederdim. O yaşıyor, Andrew."

Ağır ağır nefes alıyor ve . Hırıliyordu ve tüm vücudu titriyordu. Onu bıraktım ve Jacob'dan uzaklaştı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Alfa Drake içeri girerken sordu. Beta'sı ve

beş savaşçısı hemen arkasındaydı.

"Sienna Kaçırıldı Emma, Alfa Drake." benim Anne dedi,onu sesi titriyordu.

Drake yumruklarını sıkı ve çenesinin seğirdiğini görebiliyordum. "Biliyordum. O yalancı bir kaltak!" diye yüksek sesle homurdandı.

Onlara inanıyor musun, Andrew? Beta'mı zihnime bağladım.

İstemiyorum ama istiyorum Logan. O cevapladı.

Bana Sienna'nın bir hata yapacağını ve sürceceğini söyledi. Böyle bir şey olacağını biliyordu. O biliyordu ama ben dinlemedim. Devam etti.

Olduğum yerde donup kaldım. Sienna'nın beni manipüle etmesine izin verdim. Ben bir Alfa'ydım ve tam önümde duran bir tehdidi göremedim. Ve eşim bu yüzden tehlikedeydi.

Yaşadığım şok ve inkârın yerini hızla saf bir öfke aldı.

Sienna'yı öldürecektim. Onu parçalara ayıracaktım.

"O kaltağı öldüreceğim!" Yüksek sesle hırladım, herkesi ürküttüm.

"Alfa Logan, şokta olduğunu biliyorum." Drake yanıma gelerek şöyle dedi. "Ama sakın ve derli toplu olmamız gerekiyor. Sen harika bir Alfa'sın. Bunu unutma. Bunun eşinle ilgili olduğunu biliyorum ama Sienna'nın peşinde olduğumuzu bilmesine izin veremeyiz."

"Alfa Drake haklı." Andrew derin bir nefes alarak şöyle dedi. "Bir Beta gibi düşünmeye çalışıyordum. Emma'yı öldüremezdi çünkü hemen anlardınız ve Emma'nın kaçışıyla ilgili hikâyesi inandırıcı olmazdı. Onu bir yerlerde saklıyor."

"Ve muhtemelen yardım almıştır." Drake ekledi. "Emma'nın yanında biri var. Kurdunu hissedemiyorsun ve bu da ona kurtboğan dozu verdiklerini gösteriyor. Sienna'nın emirlerini bekliyorlar. Onu öldürmeyi planlıyor ama bir şey bekliyor."

"Logan'ın onu işaretlemesini bekliyor." dedi annem. "Başka bir dişi kurdu işaretlerse Emma'nın öldüğünü hissedemez."

Kalbim acıyla çarpmaya başladı. Emma'm. Eşim. Seni bulacağım, aşkım. Seni bulmak için her şeyi yaparım.

"Onu yakalamalı ve Emma'nın nerede olduğunu söyletmeliyiz." Ben söyledim.

Kafamı kıcımdan çıkarıp lanet olası bir Alfa gibi düşünmeye başlamak için kendimi zorladım. Eşim tehlikedeydi ve bana ihtiyacı vardı.

"Ama ona yardım eden herifi ele vermediğinden emin olmalıyız." Ben de ekledim. "Onu buraya getirmeli ve sorgu odasına götürmeliyim. Oradan zihin bağlantısı kuramayacak."

"Suç ortağının sürünün bir üyesi olduğunu mu düşünüyorsun?" Andrew kaşlarını kaldırarak sordu.

Sadece sürü üyeleriyle zihin bağlantısı kurabiliyorduk.

"Bilmiyorum. Bir haydut olabilir. Ama hiçbir şeyi riske atmayacağım. Oraya gidiyor." Hırladım. "Andrew, Drake ve ben onu sorgulayacağız. Jacob, sen Sienna'nın evini ara. Orada Emma'nın nerede olduğunu bize söyleyecek bir şeyler olmalı. Ailesini mahzene götür. Onları da sorgulayın. Onları gümüşle kelepçeleysin. Eğer işin içindeyseler kimseyle zihin bağı kurmalarını istemiyorum."

"Josh ona yardım edecek." Drake söyledi ve Beta'sı başını salladı.

Annem ve Amy kanepede oturmuş el ele tutuşuyorlardı. İkisi de yüzlerindeki gözyaşlarını siliyordu.

"Güzel." Ben de dedim ki. "Hadi gidelim. Onu eve getiriyoruz."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM - Sorgulama

Logan POV

Hiçbir şeyden şüphelenmeden o kaltağı buraya nasıl getireceğim? "Ona ne söyleyeceğim?" Andrew'a dönerek sordum.

Josh ve Jacob onun evine gitmek için ayrıldılar. Saklanıp yakınlarda bekleyecekler. Buraya geldiğinde ve sorgu odasına girdiğinde, evi aramaya başlamaları için onları bağlayacağız.

Drake, Andrew ve ben oturma odamda oturuyorduk.

Annem ve Amy kendilerine çay yapmak için mutfığa gittiler. Biraz sakinleşmeleri gerekiyordu. Sienna'nın onları burada birlikte görüp bir şeylerden şüphelenmesini istemedik.

"Uzun ve zor bir günün ardından ona ihtiyacın olduğunu söyle." Drake söyledi. "Senin olmak için yanıp tutuşuyor. Buna inanacak çünkü bunu duymak istiyor. Emma'yı hayatından çıkarma planının sonunda işe yaradığını düşünecek."

Başımı salladım ve iç çektim. "Bunu yaparken kendimi hasta hissediyorum. Onu öldürmek istiyorum, ele geçirmek değil."

"Biliyorum dostum." Andrew dedi ki. "Bunu Emma için yaptığını unutma."

Derin bir nefes aldım ve Sienna ile olan bağlantımı açtım.

Sienna mı? Onu bağladım.

Logan, bebeğim, sesini duyduğuma çok sevindim. Dedi.

Kafamın içinde onun sesini duyunca midem bulandı. Leon hırıliyordu. Amy bize Sienna'dan bahsettiğinden beri bunu yapmayı bırakmadı. O

benimle konuşmayı reddediyordu. Sadece hırlıyordu ve ne kadar kızgın olduğunu hissedebiliyordum.

Gelmek ister misin? diye sordum. **Ormandan yeni geldim ve senin arkadaşlığını kullanabilirim.**

Tabii ki! Dedi, heyecanla. **15 dakika içinde orada olacağım.**

Harika. Cevap verdim. **Oturma odasımdayım. İçeri gir.**

Bağlantımızı kestim ve Andrew ile Drake'e başımla

işaret ettim. "15 dakika içinde burada olacak." Dedim.

"Onu oraya nasıl indireceksin?" Drake sordu.

"Basitleştirmeye karar verdim." İçimi çektim. "Ona telefonumu orada unuttuğumu söyleyeceğim ve benimle gelip almasını isteyeceğim."

"Bu iyi olmalı." Andrew sessizce söyledi.

"Siz oraya gitmelisiniz. Erken gelirse diye." Ben söyledim.

İkisi de başını salladı ve ayağa kalktı. Oturma odasından çıktılar ve ben de televizyonu açıp izliyormuş gibi yaptım.

Sienna'nın gelmesi için geçen 15 dakika hayatımın en uzun süresiydi. Emma'yı düşünmeden edemiyordum. Neredeydi? Üşümüş müydü? Yanında kim vardı? Ona zarar veriyorlar mıydı? İncinseydi hissederdim, değil mi?

Bunu düşündükçe kalbim daha çok acıyordu.

Ön kapının açıldığını duydum ve Sienna'nın kokusu burnuma geldi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturma odasına girdi.

Saf öfkenin hissettim. Onu öldürmek istiyordum. Onu öldürmem

gerekiyordu. Kendimi kontrol etmek için derin bir nefes aldım ve

ona gülümsedim.

Yanıma oturdu ve yanağımdan öptü.

Safranın yükseldiğini hissettim.

"Emma'yı buldun mu?" diye sordu sesinde ve yüzünde sahte bir hüznle.

Ne kadar sahte olduğunu nasıl fark etmedim?

"Hayır, yapmadık." İçimi çektim. "Sanırım gerçekten de sınırı geçti."

"Andrew için çok üzülüyorum." dedi. "Andrew'un nefret ettiği tek şey o oldu."

Başımı salladım ve kendimi sakinleştirmek için televizyona baktım. Onun yalan söyleyen yüzüne bakamıyordum.

İçini çekti ve kanepeye uzandı. "Ne yapıyorsun?"

"Televizyon izliyordum." "Televizyon izliyordum." dedim. "Ama siz gelmeden hemen önce telefonumun kayıp olduğunu fark ettim. Sanırım sorgu odasında bırakmıştım. Yaralandığını haber verdiklerinde toplantıdan aceleyle ayrıldım. Gidip almam lazım. Benimle gelir misin? Sen yanımdayken kendimi huzurlu hissediyorum."

, Sienna. Yemi yut.

Parlak bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. Teşekkür ederim, Tanrıça.

Ayağa kalktım ve elini elime aldım. Onu arkamdan çektim ve oturma odasından çıktım.

Geliyoruz. Andrew'u bağladım.

Kalbim göğsümde sertçe atıyordu ve Sienna'nın bunu duymamasını umuyordum. Sorgu odasının hemen dışındaydık. Herhangi bir şeyden şüphelenmesini ve biriyle zihin bağı kurmaya çalışmasını istemiyordum.

Kapıyı açtım ve Sienna'yı içeri çektim. Kapıyı arkamızdan kapattım ve kilitledim. Arkamı döndüğümde Sienna'nın şok olmuş bir halde Andrew ve Drake'e baktığını gördüm.

Andrew o kadar kızgın görünüyordu ki şu anda ben bile ondan korkuyordum.

"Andrew? Logan? oluyor?" Sienna bana dönerek sordu. "Otur lan

yerine." Dedim ve ona doğru yürüdüm.

oturması için ittim ve yanına oturdum. Drake ve Andrew karşıımızdaki sandalyelere oturdular.

"Emma nerede?" Drake sordu.

Gözlerini daha da açtı. "Emma mı? Sana söyledim, ."

"Kes saçmalamay, sürük." Andrew homurdandı. "Ona yaptığın her şeyi biliyoruz. Logan'ı tamamen kendine almak için ondan kurtulmak istediğini biliyoruz. Nerede lan o?"

Sienna şok olmuş ve korkmuş görünüyordu. "Ben... Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Yalan söylüyordu. Bunu anlayabiliyordum. Çocuklara baktım ve onların da benimle aynı şeyi düşündüklerini gördüm.

"Sienna, biz konuşurken evin aranıyor." Ona söyledim. "Ailen burada gümüşle kelepçeleniyor ve sorgulanıyor. Bir şeyler bulmamız an meselesi. İşbirliği yaparsan daha iyi olur."

"Annemle babamı bırakın!" diye bağırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım! O sürük bana saldırdı ve sürüyü terk etti ve siz onun tarafını tutuyorsunuz! O bir haydut! O bir hain!"

Üçümüz de yüksek sesle hırladık. Onu boynundan yakaladım.

"Bir daha eşim hakkında böyle konuşursan sana acı çektiririm." O kadar soğuk bir sesle söyledim ki korkudan titrediğini görebiliyordum.

Onu bıraktım ve tekrar oturdum. "Her şeyi itiraf etmen ve Emma'nın nerede olduğunu söylemen için sana bir şans vereceğim. Eğer söylemezsen, sana

için. Ve bunu uzun ve acı verici yapacağım."

Alfa'nın emirleri acı verici olabilir. Özellikle de karşı gelmeye çalışırsanız. Ama sadece emrin şiddetini artırarak acı verici hale getirebilirdik. Kurt karşı koymasa bile canı yanıyordu.

Alfa düzenimi kurtlarım üzerinde kullanmayı sevmezdim. Kullandığımda da, sadece baskın kurdun kim olduğunu hatırlatmak için yoğunluğu az olurdu. Ama bu kaltakla, onu bir silah olarak kullanacak ve her anından zevk alacaktım.

"Sana bir bok anlatmıyorum." diye hırladı. "Umarım beni dinlemez ve bu gece onu öldürür. Bunu yapmadan önce onu kendisinin yapacağını söylemişti. Umarım her şeyi hissedersin Logan. Umarım bu gece eşinin tecavüze uğradığını ve öldürüldüğünü hissedersin."

Kırmızıyı gördüm. Leon deliriyordu. Dışarı çıkacaktı ve çıktığında Tanrıça Sienna'ya yardım edecekti.

Ama ben bir şey yapamadan Andrew'un korkunç hırıltısını duydum ve Sienna'nın suratına bir yumruk indi.

Sandalyeden düştü ve inledi. Andrew ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü ama Drake onu durdurdu.

"Onu henüz öldüremezsiniz!" diye bağırdı ona. "Bize her şeyi anlatmasına ihtiyacımız var."

Ayağa kalktım ve onu yakaladım. Onu tekrar sandalyeye oturttum.

"Eğer Emma'nın bir telinin bile incindiğini hissedersen, çok acı çekeceksin. Buna söz veriyorum." Hırladım.

Gözlerinde korkuyla bana baktı.

"Sana bir şans verdim. Sen kullanmadın." Dedim. "Sienna Jones, Emma Parker'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili bildiğin her şeyi anlatmanı ve bana nerede olduğunu söylemeni emrediyorum."

Emrim o kadar şiddetliydi ki, emrim onlara yönelik olmamasına ve Drake bir Alfa olduğu için onu etkilememesi gerekmesine rağmen Andrew ve Drake bile başlarını hafifçe eğdiler. Ama emrim işte bu kadar güçlüydü. Sienna acı içinde inledi ama konuşmaya devam etti. Başka seçeneği yoktu.

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM - Gerçek

Andrew POV

Logan'ın emrinin etkisi altında, Sienna bize her şeyi anlatmak zorundaydı. Emma'ya söylediği her kelimeyi, yaptığı her şeyi. Orada durup izliyormuşum gibi hissettim.

Ağzından çıkan her kelimeyle onu öldürme isteğim daha da arttı.

Bize Emma'ya onun bir yük olduğunu düşündüğümü söylediğini anlattığında kendimi kaybettim.

"Sen. Söyledin. NE?" Dişlerimin arasından hırladım.

"BIRAK BENİ ANDREW! Asher kafamın içinde bağılıyor, dışarı çıkmak için çırpınıyordu.

"ONU ÖLDÜRECEĞİM! Asher hırladı.

"Henüz değil, Asher! Ona bağırdım. "Önce bize Emma'nın nerede olduğunu söylemeli.

Sienna'ya doğru yürüdüm. Logan'ın emrine karşı mücadele ediyordu ve bunu sadece kendisi için daha acı verici hale getiriyordu. Acı içinde kıvranıyordu ve ben de bundan zevk alıyordum.

Önünde diz çöktüm ve yüzüne kapandım. Dişlerimi boğazına geçirip koparmamak için tüm gücümü harcadım.

"Eğer söylediklerine inandıysa, seni öyle yavaş öldürürüm ki ölmek için bana yalvarırsın." Yavaşça söyledim.

Yüzünü buruşturdu ama bir an sonra sırttığını gördüm.

"Eğer bana inandıysa, bu senin suçun." dedi. "Sen korkunç bir kardeşin. Sana birçok kez benden bahsetmeye çalıştı. Ona hiç inanmadın ve söylediği her şey doğruydı."

Hırladım ve boynunu tutmaya çalıştım ama bunu yapamadan Drake beni geri çekti.

"Henüz değil, Andrew." dedi beni geri

çekerek. Elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

O haklıydı. Berbat bir kardeşim. Kendi kız kardeşime inanmaktansa Sienna'ya inanmayı seçtim. Arkadaşımın, birlikte büyüdüğüm insanın bunu yapabileceğine inanmak istemedim. Her zaman Emma'nın kıskanç olduğunu düşündüm. Logan, Sienna ve ben hep birlikteydik. Emma'dan daha yaşlıydık ve farklı ilgi alanlarımız ve konularımız vardı. Logan ve ben sürüyü devraldığımızda daha da yakınlaştık ve daha da meşgul olduk, her zaman sürünün ihtiyaç duyduğu şeyleri yaptık. Sienna bizi desteklemek için her zaman yanımızdaydı ve her zaman her şeyi anlıyordu. Emma'nın benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini ve bunu yapamadığı için kızgın olduğunu düşünüyordum. Sienna'nın sürekli etrafta olmasının onu kıskandırdığını düşündüm. O zaman mantıklı gelmişti.

Şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Ve benim hatam kız kardeşimi incitti. Yavrumu.

Logan emri şiddetlendirdi ve Sienna .

"Konuşmaya devam et, sürtük." Logan

homurdandı.

Sienna konuşmaya başladığından beri tek kelime etmedi ama sınırda olduğunu gördüm. Asher bana Leon'un tamamen dengesiz olduğunu söyledi. Logan'ın onu nasıl kontrol edebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sienna konuşmaya devam etti. Emma'ya Logan'ın kendisinden nefret ettiğini ve bir haydut olarak sürüye ihanet ettiğini düşüneceğini nasıl söylediğini anlattı.

Logan titremeye başladı ama benim gibi kendini kaybetmedi. Bir kere kaybetti mi, Tanrı Sienna'ya yardım etsin. Onu parçalara ayıracaktı.

Ben de ona yardım ederdim.

O pis haydut kurdun Emma'nın boynuna nasıl kurtboğan iğnesi batırdığını ve Emma'nın bayıldığını anlatmaya devam etti.

O haydut Sienna'ya vurduktan sonra Emma'nın ona vurup kaçtığı yalanını satabildi.

Emma'yı götürdü ve Sienna Logan'la zihin bağlantısı kurmayı denemeden önce üç saat bekledi.

"Emma nerede?" Logan homurdandı ve emrinin şiddetini artırdı.

"Bilmiyorum." Sienna inledi.

Ne?

Dondu
m
kaldım.

Bilmiyor muydu?

Logan, Drake ve ben endişeli bakışlar attık.

"Sienna, beni sana işkence etmek zorunda bırakma." Logan homurdanarak ona döndü. "Nerede o?"

"Yemin ederim bilmiyorum." diye haykırdı. "Rogue onu iyi saklayacağını söyledi. Bana ormanın kuzey tarafında iyi gizlenmiş bir mağara olduğunu söyledi. Ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum."

"Siz ikiniz nasıl bilgi alışverişinde bulunacaktınız?" Logan yumruklarını sıkarak homurdandı.

"Gelip beni bulacağını söyledi." dedi. "Ne zaman?"

Ben sordum.

"Bilmiyorum." dedi. "Bilerek bir tarih belirlemedik. Bilmemenin en iyisi olacağını düşündüm. Eğer yakalanırsam, şimdi olduğu gibi, bunu senin için kolaylaştırmak istemedim."

Sırttı ve üçümüz de kendimizi kaybettik.

O kadar yüksek sesle hırladık ki tüm oda sallandı.

Sienna kulaklarını kapadı ve inledi.

Hay sikeyim. Onu nasıl bulacaktık? O bölge çok büyüktü. "Nasıl olur da bir haydut benim bölgeme girer?" Logan Sienna'ya sordu.

"Oh, lütfen." diye gözlerini devirdi. "Devriyeler ve vardiyalar hakkında her şeyi bilirim. Onlar fark etmeden onu buraya sokmak kolay oldu. Ben de bölgeden bu şekilde çıkıyordum. Bana yardım etmeye istekli bir kurt bulmam gerekiyordu. Ve Rolf, Emma'yı gördükten sonra bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi."

Asher yüksek sesle homurdandı.

"Sen tam bir kaltaksın Sienna." Drake söyledi.

"Bütün bunları neden yaptın?" diye sordum. "Emma sana ne yaptı ki?"

Gözlerini bana dikti ve hırladı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi dişlerinin arasından. "Küçük Bayan Mükemmel her şeye sahipti. İkiniz onu her zaman korudunuz ve sevdiniz. Beni asla onun gibi korumadınız ya da sevmediniz. Ve Logan'ın benim eşim olmadığı ortaya çıktıktan sonra, içgüdülerim bana onun eşi olacağını söyledi. Eğer sen, Andrew, benim eşim olursan bunu sorun etmeyeceğimi düşündüm. Sonunda beni ondan daha çok sevecektin. Ama eşim olmadığın ortaya çıktı Andrew. Logan ve Emma'nın gerçekten eş olduklarını öğrendiğimde, kendimi kaybettim. Gitmesi gerekiyordu. O hayatımızda olduğu sürece beni asla olması gerektiği gibi sevemeyeceğini anladım."

Tanrıça. Ona ne diyeceğimi bilemedim. Tamamen delirmişti. Logan sadece ona bakıyordu ve onun da benim gibi nutkunun tutulduğunu söyleyebilirdim.

"Bunu bizim için yaptım." Sienna ciddiyetle söyledi. "Bunu aşkımız için yaptım. Senin için ondan iyiyim. Artık hayatımızdan çıktığına göre bunu anlayacaksın."

"tamamen kaybettin." İnanamayarak fısıldadım.

"Seni dinlemekten bıktım." Logan hırladı. "Onu bulacağım ve bulduktan sonra seni öldüreceğim. Bunu şimdi yapmayacağım çünkü onun eve dönüşünü görmeni istiyorum. Güvende ve korunmuş olarak. Sonra da öleceksin."

Logan kapıya doğru yürüdü, Drake ve ben de onu takip etmeye başladık.

Sienna homurdandı. "Hayır! Ben ondan daha iyiyim! O asla geri gelmeyecek! Asla! O ölecek!"

Odadan çıktık ve Logan gardiyana Sienna'yı sandalyeye zincirlemesini söyledi.

Muhafız, Alfa'sının emrini yerine getirmek üzere hızla oradan ayrıldı.

Geri döndükten sonra Logan kapıyı kilitledi ve anahtarı cebine koydu.

"Buraya benden başka kimse giremez." Logan muhafıza emretti.

Mahzenden hızla ayrıldık ve aramayı planlamak için Logan'ın ofisine yöneldik.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM - Arama

Logan POV

Emma kaybolalı dört lanet gün olmuştu.

Sienna'nın haydutun onu götürdüğünü söylediği bölgeyi arıyorduk. Hiçbir şey bulamadık.

Delirmek üzereydim. Kaybolduğundan beri uyumamıştım. Kızgın ve sinirliydim. Sürüm beni yalnız bırakıyordu ve benimle konuşan tek kişi arama çalışmalarıyla ilgili bir haber geldiğinde oluyordu.

Kaybolduğu günün ertesinde savaşçılarımdan birine saldırdım. Elbette bir kazaydı. O iyiydi. Çabucak iyileşen birkaç kırık kaburga. Ama bu artık herkesin mesafesini koruması için yeterliydi. Drake ve Andrew dışında herkes.

Andrew da en az benim kadar sinirliydi. O da uyuyamıyordu. Ormandaydık, arıyorduk ve eve günde bir kez sadece bir şeyler yemek için geliyorduk.

Leon benimle hiç konuşmuyordu. Ya hırslıyor ya da sızlanıyordu ama benimle konuşmayı reddediyordu. Pençelerini kıcıma sokmayı çok istediğini biliyordum. Emma'nın kaybolmasından beni sorumlu tutuyordu ve ben onu bulana kadar benimle konuşacağını sanmıyordum.

"Sanırım burayı hâlâ aramadık." Drake mırıldandı ve harita üzerinde bir yeri işaret etti.

Drake, Andrew ve ben ofisimde bölgenin haritasına bakıyor ve hala araştırmadığımız bir yer bulmaya çalışıyorduk.

"Onun kokusunu alabilseydik bu iş çok daha kolay olurdu." Andrew homurdandı.

"Sienna ona kurtboğan dozu verdiğini ve muhtemelen kendi üzerinde de bir maskeleye spreyi kullandığını söyledi." Drake söyledi. "Onun kokusunu alamayacağız."

"Biliyorum." Andrew içini çekti ve elini saçlarında gezdirdi.

Drake'e doğru yürüdüm ve işaret ettiği haritadaki yere baktım.

"Dün o bölgeyi aradık." Kaşlarımı çattım.

"Kahretsin." dedi ve . "Onu bulmak zorundayız."

Gözlerimi ona diktim. Bize yardım ettiği için minnettardım ama dostum için endişelenmesi sinirlerimi bozuyordu.

"Neden onun için bu kadar endişeleniyorsun?" Onu tersledim. "O benim."

Bana baktı ve kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri? En son kontrol ettiğimde onu reddetmiştin."

Yumruklarımı sıktım ve dişlerimi birbirine geçirdim. Onu öldürecektim.

"Yeter." Andrew araya girdi. "Logan, burada olduğu için şanslıyız. Çok yardımı dokundu. Drake, reddedilmenin aramızdaki bağı ortadan kaldırmayacağını çok iyi biliyorsun. Bu yüzden, Logan'ın kaybetmesini istemiyorsan, onun kız üzerindeki hak iddiasına karşı çıkma."

Drake ve ben birbirimize ters ters baktık.

Andrew'un haklı olduğunu biliyordum. Drake'in burada olması gerçekten çok yardımcı oldu. Harika fikirleri vardı ve aklı başında olan tek kişi oydu.

"Üzgünüm Logan." Drake içini çekti. "Andrew haklı. Ben sadece onu . Onu çok iyi tanımıyorum ama harika bir dişi kurt olduğunu söyleyebilirim. Onunla tanışır tanışmaz kalbimi fethetti. Eğer gerçekten beyaz bir kurtsa, hepimiz için Luna olacak. Bu da demek oluyor ki benim de Luna'm olacak. Ve ben onu her zaman koruyacağım."

Harika biri, değil mi? Kendimi parçalamak istedim. Bunu daha önce nasıl göremedim? Onun yeterince güçlü olmadığını nasıl düşünebildim?

"Ben bir aptalım." Mırıldandım.

"Evet, ." Drake dedi ki. "Umarım seni affeder."

"Yapacak." Andrew sessizce söyledi. "Seni affedecek ve beni de affedecek. Eğer affetmezse, hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum."

"Seni affedecektir, dostum." Drake ona söyledi. "Sen onun kardeşisin."

Andrew gözlerini kapadı ve oturduğu sandalyede arkasına yaslandı.

Beni hiç affedecek miydi? Her zaman başka birini seçebilirdi. Beni reddedebilirdi. Jake'in teklifini kabul edebilir. Ya da Drakes'in. Onu eş olarak seçeceğini söylerken şaka yapmadığından emindim.

Başka erkeklerin benim olana dokunduğunu düşünmek bile kanımı kaynatıyordu. Beni affettiğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapardım. O benimdi. Cesedimi iğnemedem başka bir adam ona sahip olamaz. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Kapının yüksek sesle alınması

düşüncelerimi böldü. "İçeri gel." Hırladım.

Savaşılarından biri aceleyle içeri girdi. Nefes nefese kalmıştı ve gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

"Ne?" Onu tersledim.

"Alfa, Beta, Alfa Drake" diye selamladı bizi, nefes nefese. "İz srclerimiz arama yaparken ormanda başıboş bir kurt görmüşler. Yerin altında kaybolduğunu söylediler. Yeraltında bir saklanma yeri olabileceğini düşünüyorlar. Oradalar, emirlerinizi bekliyorlar, Alfa."

Andrew ve Drake yerlerinden fırladılar. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Leon gergin bir şekilde volta atmaya başladı. Bu o olmalıydı.

"Neredeler?" Andrew homurdandı.

Savaşçı haritaya doğru yürüdü ve yeri işaret etti.

Günlerdir orayı arıyorduk ve o tam ayaklarımızın altındaydı. Hay sikeyim.

Üçümüz ofisimden koşarak çıktık, savaşçım da geliyordu. Hemen yer değiştirdik ve koşturaya başladık.

Kat etmemiz gereken epey bir mesafe vardı ama bu hızla oraya normal kurtların yarısı kadar bir sürede varabilirdik.

Koşarken tek düşünebildiğim onu kollarıma almaktı. Onu son gördüğümünden, son kokladığımdan, son dokunduğumdan bu yana beş lanet gün geçti. Daha fazla dayanamadım. Ona ihtiyacım vardı. Onu görmem gerekiyordu. Ona dokunmam .

Onu benden uzak tuttuğu için o haydutu parçalayacağım. Onu benden aldığı için Sienna'yı öldüreceğim. Onu incitmeye karar verdikleri güne pişman olacaklar.

Bir saat süren koşudan sonra mekâna vardık. Hızlıca yer değiştirdik ve savaşçılarımın bize verdiği şortları giydik.

"Alfa, Beta, Alfa Drake." Savaşçılarımdan biri bize hitap etti.

"Sam." Başımı salladım. "Bize kaybolduğu yeri göster."

Sam ormanın zeminini işaret ederek biraz daha uzaklaştı. İlk bakışta hiçbir şey yoktu. Ama daha yakından baktığımda ipten yapılmış bir sap gördüm. Çok iyi gizlenmişti. Yapraklar ve dallar üzerini örtüyor, sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi görünmesini sağlıyordu.

Andrew'a bakmak için döndüm. Gergindi ve Asher'ın görevi devralmak istediğini anlayabiliyordum.

"Sessizce içeri giriyoruz." Herkese söyledim. "Haydutu öldürmeyin. Onu canlı istiyorum ve zindanlara götürün. Andrew ve ben Emma'ya göz kulak olacağız. Başka kimse ona dokunmayacak. Anlaşıldı mı?"

Arkamı dönüp ipin kolunu çekmeden önce bir sürü "evet Alfa" sesi duydum.

Kapı açıldı ve karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. İçeri daldım ve gözlerimin karanlığa alışmasına izin verdim.

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM - Mağara

Emma POV

Ne kadar zamandır burada olduğumu
bilmiyordum. Sürekli karanlıkla
çevriliydim.

Birkaç kez sadece dayak yemek için uyandım. Yumrukları vücudumun her yerine temas etti. Bana bunu hak ettiğimi çünkü neredeyse Sienna'ya ait olanı aldığımı söyledi.

Bana kurtboğan ilacı veriyordu, bu yüzden iyileşmediğimi biliyordum. Beni hemen öldürmezse kan kaybından ölecektim.

Beni yakında öldüreceğini umuyordum. Artık burada olmak istemiyordum. Bana bir daha dokunmasını istemiyordum.

Karanlıktan hoşlanıyordum. Ben karanlıktayken beni dövmüyordu. Ben karanlıktayken bana bağırmıyordu. Ben elleri bana dokunmuyordu. Ben karanlıktayken fiziksel acı .

Ama düşüncelerim sağır ediciydi. Kardeşimi düşünmeden edemiyordum. Keşke onu sevdiğimi bir kez daha söyleyebilseydim. Bir haydut olmadığımı bilmesini diledim. Benden nefret etmemesini diledim. Ama aynı zamanda öfkeliydim de. Bana inanmamıştı. Sienna'yı seçti, tıpkı Logan'ın yaptığı gibi.

"Andrew ve Asher bizi seviyor. Eliza sızlandı.

Onunla hâlâ konuşabildiğim için çok mutluydum. Konuşamamalıydim. Kurtboğan onu zihnimin derinliklerinde kilitli tutmalıydı. Onu hissetmiyordum, görmüyordum ama bazen onunla konuşabiliyordum. Bunun güçlü olduğumuz için olduğunu söyledi. Benim güçlü olduğumu hissettiğinde kurtboğan bariyerini yıktı.

ona ihtiyacım vardı. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Belki burada bile değildi. Belki de bu sadece zihnimin bana oynadığı bir oyundu, burada karanlıkta yatıp ölümü beklememi kolaylaştırıyordu.

"Öyle olduklarını biliyorum. Eliza'ya söyledim. "Sadece canım yanıyor, Eliza. Andrew bana inanmadı. Onu seçti."

"Bir hata yaptı. Dedi. "Hepimiz hata yaparız."

"Var. İçimi çektim. "Ve onu affedeceğim. Sadece gerçekte ne olduğunu asla bilemeyeceği için üzgünüm."

"Güçlü kalmalısın, Emma. Eliza sızlandı. "Bizim için gelecekler."

"Kaçtığımı ve bir haydut olduğumu düşünüyorlar. Hırladım. "Beni aramıyorlar. Arıyor olsalar bile, sürüme ihanet ettiğim ve gelecekteki Luna'ya saldırdığım için beni öldürmek için arıyorlar."

"Asher ve Leon Sienna'ya inanmayacaklar. Eliza sertçe söyledi. "Ondan nefret ediyorlar. Andrew ve Logan'ın aklını başına getireceklerdir."

Gözlerimi kapattım ve bir damla gözyaşının yüzümden aşağı yuvarlandığını hissettim. Buna inanabilmeyi diledim. Bunun doğru olmasını diledim. Eliza'nın yaşamaya devam etmesini diledim. O bunu hak etmemişti.

"Özür dilerim, Eliza. Ağlamaklı bir sesle söyledim."

"Neden özür diliyorsun? Mızımızlandı. "Hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin."

"İstiyorum. Dedim ki. 'Bunu hak etmiyorsun. Yaşamaya devam etmelisin, burada benimle birlikte ölmemelisin. Eşin seni reddetmemeliydi. Daha iyi, daha güçlü bir insan eşin olmalıydı. Benim değil. Sana acıdan başka bir şey vermedim. Özür dilerim. Seni seviyorum, Eliza.'

"Kesin şunu! Hırladı. 'Burada ölmüyoruz! İstedğim tek insan sensin. Sen en güçlü insansın. Sadece biraz daha dayan. Buradan çıkacağız.'

Cevap vermedim. Sadece karanlığa bakmaya devam ettim.

"Daha fazla dayanamayacağım, Emma. Sızlandı. "Güçlü ol. Seni seviyorum.

Onun uzaklaştığını hissettim ve içimden sessiz bir hıçkırık kaçtı. Yine yalnızdım.

Belki de böylesi daha iyiydi. Onun bana yaptıklarını hissedemediği ya da göremediği için mutluydum. Bunu hak etmiyordu.

Birdenbire karanlıktan çekildiğimi hissettim. Tekrar uyanıyordum.

"Merhaba küçük kurt." Haydutun sesini duyabiliyordum. "Tekrar hoş geldin."

Birkaç kez göz kırptım ve etrafıma bakındım. Hâlâ bir mağaradaydık. Soğuk bir zeminde yatıyordum ve kurumuş kanım her tarafımı sarmıştı. Haydut karşımda oturmuş, duvara yaslanmıştı.

Ona baktım ve sırtıyordu.

Sakalı uzun ve kıvrıkcıktı. Soğuk siyah gözleri bana bakıyordu. Üstü başı kir içindeydi ve o eşsiz haydut kokusu vardı.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, dört gün oldu." dedi. "Kardeşin seni aramıyor. Bir Luna töreni hazırlıyorlar. Bu da Sienna'nın yakında işaretleneceği ve seni öldürmeden önce nihayet sana sahip olacağım anlamına geliyor."

Gözyaşlarımın yüzüme ve saçlarıma döküldüğünü hissettim.

Beni aramıyorlardı. Ona inandılar. Benim bir haydut olduğumu düşündüler. Andrew benden nefret ediyordu. Kalbim kırılıyordu. Sessiz bir hıçkırık kaçtı içimden.

Neden bu kadar acıdığını bilmiyordum. Bunu zaten biliyordum. Sienna'yı seçtiklerini zaten biliyordum. Kardeşimin benden nefret ettiğini zaten biliyordum. Neden bu kadar acı veriyordu?

"Ağlama, küçük kurt." diye güldü haydut. "Yakında bitecek. Birkaç gün sonra artık bir yük olmayacaksın. Ne kardeşine, ne eşine, ne de Sienna'ya."

Sözleri kalbime saplanan bir bıçak gibiydi ama haklı olduğunu biliyordum. Bir yükten başka bir şey değildim. Andrew sonunda özgürdü. Logan istediği kişiyle çiftleşmekte özgürdü. Yakında ben de özgür olacaktım. Annemi ve babamı görebilecektim. Huzur içinde olacaktım.

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı yuvarlanmasına izin verdim.

Haydutun ayağa kalktığını duydum. Bana doğru yürüdü ve yanımda diz çöktü. Gözlerimi açtığımda elinde bir iğne gördüm.

"Çok uzun zamandır uyanıksın, küçük kurt." dedi sessizce. "Tekrar uyuma vakti geldi."

Bir iğnenin derimi deldiğini hissettim ve kurtboğanın yakıcı hissi içime yayıldı.

Haydut eğildi ve derin bir nefes aldı. "Harika kokuyorsun. Seni benim yapmak için sabırsızlanıyorum."

Elinin kapüşonumun altına girdiğini hissettim. Pençeleri derimi kesti ve kanın vücudumdan aşağı yuvarlandığını hissettim.

Karanlık yine çok yakındı. Karanlığı bekleyemezdim. Orada acı yoktu. Belki Eliza benimle tekrar konuşurdu.

Tekrar tamamen karanlığa gömülmeden önce kan dondurucu hırıltılar duydum. Kimin hırladığını görmek için gözlerimi açmaya çalıştım ama karanlık daha güçlüydü.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM - Kırmızı

Andrew POV

Logan'ın arkasında yürüyordum ve Drake de hemen yanımdaydı. Gözlerim karanlığa alıştı ve etrafımızdaki mağara duvarlarını görebiliyordum. Koku berbattı. Haydutların, pisliğin ve kanın kokusunu alabiliyordum.

Tüm vücudum titriyordu. Günlerdir uyumamıştım. Kız kardeşimin yanımda olmasına ihtiyacım vardı. O burada olmasaydı ne yapardım bilmiyordum. Ama onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğimi biliyordum. Onu bulacaktım.

Yürüdükçe kan kokusu daha da güçleniyordu. Kurtboğan kokusunu da alabiliyordum. Burnumu yakıyordu.

Fısıltıları duyabiliyordum. Burada kesinlikle biri vardı.

"Tenin çok yumuşak." Bir sesin şöyle dediğini duydum. "Belki seni tutabilirim. Sienna'ya yalan söyleyip seni öldürdüğümü söyleyebilirim ama sen tamamen bana kalırsın."

O sürtüğün adını duyar duymaz Logan, Drake ve ben koşmaya başladık ve saniyeler sonra bir açıklığa geldik. Bir köşede yanan bir ateş vardı ve alanın yumuşak turuncu bir parıltısı vardı.

Orada gördüğüm şey beni kıpkırmızı yaptı. Logan ve ben yüksek sesle hırladık. Ses mağara duvarlarından yansıyor, hırıltılarımızı daha da yükseltiyordu.

Yerde yatan küçük bir ceset vardı, etrafı kurumuş ve taze kanla çevriliydi.

Emma.

Rolf onun üzerine eğilmişti, eli gömleğinin altındaydı ve gözleri bize sabitlenmişti.

O daha gözünü kırpamadan Logan ve ben ona doğru koştuk ve onu kızın üzerinden attık. Drake onu yakaladı ve duvara yaptırdı.

Savaşçılarımın arkamızda olduğunu biliyordum ama hırlamalarımız ve yumruklarımızın o pisliğe vurması dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Kırmızıyı gördüm ve onu öldürmek istedim.

Logan'ın yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Ona vuruyordum ve hiç durmak istemiyordum. Kız kardeşime dokundu. Kız kardeşimi benden aldı. Bunu ona ödetecektim. Ona acı çektirecektim.

"Alfa, Beta!" Birinin titreyen bir sesle bana seslendiğini duydum.

Şerefsize vurmayı bıraktım ve arkamı döndüm.

Savaşçılarımızdan birinin endişeli gözleriyle karşılaştım. Bana bir şeyler söylüyordu ama odaklanamıyordum. Sadece damarlarımda pompalanan kanın sesini duyabiliyordum.

Savaşçının arkasına baktığımda Jacob'ın Emma'nın yanına çökmüş, yüzünü ellerinin arasına almış olduğunu gördüm. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve ona bir şeyler anlatıyordu.

Transımdan çıktım ve ona doğru koştum.

"Emma!" Bağırđım ve onu kendime çektim.

Dövölmüş ve kanlar içindeydi. Teni solgundu ve çok üşüyordu. Gözleri kapalıydı ve bana cevap vermiyordu. Karnından kan akıyordu ve kapüşonu sıırılsıklamdı.

Neden bana cevap vermiyordu?

"Andrew, zar zor nefes alıyor." Jacob'ın titreyen sesini duydum.

Ona baktım ve o da kızıma uzandı. Onu kendime doğru çektim. Onu götürmüyordu.

"Zorlukla nefes alıyor ve nabızı zayıf, Andrew!" Jacob bağırdı. "Onu hemen götürmeliyiz!"

Drake Andrew'un yanına geldi. Kadının içinde bulunduğu durumu görünce nefesi kesildi.

Bütün vücudum titriyordu. Ona baktım ve göğsünün zar zor hareket ettiğini fark ettim. Ölüyordu. Kollarımda ölüyordu.

Hayır! Hayır!

Onu kollarıma aldım ve ayağa kalktım. Dışarı koşmaya başladım ama Logan beni geri çekti.

"Onu bana ver!" diye yüksek sesle hırladı.

Göğsü hızla inip kalkıyordu. Elleri ona uzanıyordu ve gözleri bana sabitlenmişti.

Onu ona vermek istemiyordum ama vermezsem Leon'un beni öldüreceğini de biliyordum. Logan şu anda bir insandan çok bir kurt gibiydi ve tehlikeliydi. Başka bir adam eşine dokunuyordu. Dört gündür görmediği ya da hissetmediği bir eşe. Ölmek üzere olan bir eşe. Onun kardeşi olmam önemli değildi. Leon'un umurunda değildi.

Ve eş bağının iyileşmesine yardımcı olacağını biliyordum. Onu sürü hastanesine götürene kadar hayatta kalabilmesinin tek yolu eş bağı .

Onu kollarına bıraktım ve kokusunu içine çekerek kendine yaklaştırdı.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm.

"Beni bırakma aşkım." diye fısıldadı onunla birlikte koşmaya başlarken.
"Lütfen beni bırakma."

Arkamı döndüm ve savaşçılarımızın Rolf'u gümüş zincirlerle kelepçelediğini gördüm. Dövülmüş ve kanlar içindeydi ama piç kurusu hâlâ nefes alıyordu. Gerçi uzun sürmedi.

"Onu mahzenlere götürün." Emrettim. "Ona kurtboğan dozu verin. İyileşmesini istemiyorum."

"Ben kalıp onunla ilgileneceğim." Drake sinirli görünüyordu. "Seninle sürü hastanesinde buluşuruz."

Ona başımı salladım, arkamı döndüm ve dışarı koştum. Logan çoktan yer değiştirmişti ve savaşçılarımız Emma'yı sırtına alıyorlardı. Kurt formunda olursa sürü hastanesine daha hızlı ulaşırđı.

Hızla yer değiştirdim ve Logan'ın yanında koşmaya başladım. Emma'ya bakıp Leon'un sırtından düşmediğinden emin olmaya çalışıyordum.

Onu bulmak için koşarken yaptığımızdan daha hızlı koşabileceğimizi düşünmüyordum ama bir şekilde 45 dakikadan daha kısa bir sürede paket hastaneye varmayı başardık.

Geldiğimizde Emma hâlâ zar zor nefes alıyordu. Nabzı daha da zayıftı. Ölmemiş olmasının tek sebebinin eş bağı olduğundan emindim.

Doktor Adams koşarak bize doğru geldi. Emma'nın içinde bulunduğu durumu görünce nefesi kesildi.

"Aman Tanrım, Emma!" diye bağırdı ve onu Leon'un sırtından çekti.

Leon hırlamaya başladı ama doktor onu duymazdan geldi. Emma'yı kollarına aldı ve içeri koştı.

Bir hemşire geldi ve her birimize birer şort verdi. Logan

ve ben yer değiştirdik, giyindik ve içeri koştuk.

Emma bir yatakta yatıyordu. Doktor Adams bir makasla kapüşonunu kesiyordu. Hemşirelere duyamadığım emirler veriyordu. Sadece solgun yüzüne odaklanabildim. Pembe dudakları artık bembeyazdı, gözleri

sıkıca kapalıydı. Onları açmasına ihtiyacım vardı. Ne kadar mavi olduklarını görmem gerekiyordu.

Hemşire gelip önümüzde durdu. Konuşuyordu ama ben onu duyamıyordum.

"Beta Andrew?" sesi nihayet duyuldu.

"Beta Andrew, senin ve Alfa'nın dışarıda beklemeniz gerekiyor." dedi. "Emma'ya çok iyi bakacağız. Ama Alfa bize hırlarken odaklanmak çok zor. Doktorun ona dokunması gerekiyor."

Logan hırılıyor muydu?

Ona baktım ve titriyordu. Yer değiştirmenin eşiğindeydi. Ondan derin, tehditkâr hırıltılar geliyordu ve gözlerini Doktor Adams'a dikmişti.

Kolunu tuttum. "Logan, sakinleşmen gerek. Ona dokunması gerekiyor. Ona yardım ediyor. Hadi dışarı çıkalım."

"Ben kalıyorum." diye hırladı bana.

"Alfa, lütfen." dedi doktor. "Odaklanmam gerekiyor ve odada Alfa auranız varken bunu yapmak zor. Ona zarar vermeyeceğim."

Logan homurdandı ama onu dışarıya, bekleme odasına çekmeme izin verdi. Sandalyelere oturduk ve başımı ellerimin arasına aldım.

Beni terk edemezdi. Ölemezdi. Onsuz ne yapardım?

OTUZUNCU BÖLÜM - Beklemek

Logan POV

Lanet olası bekleme odasında oturmuş, beyaz bir duvara

bakıyordum. Hiç bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum.

Hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum.

Öldürmek istiyordum. Dilimde Rolf ve Sienna'nın kanının tadını alabiliyordum. Acı çekeceklerdi.

Emma'yı orada, dövülmüş ve kanlar içinde yatarken ve o piç ona dokunurken gördüğümde, daha önce hiç hissetmediğim bir öfke dalgası hissettim. Leon bir canavara dönüşmüştü. Artık bir kurt değildi. Ona izin verdiğimde Rolf ve Sienna'yı parçalayacaktı.

"Logan!" Annemin panik içindeki sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. Buna ihtiyacım vardı. Annemin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı.

"O ?" Amy titreyen bir sesle Andrew'a bakarak sordu.

"Bilmiyorum." diye iç geçirdi, duvara yaslanarak. "Onu bulduğumuzda zar zor nefes alıyordu."

Amy hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve annem yüksek sesle nefes aldı.

"O iyi olacak." Titrek bir sesle söyledim. "İyi olmak zorunda."

"Olacak." Arkamdan bir sesin şöyle dediğini duydum. "O tanıdığım en güçlü insan."

Jacob'dı.

Onu görür görmez içime bir kıskançlık dalgası tren gibi çarptı. Onun burada ne işi vardı? Gözlerimi ona diktim ve yumruklarımı sıktım.

Amy'ye doğru yürüdü ve ona sarıldı. Amy onun göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Her şey yolunda, Amy." dedi. "O iyi olacak. O benim güçlü kızım."

Kırmızı gördüm.

"Senin güçlü kızın mı?" Yüksek sesle homurdandım.

"Kusura bakma ama Alfa, o benim." dedi sakince. "Şansın vardı ve sen onu mahvettin. Ondan seçtiğim eş olmasını istedim ve umarım evet diyecektir."

Titriyordum ve yer değiştirmenin eşiğindeydim. Neden bahsediyordu bu? Onu benden almayacaktı. O benim kızımdı.

Yüksek sesle hırladım ve ona doğru atıldım.

İki güçlü el tarafından durduruldu. Andrew beni tuttu.

"Dur!" Andrew homurdandı. "Jacob git."

"Beta Andrew, hayır." Jacob söyledi. "Eşim içeride ve ben buradan ayrılmayacağım."

Hırliyordum ve Leon artık kontrolü tamamen ele almıştı. Gitmezse yer değiştirip onu parçalara ayıracaktım.

"Jacob, Logan ve Emma arasındaki eş bağı kopmadı." Andrew beni daha sıkı sıkarak söyledi. "Emma seni kabul edene ve sen onu işaretleyene kadar, o senin eşin değil. O Logan'ın. Ve eğer devam edersen, onu zapt edemeyeceğim. Kurtların eşleri üzerinde ne kadar sahiplenici olduklarını bilirsin. Ve Logan bir Alfa. Şu anda burada bulunarak kendine çok derin bir mezar kazıyorsun."

Derin nefesler alıyordum. Hırlamayı kesmemiştim.

"O pisliği öldüreceğim! Leon ığlık attı. 'Eğimi alamayacak! O benim!'"

"Jacob, tatlım, onu sevdiğini biliyorum." dedi annem ve Jacob'ın önünde durdu. "Ama gitmen gerek. Emma uyandığında ikinizin kavga ettiğini duymak istemez. Amy ne zaman gelip onu görebileceğini sana bildirecek."

"Onun yanına bile yaklaşmayacak!" Bağurdım.

"Logan, o onun arkadaşı." dedi annem ve bana sert bir bakış atmak için başını çevirdi. "Onu görmek isteyecektir. Birbirlerini görmelerini yasaklayamazsın."

"Tamam." Jacob dedi ki. ". Ama geri geleceğim.

Hırladım ve o da bana sinirli bir bakış attı.

Bu yavrunun taşakları vardı. Ben onun alfasıydım. Bana öyle baktığı için onu öldürebilirdim.

Amy'ye sarıldı ve yanağından öptü.

"beni ara." dedi çıkmadan önce. Andrew gitmeme izin verdi ve ben de elimi saçlarımda gezdirdim.

"Bu yavruda taşak varmış." Hırladım.

"Onu seviyor Logan." dedi annem, Andrew'un yanına oturmak için yaklaşırken. "Kız onun arkadaşı. Onu koruyacak onun gibi biri olduğu için mutluyum. Onun için bir Alfa'ya karşı koydu. Onu gerçekten seviyor olmalı."

Homurdandım ve gözlerimi ona diktim ama ona aşkı hakkında ne düşündüğümü söyleyemedim Emma'nın odasının kapısı açıldı.

Hemşire koşarak dışarı çıktı, gözleri Andrew'da durmadan önce hepimizin üzerinde geziniyordu.

"Beta, kanına ihtiyacımız var!" dedi yüksek sesle.

Andrew ayağa fırladı ve odaya doğru koştu. Hemşire arkasından koştu ama ben onu durdurdum.

"Bekle!" Bağırdım. "Neler oluyor?"

"Çok kan kaybetti." dedi bana dönerek. "Kurtboğan yüzünden iyileşemedi. Geri dönmeliyim Alfa."

Başımı salladım, o da içeri koştu.

Tekrar oturdum, duvara yaslandım ve gözlerimi kapadım.

Nasıl hissettiğimi anlatacak hiçbir kelime yoktu.

Onu kaybetmekten korkuyordum. Kızgındım. Kıskanmıştım. Eşime ihtiyacım vardı. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun nefis kokusunu içime çekmeye ihtiyacım vardı. Şu anda beni sakinleştirebilecek tek kişi oydu.

Birinin yanıma oturduğunu hissettim. Gözlerimi açtım ve soluma baktım.

"Her şey yoluna girecek, tatlım." dedi annem ve elimi tuttu.

"Beni reddederse ne yaparım bilmiyorum anne." Sessizce söyledim.

"Seni reddetmeyecektir." dedi güvenle. "Sen onun eşisin. Seni seviyor."

"Çok iyi bir arkadaş olamadım." Dedim.

"Hayır, konuşmadın." dedi ciddi bir şekilde. "Ama onunla konuşacaksın. Özür dileyeceksin. Onu geri kazanmak için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Ve güvenini tekrar kazanmak için ne kadar beklemen gerekiyorsa bekleyeceksin. Ve en önemlisi, onun kararına saygı duyacaksın. Seninle birlikte olmamaya karar verse bile."

Emma'ya sahip olamayacağımı düşünmek bile kalbimi parçalıyordu. Başka bir adamın ona dokunduğunu düşündükçe kanım kaynıyordu. Annem haklıydı. Onu geri kazanmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım.

O benimdi.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM - Kan

Andrew POV

Odadan çıktım ve Drake'in paket hastaneye geldiğini gördüm.

"O nasıl?" Logan beni görür görmez ayağa fırladı ve bana doğru yürüdü.

"Onu görmeme izin vermediler." Dedim ki. "Kanımı aldılar ve dışarıda beklememi söylediler."

"Lanet olsun." Logan içini çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Rolf nerede?" Drake'e sordum.

"Mahzenlerde." diye cevap verdi. "Onu kurtboğanla doldurduk."

"Güzel." Hırladım.

Kapı açıldı ve doktor dışarı çıktı. Herkes ayağa fırladı ve ona doğru koştu. Logan neredeyse onu yere seriyordu.

"Alfa Logan, Beta Andrew." dedi doktor ve Logan'dan bir adım geri çekildi.

"O nasıl?" Logan ve ben aynı anda sorduk.

"Onu stabilize etmeyi başardık." dedi doktor. "Durumu hâlâ kritik. Ona o kadar çok kurtboğan pompaladı ki onu canlı gördüğüme gerçekten şaşırdım. Ölmüş olması gerekirdi."

Logan ve ben yüksek sesle hırladık. Kalbim acıyla çarpıyordu. Onu sonsuza dek kaybetmeye çok yakındım. Ellerim titriyordu ve Asher sürekli mızızlanıyordu.

"Çok kan kaybetti." diye devam etti doktor, duymazdan gelerek. "Onu birkaç kez derinden kesmiş. İki kaburgasını kırdı ve vücudunun her yerinde çürükler var. Vücudunda çok fazla kurtboğan olduğu için iyileşemedi ve bir süre daha iyileşemeyecek. İyileşebilmesi için vücudundaki tüm kurtboğanı çıkarmamız gerekiyor. Biz bunu yapana kadar uyanacağını sanmıyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Kalbim kırılıyordu. Bu benim hatamdı. Benim yüzümden oradaydı.

Logan titriyordu. Annesi ve Amy sessizce ağlıyorlardı. Drake'in yüzünde sinirli bir ifade vardı.

"Yapmak istediğim bir muayene daha var." dedi doktor hiçbirimiz konuşmayınca. "Uyanmasını bekleyip ona sorabiliriz ama korkarım ki bunu şimdi yapmazsak ve gerekli adımları atmazsak çok şeyi riske atmış oluruz."

"Ne sınavı?" Logan sordu.

"İzninize ihtiyacım var, Beta Andrew." dedi bana bakarak.

"Elbette." Dedim. "Ne yapman gerekiyor?"

Doktor Logan'la bana baktı, aniden gerilmişti. "Tecavüz kiti."

dedi sessizce.

Donup kaldım.

Kalbim durdu ve nefes alamadım.

Ona dokunmuş olma ihtimali olduğunu biliyordum. Sadece bunu düşünmek istemedim.

Logan hırladı ve kollarında tüyler çıkmaya başladı. Kahretsin.

Drake ona doğru koştu ve ellerini arkasından çekti.

"Sakin ol, Logan." Drake öyle dedi. "Burada yer değiştiremezsin."

"Logan'ın kendisinden başka birisinin..." olup olmadığını hissedebilmesi gerekmez mi? Logan'ın annesi sorusunu bitirmeden durarak sordu.

Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Bana söylerdi. Ona böyle bir şey yaptığını hissetseydi çıldırırdı.

Doktor Logan'a endişeyle bakarak, "Yapmalı," dedi. "Ama vücudunda o kadar çok kurtboğan vardı ki, korkarım onu öldürse bile hissetmeyecek."

Aman Tanrım.

Ona düşündüğümünden çok daha fazla kurtboğan vermek zorunda kaldı. Eşler, birbirlerini reddetmiş olsalar bile, dünyanın öbür ucunda olsalar bile, diğerinin öldürüldüğünü hissedebilir. Bazı durumlarda, başka bir eş seçseler bile.

Nasıl hayatta kalabildi?

"Muayeneyi yapın, doktor." Hırlayarak söyledim. "Nereyi imzalayacağım?"

"Teşekkür ederim, Beta." dedi doktor. "Hemşire Rose evrakları imzalayabilmeniz için sizi resepsiyona götürecekt."

"Sonuçları ne zaman öğreneceğiz?" Logan'ın annesi sordu.

"Hemen hemşirelerden birine muayeneyi yaptıracığım ve sonuçları alır almaz size haber vereceğim." dedi doktor ve odaya geri döndü.

İçimi çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim.

"Eğer o şerefsiz ona dokunduysa..." Logan yüksek

sesle homurdandı. "Yapma dostum." Drake onu

durdurdu. "Oraya gitme." Hemşire dışarı çıktı ve onu

takip etmemi söyledi.

Bana imzalamam için bir sürü kağıt verdi ve imzalamayı bitirdiğimde bekleme odasına geri dönebileceğimi söyledi.

Geri döndüm ve Amy'nin yanına oturdum.

"İyi misin Beta?" diye sordu titreyen bir sesle.

"Ben Andrew, Amy." Ona duvara bakarak söyledim. "Ve hayır, iyi değilim. O uyanıp beni affettiğini söyleyene kadar da iyi olmayacağım."

"Yapacak, Andrew." Amy söyledi. "Seni çok seviyor."

"Sahip olduğum tek şey o." Sessizce söyledim. "Onu

kaybedemem."

Onu sadece ölümle kaybetmekle kalmayabilirdim, aynı zamanda kendi aptallığım yüzünden de kaybedebilirdim. Ya uyanıp artık benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylerse?

Asher kafamın içinde sızlanıp hırıliyordu. Kız kardeşini kaybetme düşüncesi bile onu çok incitiyordu. Bana da kızgın olduğunu hissedebiliyordum. Bunun için beni suçluyordu.

Ve beni suçlamalıydı.

Ne düşünüyorsun? Logan'dan bir bağlantı aldım. **Leon bana Asher'ın perişan olduğunu söyledi.**

Sadece onu değil, Logan'ı da kaybedebilirdim. Onu geri bağladım. Ona inanmayan aptal bir adam olduğum için onu kaybedebilirdim. Ya uyanıp benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylerse?

Biliyorum. İç çekti. Ben de aynı şeyden korkuyorum. Ama onu kaybetmeyeceğiz. Ne ölümle, ne de onun bizi reddetmesiyle. Vazgeçmeyeceğiz. O senin kız kardeşin ve benim eşim. Her zaman yanımızda olacak.

Cevap vermek istedim ama kapının açılma sesi beni böldü.

Koltuklarımızdan fırladık ve doktorun bize doğru yürüdüğünü gördük.

Ona sormadım. Kelimeleri söyleyemedim. "Ona tecavüz etmedi." dedi doktor.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. Logan çekti ve yumruklarını sıktı.

"Tanrıçaya şükürler olsun." Logan'ın annesi Amy'ye sarıldı. "Onu ne zaman görebiliriz?" Logan sordu.

"Hemşireler odasındaki işleri bitiriyor." dedi doktor. "Birkaç dakika içinde içeri girebilirsiniz. Ama sadece Alfa ve Beta. Durumu kritikken enfeksiyon kapma riskini göze alamayız."

Hepimiz başımızı salladık ve doktor devam etti. "Bunu söylememe gerek olduğunu sanmıyorum ama Alfa, eş bağı onun iyileşmesine yardımcı olacak, bu yüzden onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmenizi tavsiye ederim."

"Elbette." Logan öyle dedi. "Annem uyanana kadar paket işlerini halledebilir."

Luna Gloria başını salladı ve oğluna gülümsedi.

"Ben de yardımcı olabilirim." Drake ekledi. "Onun iyi olacağından emin olana kadar sürüme geri dönmeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Drake." Logan söyledi.

"Beta Andrew, onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmenizi tavsiye ederim." dedi doktor. "Sen onun kardeşisin ve senin varlığın ona yardımcı olacaktır."

"Başka bir yerde olmayı planlamıyordum." Dedim.

"Güzel." Doktor başıyla onayladı. "Hemşire Rose gelip sizi alacak, böylece içeri girip onu görebilirsiniz."

İçimi çektim ve Luna Gloria bana sarıldı.

"O iyi olacak, tatlım." dedi. "Her zaman yaptığın gibi ona göz kulak ol."

Sözleri kalbime saplanan bıçaklar gibiydi. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda ona göz kulak olmadım. Bu yüzden hayatı için savaşıyordu.

OceanofPDF.com

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM - Hastanede

Logan POV

Sinirli bir şekilde volta atmaya başladım. Bakışlarım hep kapıdaydı. O hemşirenin dışarı çıkıp beni eşime götürmesine ihtiyacım vardı.

"Sürüyle ben ilgilenirim tatlım." dedi annem bana. "Acil bir durum olmadığı sürece seni rahatsız etmeyeceğim."

Dalgınca başımı salladım. Şu anda hiçbir şey önemli değildi. Sadece eşimi kollarımda istiyordum. Sadece Emma'yı istiyordum.

Sonunda kapı açıldı ve hemşire Rose dışarı çıktı.

"Alfa, Beta, lütfen beni takip edin." dedi ve içeri doğru yürüdü.

Andrew ve ben içeri koştuk. Annemin uyandığında onları bağlamamı söylediğini duyabiliyordum ama cevap verecek zamanım yoktu. Aceleyle içeri girdim ve doğruca Emma'nın odasına yöneldim.

Hemşire bana "Alfa, bekle!" diye seslendi.

Durdum ve göğsümden çıkan tehditkâr bir hırıltıyla ona bakmak için döndüm. Andrew hemen yanımdaydı. O da en az benim kadar sinirlenmişti.

"Önce duş almanız gerekiyor." dedi hemşire bakışlarını indirirken. "Enfeksiyon riskini göze alamayız."

"Duş mu?" Andrew sordu.

"Evet." diye başını salladı. "Doktor size söylemedi mi?" Andrew ve ben başımızı salladık.

"Özür dilerim, bilmiyordum." dedi. "Duş almanız gerekecek, ben de size giymeniz için önlük vereceğim. Eğer Emma enfeksiyon kaparsa, bu onu öldürebilir."

Sözleri karşısında irkildim ve Emma'nın kapısına doğru baktım. Öfkeli davranışlarım neredeyse onu öldürüyordu. Lanet olsun.

"Hayır Rose, özür dilerim." Dedim ve ona dönüp baktım. "Sana hırlamamalıyım. Sadece sinirliyim."

"Lütfen bizi banyoya götürebilir misin?" Andrew elinden geldiğince sakin bir şekilde sordu.

"Sorun değil Alfa, anlıyorum." dedi küçük bir gülümsemeye ve arkasını döndü. "Beni takip edin."

Emma'nın odasından uzaklaşmaya başladık ve kalbim göğsümde acıyla sıkıştı. Onu görmem gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Önce duş almam gerekiyordu. Onu tehlikeye atamazdım.

Rose bizi banyoya götürdü ve üzerimize giymemiz için lacivert önlükler ve bir çift yeni spor ayakkabı verdi.

"Acele etme." dedi. "Mümkün olduğunca temiz olduğundan emin olmalısın. Havlular zaten seni bekliyor. İşini bitirdiğinde seni Emma'ya götürmek için hemen dışarıda olacağım."

Andrew ve ben başımızı salladık ve hemen içeri girdik.

Vücudumun her yerini iyice temizlediğimden emin oldum. Ellerim eşime duyduğum ihtiyaçtan dolayı titriyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Bunu doğru yapmam gerekiyordu. Onu tehlikeye atamazdım. Bir daha olmazdı.

Duşumu bitirdikten sonra Rose'un bana verdiği kıyafetleri giydim ve banyodan çıktım.

Rose tek başına oturuyordu. Andrew hâlâ banyodaydı. "Alfa." Rose

söyledi. "Beta Andrew'u bekleyelim mi?"

Başımı salladım ve yanına oturdum.

Birkaç dakika sonra Andrew dışarı çıktı ve ben de hemen ayağa kalktım.

Rose bizi Emma'nın odasına götürdü. Kapı kolunu tuttu ama çevirmeden önce dönüp bize baktı.

"Onu gördüğünde sakın korkma." dedi yumuşak bir sesle. "Solgun ve her tarafı sıyrık ve çürüklerle kaplı. Ona bağlı bir sürü iğne ve tüp var. Nefes almasına yardımcı olacak bir makine, kalbini ve kan basıncını takip edecek bir makine var. Kan nakli nedeniyle muhtemelen bir süre farklı kokacak. Normal kokusu yakında geri gelecektir."

Andrew yumruklarını sıktı ve başını salladı. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

"Bunu size kurtlarınızı hazırlayabilmeniz için söylüyorum." diye ekledi. "Koruyucu olacaklar ve ona zarar verdiğini düşünecekleri için o şeyleri ondan söküp almak isteyecekler. Onları kontrol edin. Ayrıca, içinde bulunduğu durum hem sizin hem de kurdunuz için zor olacaktır. Bu yüzden lütfen kontrolü elinizde tutmak için elinizden geleni yapın."

Andrew ve ben başımızı salladık, o da kapıyı yavaşça

açtı. İçeride gördüğüm şey beni yıktı.

Emma'm yatakta tamamen çürükler ve kesiklerle kaplı bir şekilde yatıyordu. Küçük vücuduna farklı tüpler takılmıştı. Uzun, kahverengi saçları her tarafına dağılmıştı. Kendisi gibi kokmuyordu. Kurtboğan, ilaç ve Andrew gibi kokuyordu.

Leon ve ben bundan nefret ederdik. Eşimizin üzerinde başka bir erkeğin kokusundan nefret ederdik, kardeşi bile olsa.

Rose'un odadan çıktığını bile duymadım. Dikkatim sadece ve sadece Emma'daydı. Ama hareket edemiyordum. Onu bu halde görmek beni tamamen dondurmuştu.

Bunu ben yaptım.

Önce Andrew hareket etti.

"Ah, Emma." dedi sesi titreyerek.

Ona doğru yürüdü ve küçük elini dikkatlice avucunun içine aldı. Başparmağıyla yanağını okşadı ve alnına küçük bir öpücük kondurdu.

"Çok üzgünüm, Em." dedi alnını onunkine yaslayarak.

Tüm vücudu titriyordu ve yer değiştirmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordum. Asher onu görmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Muhtemelen şu anda tıpkı Leon gibi deliriyor ve sızlanıyordu.

"O çok soğuk." dedi sessizce.

Bacaklarımı çalışmaya zorladım ve Emma'nın yatağının diğer tarafına doğru yürüdüm. Hayatımın aşkına baktım ve nefesim boğazımda düğümlendi. Çok kırılgan görünüyordu.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve bağımlılık yapan karıncalanmaların vücuduma yayıldığını hissettim.

"Merhaba bebeğim." Sessizce söyledim ve ona doğru eğildim. "Ben buradayım. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Lütfen bana geri dön."

Bir sandalye çektim ve yanına oturdum. Elini kendi elime koydum ve avucuna küçük daireler çizdim.

"Onları öldüreceğim." Andrew homurdandı. "Acı çekecekler."

"Evet." Gözlerimi ondan ayırmadan başımı salladım. "Ona yaptıklarını onlara ödeteceğiz."

Kapı açıldı ve doktor içeri girdi.

"Hemşireler buraya bir yatak daha getirecek." dedi bize. "Ne yazık ki odaya daha fazlasını sığdıramayız, bu yüzden birinizin kanepede yatması gerekecek."

"Sorun değil." Andrew dedi ki. "Burada onunla birlikte kalabildiğim sürece yerde uyuyacağım."

Doktor Adams ona küçük bir glmsemi verdi ve Emma'yı kontrol etmek için yatağa doğru yürüdü. Etrafındaki monitörleri kontrol etti ve çizelgesine bir Şeyler yazdı.

"O bir savaşçı." diye gülümsedi.

"yle." Ona bakarak sessizce söyledim.

"Konuş onunla." dedi doktor. "Muhtemelen sizi duyabilir."

Andrew ve ben ona baktık ve başımızı salladık.

Bize kk bir glmsemi verdi ve odadan ıktı.

Tekrar Emma'ya baktım ve i ktım. Sadece gözlerini açmasını istiyordum. Onları tekrar görmek istiyordum. Onları tekrar görmeye ihtiyaım vardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Ateş

Andrew POV

"Senin gibi kokuyor." Logan mırıldandı.

"Öyle." Parmaklarımı saçlarında gezdirerek gülümsedim.

"Hoşuma gitmiyor." Kaşlarını çatı. "Ama yaşayacağı anlamına gelseydi sonsuza dek senin gibi kokmasını isterdim."

"Yapacak." Sessizce söyledim. "O ölmüyor."

Yanağını okşadım ve elini öptüm.

"Doktor bizi duyabildiğini söyledi, Emma." Dedim ki. "Ne kadar üzgün bilmeni istiyorum. Tam bir aptaldım. Sana inanmadım ve sen bana doğruyu söylüyordun. Bunun başına gelmesi benim hatam. Umarım beni affedebilirsin. Bu dünyada sahip olduğum tek şey sensin ve beni terk edersen ne yaparım bilmiyorum. Seni seviyorum, Em. Lütfen beni bırakma."

Bakışlarımı yüzünden hiç ayırmadım. Oh, Tanrıça, gözlerini açmasını ne kadar isterdim. Ama hiçbir şey yoktu. Tamamen hareketsizdi.

Elini yanağıma koydum, dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Berbat bir eştim." Logan iç çekti. "Sana bir şans vermeden seni reddettim. Ve yanılmışım, Emma. Hem de çok yanıldım. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Onu durdurmalıydım. Seni korumalıydım. Ama hiçbir yere gitmiyorum, aşkım. Seni bir daha terk etmeyeceğim. Sen benimsin ve umarım beni affedebilirsin. Umarım hak ettiğin eşin olmama izin verirsin."

Logan gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Ben, Logan Carter, Crescent Moon Sürüsü'nün Alfa'sı, seni, Crescent Moon Sürüsü'nden Emma Parker'ı eşim ve Luna olarak kabul ediyorum." Logan gözlerini açarken şöyle dedi.

Kalbini izleyen makine bip sesi çıkardı. Kalp atış hızı hafifçe arttı.

"Seni duydu." Monitöre bakarak sessizce mırıldandım.

Logan'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Beni duydun mu aşkım?"

Bakışlarım tekrar Emma'ya döndü. Yüzünde onu duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu ama duyduğunu biliyordum.

"Tanrıça, Emma." Dedim ve ona doğru eğildim. "Bizi duyabiliyorsun, değil mi? Lütfen geri dön. Savaş. Bizi bırakma. Sana ihtiyacımız var."

Onunla konuşmaya devam ettik, ne kadar üzgün olduğumuzu söyledik ve bize geri dönmesi için yalvardık.

Bir süre sonra ikimiz de çok yorulmuştuk ve yatmaya hazırдық. Emma kaybolduğundan beri ne doğru düzgün uyuyabilmiş ne de yemek yiyebilmiştik. Artık burada benimle olduğuna göre biraz daha iyi uyuyabileceğimi umuyordum.

Hemşireler bizim için akşam yemeği getirdi ve yedikten sonra uyumaya gittik. Logan yatağa yattı, ben de kanepede uyudum.

Gecenin bir yarısı uyandım. Kafam karışmış bir şekilde odaya baktım. Neden uyanmıştım ki? Odada yumuşak turuncu bir parıltı vardı. Emma'nın yatağının yanındaki başucu lambasından geliyordu.

Kız kardeşime baktım ve hiçbir şeyin değişmediğini gördüm. Yavaşça ayağa kalktım ve yatağına doğru yürüdüm. Elini elime aldım ve nefes nefese kaldım.

Çok ateşliydi.

Elim hemen alnına gitti ve donakaldım. "Hemşire!"

Bağırdım ve kapıya doğru koştum.

Logan'ın hırladığını duydum. "Ne oluyor lan?!" Hemşire

Rose koşarak odaya girdi.

"Yanıyor!" İçeri girer girmez söyledim.

Logan yataktan fırladı ve Emma'nın elini kendi elinin içine aldı. Yüksek sesle nefesi kesildi. "Onun nesi var?" diye sordu çılgınca.

"Bilmiyorum, Alfa." dedi hemşire ateşini ölçerken. "Muhtemelen bir enfeksiyon."

Kalbim acıyla atmaya başladı. Enfeksiyon mu? "105."

diye mırıldandı hemşire kendi kendine.

Sikeyim.

"Ben doktoru çağırayım." dedi ve koşarak odadan çıktı.

Emma'ya doğru koştum ve elini elime aldım. Yanakları sıcaktan pembeleşmişti ve alnında birkaç küçük ter damlası vardı. Onları silmek için elimi kullandım.

Logan onun elini öpüyor ve ona bakıyordu. Gözlerinde korku gördüm.

Doktor koşarak içeri girdi.

"Alfa, Beta." dedi. "Onu muayene edebilmem için lütfen çekilir misiniz?"

Logan ve ben homurdandık ama yolumuzdan çekildik.

Doktor onu muayene etmeye, hayati değerlerini kontrol etmeye ve ateşini tekrar ölçmeye başladı.

"Sorun nedir doktor?" Logan sesi titreyerek sordu.

Dönüp bize baktı ve içini çekti. "Bilmiyorum. Muhtemelen bir enfeksiyon. Kirli zeminde açık yaralarla yatıyordu. Emin olmak için kanını test etmemiz gerekecek. Bu arada ona geniş spektrumlu bir antibiyotik vereceğim. Ateşinin düşmesini sağlamalıyız."

Hemşire Rose kan almak için Emma'ya yaklaştı. İğneyi Emma'nın derisine batırır batırmaz Logan homurdandı.

Doktor, "Bunu yapmamız gerek Alfa," dedi.

"Biliyorum." Logan içini çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim."

"Sorun değil." dedi hemşire Rose sözlerini bitirirken. "Eşlerin böyle davranması normaldir. Ben bunu her zaman görüyorum."

Logan ona küçük bir gülümseme verdi ve o da odadan çıktı.

"Sonuçları sabaha kadar alacağız." dedi doktor ve kapıya doğru yürüdü. "Gidip onun için ilaç getireyim."

Logan ve ben başımızı salladık ve Emma'nın ellerini tutmak için

geri döndük. Doktor hemen geri geldi ve Emma'ya ilacını verdi.

"Biraz uyumaya çalış." dedi dışarı çıkarken. "Sonuçları aldığımızda seni ."

Logan ve ben gözlerimizi ondan ayırmadan başımızı

salladık. "Yatakta uyuyabilirsin." Logan mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki ya sen?"

"Onunla yatıyorum." dedi ve kabloları ve tüpleri uzaklaştırmaya başladı.

Elini tutarak onu durdurdum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ya bir şeyleri berbat edersen?"

"Yapmayacağım." dedi. "Kıpırdamadan duracağım ve sen de kabloları yardım edeceksin. Onu tutmam gerek. Ve eş bağı onun iyileşmesine yardımcı olacak."

İçimi çektim ve elini bıraktım. O haklıydı.

Logan'ın yanına uzanabilmesi için ona bağlı tüpleri ve kabloları dikkatlice hareket ettirdik.

Dikkatlice onun yanındaki yatağa tırmandı ve ben de diğer yatağa

oturdum. "Bir şey olursa beni uyandır." Uzanırken söyledim.

"Mhm." diye mırıldandı, burnunu onun boynuna sokarak.

İçimi çektim ve başka tarafa baktım. Logan'a yakın olmanın ona yardımcı olacağını biliyordum ama onun kız kardeşime dokunmasını izlemek zorunda değildim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - Enfeksiyon

Logan POV

Burnumu boynuna ve saçlarına sokmaya devam ettim, onun lezzetli kokusundan biraz olsun alabilmeyi umuyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Hâlâ kurtboğan, ilaç ve Andrew gibi kokuyordu.

İç çektim. Beklemem gerekecekti.

Parmaklarımı uzun, ipeksi saçlarında gezdirdim ve yanağımı başının üstüne yasladım.

Sadece gözlerini açmasını istedim. Benimle konuşmasını istedim. Sesini duymaya ihtiyacım vardı. Onu sevdiğimi söylemem gerekiyordu.

Alnından öptüm ve gözlerimi kapattım.

Doktor odaya girdiğinde uyandım.

"Günaydın, Alfa." dedi doktor, Emma'nın dosyasını elinde tutarken.

"Günaydın doktor." Esnedim. "Sonuçlar bunlar mı?"

"Evet." Doktor başını salladı ve Andrew'a baktı.

Hâlâ uyuyordu, ben de dikkatlice yataktan kalktım ve ona doğru yürüdüm. Onu salladım ve gözlerini açtı. Hemen ayağa fırladı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Emma nerede?"

"Tam burada." Onu işaret ettim. "O iyi. Doktor sonuçlarıyla birlikte burada."

Doktora baktı ve daha dik oturdu. "Özür dilerim doktor. Pek iyi uyuyamadım. Bu gece biraz uyumayı başardığım ilk gece."

"Anlıyorum, Beta." dedi doktor küçük bir gülümsemeyle. "Özür dilemenize gerek yok."

"Sonuçlar ne diyor?" Sordum ve Emma'ya doğru yürüdüm.

Doktor ateşini kontrol etmek için Emma'ya doğru ilerlerken, "Enfeksiyon olduğunu doğruladık," dedi. "Antibiyotiklere devam edeceğiz."

"O iyi olacak mı?" Andrew sordu ve kalktı.

"Umarım." diye iç geçirdi doktor. "İçinde hala woflsbane var ve iyileşmesini engelliyor. Ayrıca ona verdiğimiz antibiyotiklerin etkisini de azaltıyor, bu yüzden dozajı arttırmamız gerekecek."

Kalbim acıyla çarpmaya başladı. Ona bir soru sormak istiyordum ama cevaptan korkuyordum.

"O..." Andrew derin bir nefes almadan önce konuşmaya başladı. "Ölebilir mi?"

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Doktor başını kaldırdı ve endişeyle Andrew ve bana baktı. "Yapabilir."

dedi sessizce.

Andrew ve ben yüksek sesle

homurdandık. Hayır.

Ölmüyordu! O ölemezdi!

Asher sızlanınca Andrew yataktan Emma'nın yanına gitti.

"Hayır." dedi sertçe. "Ölmüyorsun, Emma. Beni duyuyor musun? Ölmeyeceksin. Beni yalnız bırakmayacaksın."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım." dedi doktor sessizce.

Donup kaldım. Onun güzel yüzüne bakmaya devam ettim. Onu kaybedemezdim.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" Gözlerimi ondan ayırmadan doktora sordum.

"Onunla birlikte ol." dedi. "Sizinle kurduğu bağ ona yardımcı olacaktır."

Andrew ve ben başımızı salladık ve doktor odadan çıkmak için döndü. Andrew onu durdurdu.

"Doktor, yer değiştirmek istiyorum." Andrew Emma'nın saçlarını okşayarak mırıldandı. "Asher onu görmek istiyor. Güvenli mi?"

Doktor arkasını döndü ve boynunu kaşıdı. "Her şey girecek. Sadece dikkatli olun ve bir şey olursa beni arayın."

Andrew başıyla onayladı ve doktor ona küçük bir gülümseme verdi. Odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Doktor kapıyı kapatır kapatmaz Andrew ayağa kalktı ve yer değiştirmek için odanın en uzak köşesine doğru yürüdü. Emma'nın yanına oturdum ve elini elime aldım.

"Ben buradayım, bebeğim." Ona fısıldadım. "İyi olacaksın."

Bir iniltiyle sözüm kesildi. Asher'a bakmak için başımı çevirdim. Kuyruğunu bacaklarının arasına almış, odanın köşesinde duruyordu. Emma'ya bakıyordu ve yemin ederim gözyaşlarının tüylü yüzünden aşağı yuvarlandığını gördüm.

"Sorun yok, Asher." Sessizce söyledim. "O burada, yavrun burada."

Asher ona doğru yürüdü ve yüzünü nazikçe yaladı. Başını onun karnına koydu ve gözlerini kapattı. Sızlanmayı hiç kesmedi. Diğer elini kaldırdım ve Asher'ın başına koydum. Bana minnettar bir bakış gönderdi.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve Emma'ya dönüp baktım. Ateşi yüzünden yanakları hafifçe kızarmıştı. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Bu beni öldürüyordu. I

Sadece gözlerini görmek istedim. Bana bakmasını istedim. Ona aptal bir adam olduğumu, daha fazla yanılamayacağımı söylemek istedim. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim.

"Arkadaşım la olmak istiyorum. Leon sızlandı. "Çıkar beni Logan.

"Yapacağım, Leon. Ona söyledim. 'Bırak Asher onunla biraz zaman geçirsın. Onu ne kadar özlediğini biliyorsun.

Leon yüksek sesle sızlandı ama yer değiştirmem için bana baskı yapmayı bıraktı. *'Tamam. Bekleyeceğim. Ama o geri döner dönmez beni bırakacaksın.*

"Yapacağım. Ona söz verdim.

Hâlâ sessizce mızızızlanan Asher'a baktım. Andrew ve onun için çok kötü hissediyordum. Kız kaybolduğunda yıkılmıştı. Onu çok seviyordu ve çoğu zaman onu kız kardeşinden ziyade çocuğu olarak görüyordu. Bu da mantıklıydı. Ondan çok büyük değildi ama onu o büyütmişti. Anne babası hayattayken bile Emma'yı Andrew büyütüyordu. Ebeveynleri genellikle ortalıkta olmaz ve sürüyle uğraşmakla meşgul olurlardı. Babası Beta olduğu için benimkiyle çok seyahat ederdi ve annesi de anneme sürü evinde yardım ederdi. Andrew bebekliğinden beri Emma'ya bakıyordu.

Asher'ın koca kafası aniden yukarı fırladı. Emma'ya baktı ve yüksek sesle mızızızlandı.

"Ne oldu?" Ayağa fırladım ve Asher'dan Emma'ya baktım.

Odanın köşesine sıçradı ve geri çekildi. Andrew önlükleri yerden aldı ve tekrar giydi.

Yatağa geri koştu ve Emma'ya baktı. Onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnından öptü.

"Emma?" diye seslendi ona. "Emma, aşkım, beni duyabiliyor musun? Ben buradayım. Ağabeyin burada."

Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Andrew, oluyor?"

"Elini oynattı, Logan." diye mırıldandı, gözlerini onun yüzünden ayırmadan.
"Tüylerimi hafifçe sıktı."

Nefesim kesildi ve gözlerim yüzüne kaydı.

Lütfen uyan, bebeğim!

"Emma?" Andrew ona tekrar seslendi. "Lütfen aşkım, gözlerini aç."

Nefesimi tuttum ve elini aldım. Kıvılcımlar tenime sıçradı ve ona sıkıca tutundum. Onu asla bırakmayacaktım.

"Lütfen bebeğim, ." Sessizce söyledim.

Emma'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Andrew ve ben küçük

hıçkırıklar çıkardık. Uyanmıştı. Teşekkürler, Tanrıça.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM - Uyanık mısınız?

Andrew POV

"Küçüğüm, bana bak." Hıçkırıklarımın arasından söylemeyi başardım.

Gözleri yavaşça benimkileri buldu ve gözyaşlarımın yanaklarıma düştüğünü hissettim. Uzun zamandır onun gözlerini görmek istiyordum.

"Hey, aşkım." Sessizce söyledim. "İyisin, güvendesin."

Hâlâ kafası karışık ve yönünü şaşırmıştı. Birkaç kez göz kırptı. Gözlerini tam olarak açamadı.

Logan'a bakmak için döndüm. "Doktoru çağırın."

Bakışlarını Emma'dan ayırmayı başardı ve kapıya doğru koştu. Kapıyı açtı ve doktorun hemen gelmesi için bağırdığını duydum.

Yarı açık gözleriyle bana şaşkın şaşkın bakan Emma'ya dönüp baktım. Yüzünü hiç bırakmadım.

"Hastanedesin ." Ona yavaşça söyledim. "Güvendesin. Artık sana zarar veremez."

Ben daha bir şey söyleyemeden doktor odaya girdi. "Beta, onu

kontrol etmem gerek." dedi bana. "Lütfen bir adım geri çekilin."

Tekrar ona baktım ve isteksizce gitmesine izin verdim. Gözlerimi ondan ayırmadan Logan'ın yanında durdum. Logan hafifçe titriyordu, gözleri de onu hiç bırakmıyordu.

"Emma." Doktor ona yüksek sesle seslendi. "Emma, ben Doktor Wren. Beni duyabiliyor musun, tatlım?"

Ona cevap vermedi. Gözleri sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi odanın içinde gezinmeye başladı. Nefes alıp vermesi hızlanmaya başladı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Korkuyla yumruklarımı sıktım ve Logan hırladı.

"Emma, tatlım." Doktor tekrar denedi. "Her şey . Güvendesin. Sürü hastanesindesin."

Sonunda ona bakmayı başardı.

"Hey, Emma." dedi usulca. "Benim kim olduğumu biliyor

musun?" Emma konuşmak için ağzını açtı ama ağzından

bir şey çıkmadı.

"Sorun yok, Emma." dedi doktor. "Şimdilik sadece başını sallayabilirsin, tamam mı?"

Başını hafifçe salladı ve tekrar denedi. O kadar sessizdi ki kurt kulağımla bile onu duyamadım.

"Andrew?" Doktor onun söylediklerini tekrarladı. "İşte orada, Emma."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Beni mi soruyordu? Hızla ona doğru koştum ve elini elime aldım.

"Ona bir haydut olmadığımı söyleyebilir misin..." Sessizce söylediğini duydum.

Kelimeleri ağzından çıkarmakta zorlanıyordu. Eğer hemen yanında durmasaydım, muhtemelen onu duymayacaktım bile.

"Benden nefret etmesini istemiyorum..." diye

ekledi. Logan arkamdan nefes nefese kaldı.

Kalbim acıyla sıkıştı. Ondan nefret ettiğimi sanıyordu. Sienna'ya inandığımı düşündü. Dikkatini çekmek umuduyla elini daha sıkı sıktım. Konuşmak istedim ama boğazımdaki yumru çok büyüktü.

"Bunu ona kendin söyleyebilirsin, Emma." dedi doktor nazikçe. "Soluna bak tatlım. Kardeşin burada."

Ama yapmadı.

Gözleri tekrar kapandı, başı yana düştü. makineler biplemeye başladı.

"Emma!" Logan ve ben çığlık attık.

Logan hareket etti ve beni iterek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Emma, bebeğim, hayır!" diye bağırdı. "Geri gel!"

Doktorun hareket ettiğini bile duymadım. Monitörleri kontrol ediyor ve hemşirelerin odaya gelmesi için bağıırıyordu.

Ne dediğini duyamadım. Gözlerim kız kardeşimdeydi. Güzel gözleri bir kez daha kapalıydı.

Doktorun yüzü gözümün önüne geldi. Benimle konuştuğunu görebiliyordum ama ne dediğini duyamıyordum. Önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden odaklanmaya ve dinlemeye çalıştım.

"...hareket et ki ona yardım edebilelim."

Dediğini duydum. Gözlerimi kırptım ve daha fazla odaklandım.

"Beta." diye bağırdı. "Beta, gitmen gerek. Sen ve Alfa hareket etmelisiniz ki çalışabilelim."

Şaşkınlığımı üzerimden attım ve Logan'ın omuzlarını tuttum. Onu çekmeye başladım ve o da tuttuğum yere çarpmaya başladı. Yüksek sesle hırıliyordu ve köpek dişleri ağzından fırlamıştı. Arkasını döndü ve köpek dişlerini kolumun derinliklerine sapladı. İrkilmedim bile. Sadece ve sadece Emma'ya odaklanmıştım.

"Logan, ona yardım ediyorlar." Sertçe söyledim. "gerek."

Ağır ağır nefes alıyordu. Kanım çenesinden aşağı damlıyordu. Gözleri tamamen siyahtı ve Emma'ya odaklanmıştı.

Kollarımı sıkıca omuzlarına doladım ve çalışmalarını izledim. Etrafta koşuşturuyor, makinelere bakıyor, Emma'yı farklı iğnelerle drtyorlardı.

Doktorun nihayet dönüp bize bakması sonsuza kadar srecekmifş gibi geldi. Logan'ın hırıltıları hiç dinmedi.

"Kan basıncı tehlikeli bir şekilde düştü." dedi doktor. "Stabilize etmeyi başardık ama dinlenmesi gerekiyor. Bir süre daha uyanmayacak. Uyandığı zaman uyanmasına şaşırdım. İçinde hâlâ çok fazla kurtboğan var."

Hıkırıklarımı yuttum ve başımı salladım. "Teşekkür ederim, doktor."

"Lütfen Beta, bana Wren de." dedi küçük bir gülümsemeyle, kapıya doğru yürürken. "Bir değişiklik olursa beni ara."

Başımı salladım ve kız kardeşime bakmak için geri döndüm. Kollarım hâlâ Logan'a sarılıydı. Hırlamayı kesmişti ama nefes alış verişi hâlâ sakinleşmemişti. Kollarıma hafifçe dokundu ve ben de onu bıraktım.

Emma'ya doğru yürüdü, onun elini tuttu ve alnına bir öpücük kondurdu.

"Bana geri dn bebeğim." diye mırıldandı alnını onunkine yaslayarak.

Yatağının diğer tarafına doğru yürüdüm ve oturdum. Diğer elini elime aldım ve parmaklarıyla oynamaya başladım.

Logan bana baktı ve i çekti. Gözleri koluma kaydı ve gerildiğini gördüm.

"Siktir." diye mırıldandı. "Bunu ben mi yaptım?"

Başımı salladım. "Merak etme. oktan iyileşti."

"Lanet olsun, dostum. Çok özür dilerim." diye iç geçirdi ve elini saçlarında gezdirdi.

"Sorun yok." "Sorun değil" dedim. "Eğer beni engelliyor olsaydın muhtemelen ben de aynısını yapardım."

Logan tekrar Emma'ya baktı. "Ondan nefret ettiğimizi sanıyor."

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutarak başımı salladım. Logan onun elini öpüp yanağına koydu ve dokunuşuna doğru eğildi.

Ona yaklaştım, saçının bir tutamını yüzünden çektim. Gözlerini şimdiden özlemiştim.

"Beni duyabildiğini biliyorum, aşkım." Ona söyledim. "Sen bir haydut değilsin. Senden nefret etmiyorum. Senden asla nefret edemem. Sen benim dünyamdaki en önemli şeysin. Sen benim yavrumsun. Seni seviyorum ve gözlerini tekrar açtığında burada olacağım."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM - Karanlıkta

Emma POV

Bu karanlıkta geçirdiğim en uzun zamandı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Bana ne yapmıştı? Normalde şimdiye kadar uyanırdım.

Eliza'yı duyamıyordum ama kardeşimin ve Logan'ın benimle konuştuklarını duyuyordum. Bana gerçekten duymak istediğim şeyler söylüyorlardı ama bunların doğru olamayacağını biliyordum. Rüya gördüğümü biliyordum. Beni aramıyorlardı. Benim bir haydut olduğumu düşündüler ve yollarına devam ettiler. Sienna haklıydı. Ben sadece bir yükütm. Ben öldüğümde sonunda özgür olacaktı.

Ben de rüyamda Doktor Wren'i gördüm. Nedenini merak ettim. Yani, ondan hep hoşlanmışım. Hastanede gönüllü çalışmaya başladığımda iyi arkadaş olmuştuk. Ama onu neden rüyamda gördüğümü gerçekten anlamıyordum. Benimle konuştuğunu ve anlayamadığım bir şey söylediğini hatırlıyordum. Bu fırsatı değerlendirerek ona bir haydut olmadığımı söyledim. Andrew'a benden nefret etmemesini söylemesini istedim. Bunun bir rüya olduğunun farkındaydım ama bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Ben de rüyamda Asher'ı görmüştüm. Tanrıça, onu ne kadar özlemiştim. O var olan en iyi kurttu. O var olan en iyi kardeşti. Rüyamda onun yumuşak kürküne dokunuyordum ve bu uzun zamandır gördüğüm en neşeli rüyaydı. Asher'ın benden nefret ettiğini bilmek çok acı veriyordu. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Bedeninin bir kez daha benimkine sarıldığını hissetmek isterdim. Üşüdüğümde hep böyle yapardı. Beni sıcak tutmak için etrafıma sarılırdı. Ben sızlanıp itiraz ederken o yüzümü yalar. İtirazlarımı görmezden gelir ve bana şakacı bir şekilde sırtırdı. Onu çok özledim.

Andrew'un bana bir haydut olmadığımı söyleyen sesini duyabiliyordum. Bana uyandığımda yanımda olacağını söyledi.

Zihnim benimle oyun oynuyordu.

Benim yanımda olmayacak. Eve dönmüş, Sienna için bir Luna töreni planlıyordu.

Uyandığımda, Rolf yanımda olurdu. Bana kardeşimin ve eşimin benden ne kadar nefret ettiğini söylerdi. Sienna'nın artık yeni bir Luna olduğunu söylerdi. Logan'ın onu işaretlediğini söyleyecekti. Sonunda beni öldürebilecekti.

Ama neden ? Şimdiye kadar uyanmış olmalıydım, değil mi? Bu sefer karanlık farklıydı. Çoktan ölmüş müydüm?

Ama eğer öyleysem, neden ailemi göremiyordum? Neden hareket edemiyordum? Ölüm böyle bir şey miydi? Sonsuzluğu karanlıkta mı geçirecektim? Bunu hak edecek ne yapmıştım? Bu kadar korkunç bir insan mıydım?

Kalbimin milyonlarca küçük parçaya ayrıldığını hissettim. Ağladığımı sandım ama emin olamadım. Vücudumu hissedemiyordum. Kollarımı ya da bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Karanlıkta kapana kısılmıştım ve buradan çıkabileceğimi hiç sanmıyordum.

Sonsuza kadar burada yanlış yaptığım her şeyi düşünerek geçirecektim.

Yedi yaşındayken ağaç evde saklandığım zamanki gibi. Annem ve babam Alfa ve Luna ile bir geziye çıkmışlardı. Andrew zamanlar on dört yaşındaydı ve annemle babam onun bizi birkaç günlüğüne yalnız bırakacak kadar büyük olduğunu düşünüyorlardı. Ondan saklanmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Sonunda beni bulduğunda çok kızmıştı. Sanırım burada olmamın nedenlerinden biri de buydu.

Sanırım Amy ve Jacob'la birlikte evden gizlice kaçarak bu karanlıkta kendime bir yer edindim. Andrew'a yalan söyledim. Uyuyormuş gibi yapardım ve sonra Amy ve Jacob'la gizli mağaramızda takılmak için yatak odamın penceresinden dışarı çıkardım.

Andrew'a kızdığım her an için buradaydım. Beni yetiştirmek için hayatını feda etti. Daha minnettar olmalıydım. Sienna konusunda bana inanmadığı için ona asla kızmamalıydım.

Reddedilen kurtlar buraya geldi mi? Yeterince iyi bir eş değildim. Yeterince iyi bir kurt değildim. Bu benim cezamdı. Logan'a ihtiyacı olanı veremedim. Benim yüzümden Tanrıça'nın hediyesini çöpe atmak zorunda kaldı. Kesinlikle bunun için cezalandırılıyordum. Bunu yapmak zorunda kalması benim hatamdı. Daha güçlü olsaydım, beni reddetmek zorunda kalmazdı.

Jake'i reddettiğim için cezalandırılıyordum. Onun duygularını incitmişim ve bunu hak etmişim. Beni seçilmiş eş olarak almak istedi ve ben reddettim. Benim yüzümden incindi.

Kendimi her zaman ön planda tuttuğum için cezalandırılıyordum. Hastanede gönüllü olamadığım zamanlar oldu çünkü bir eğitim seansım vardı ya da sınavlara çalışmam gerekiyordu. Bunu yapmamalıydım. Hastaneye gitmeli ve yardım etmeliydim.

Sienna hakkında söylediğim tüm o korkunç şeyleri nasıl unutabilirim? Ona defalarca kaltak dedim. Onun hakkında kötü konuştum. Kardeşim ve Logan'la ilişkisini mahvetmeye çalıştım. Bunu yapmamalıydım.

Cezalandırılmayı hak ettiğim daha pek çok şey yapmışım. Yasak olduğunu bildiğim halde akşam yemeğinden önce atıştırmalıklar yedim. Okula gitmek zorunda kalmamak için birkaç kez hasta numarası yaptım. Bir keresinde bir partide alkol denedim. Bir keresinde Andrew'un arabasını izinsiz kullandım. Eş olarak Sienna'yı seçmiş olmasına rağmen Logan'ı öptüm.

Liste uzayıp gitti.

Bunu düşündükçe gözlerimden daha fazla yaş akıyordu. Ya da en sonunda böyle düşündüm.

Hâlâ hareket edemiyor ya da bedenimi hissedemiyordum. Sadece ağlıyormuşum gibi hissediyordum çünkü ruhum parçalara ayrılıyordu.

Öldüğümde annemi ve babamı görmeyi umuyordum ama bunun gerçekleşmeyeceğini tahmin ediyordum. Ödemem gereken çok şey vardı ve sonsuza kadar karanlıkta sıkışıp kalacaktım. Burada sonsuza kadar yalnız kalacaktım.

Sesimi bulabilseydim, hıçkırır ve çığlık atardım. Ama bedenim gibi sesim de gitmişti.

OceanofPDF.com

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM - Uyandır onu

Logan POV

Emma'nın uyanıp tekrar uykuya dalmasının üzerinden birkaç saat geçmişti.

Yatağının yanındaki sandalyede oturuyor, elini elimde tutuyor, kıvılcımların ve karıncalanmaların beni rahatlatmasına izin veriyordum. Andrew başını onun karnına koymuş uyuyordu.

Uyuyamadım. Gözlerimi onun yüzünden ayıramıyordum, gözlerini tekrar açmasını umuyordum. Onunla ilgili her şeyi ezberledim. Kirpiklerinin yanağına hafifçe dokunacak kadar uzun oluşunu, dudaklarının dolgun ve mükemmel şeklini, yanaklarının pembe ve yumuşak rengini ezberledim. Sadece gözlerini açmasını istiyordum ki onları da ezberleyebileyim. her bir rengi ve beneği bilmek istiyordum. Zaten bilmediğimden değil, ama hatırlatılmasını istiyordum. Tekrar görmek istedim.

Parmaklarıyla oynuyordum ve dalmış olmalıyım çünkü yüzüne tekrar odaklandığımda yeni bir şey vardı, daha önce olmayan bir şey.

Gözyaşları.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve kalbim göğsümde acıyla çarptı. O ağlıyordu. Bebeğim ağlıyordu.

O kadar hızlı hareket ettim ki oda bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve başparmaklarımla gözyaşlarını sildim.

"Emma, bebeğim, uyan lütfen." Sesim titreyerek ona söyledim.

Hareketlerim Andrew'u uyandırdı. Başını kaldırdı ve bana baktı, kafası karışmıştı.

"Bir süre daha uyanamayacak, Logan." diye mırıldandı. "Doktorun ne dediğini duydun."

"O ağlıyor, Andrew." Bakışlarımı onun yüzünden ayırmadan sessizce söyledim.

Andrew'un gerildiğini hissedebiliyordum. Nefes nefese kaldı ve bir saniye içinde ayağa kalktı. Gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu ve ben onları silemiyordum. Rüyasında her ne görüyorsa ona zarar veriyordu.

"Emma." Andrew ona seslendi. "Uyan lütfen."

Başparmaklarımla yanaklarını okşadım, vücudum zevkten ürperdi.

", lütfen," diye tekrar konuştu Andrew. ". Ben buradayım. Seni asla terk etmeyeceğim."

Elini biraz fazla sıkıyordu. Ona zarar vereceğinden korkuyordum. Elini çekmeye çalıştım ama bana hırladı. Eğer en iyi arkadaşım olmasaydı, Alfa'sına hırladığı için onu öldürebilirdim.

"Ona zarar veriyorsun, Andrew." Öfkeyle söyledim.

Yere baktı ve hemen elini bıraktı.

"Siktir." diye mırıldandı, kızın elini tekrar avucunun içine alarak. "Özür dilerim, Em."

Ona tekrar baktım. Gözyaşları hâlâ durmamıştı. Kalbim acıyla çarptı ve Leon yüksek sesle bir inilti çıkardı.

"Emma, bebeğim, lütfen uyan." Alnına bir öpücük kondurarak sızlandım. "Rüya görüyorsun, bebeğim."

Andrew'a baktım. Perişan haldeydi. Gözleri genişti ve akmayan yaşlarla doluydu. Emma'nın elini tekrar tekrar öpüyordu. Gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyordu.

"Emma, lütfen uyan." Andrew gözlerini kapatırken mırıldandı ve elini yanağına koydu. "Rüya görüyorsun küçüğüm. Güvendesin. Lütfen uyan."

Ona dönüp baktım ve nefes nefese kaldım. Kaşları birbirine çatılmıştı. Gözlerini açmaya çalışmadan önce daha da sıkı kapattı.

"Emma!" Yüzünü tutarak bağırdım.

Andrew gözlerini açtı ve nefesi kesildi.

Emma sonunda gözlerini açmayı başardı. Bana şaşkın şaşkın bakıyordu. Kalbim inanılmaz derecede hızlı atıyordu ve yüksek sesle hıçkırdım.

"Emma, bebeğim, sen iyisin." Söylemeyi başardım. "Güvendesin bebeğim. Ben buradayım. Andrew burada."

Bakışlarını benden Andrew'a çevirdi. Kaşlarını çattı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı.

". " Andrew ellerimi onun yüzünden çekerken ona takma adıyla seslendi. "Ben buradayım. Güvendesin."

Kadının yanaklarını avuçladı ve derin bir nefes alarak başının üstünü öptü.

Kapının açıldığını duydum. Doktor Wren içeri girdi. Emma'yı uyanık görünce şaşırdı. Yatağa doğru yürüdü ve Andrew'un omzunun üzerinden baktı.

"Beta, hareket edebilir misin lütfen?" Wren sordu.

Andrew hırladı. Kollarından tutarak onu dikkatlice geri çektim.

"Andrew, ona yardım edecek." Olabildiğince sakın bir şekilde söyledim.

"Yakında ona dönmene izin vereceğim, tamam mı?"

Andrew onu çekmeme izin verdi. Emma'nın gözleri onu hiç bırakmadı. Ağır ağır nefes alıyordu. Ona geri koşmayacağından emin olduğumda kollarını bıraktım.

"Emma?" Wren ona seslendi.

Başını çevirip ona baktı, kaşları çatılmıştı.

"Merhaba, Emma." Wren gülümsedi. "Kim olduğumu biliyor musun? Nerede olduğumu biliyor musun?"

Ona bakıyordu, kafası karışmıştı. Gözleri tekrar Andrew'a kaydı.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Wren etrafındaki makinelere bakarak sordu.

Emma başını salladı, bakışlarını Andrew'dan ayırmıyordu. Ondan sessiz bir hıçkırık kaçtı.

"Konuşabilir misin, Emma?" Wren tekrar ona bakarak sordu. "Biraz su ister misin?"

Tekrar başını salladı, hafifçe titremeye başlayan Andrew'dan gözlerini ayırmıyordu. Sürekli yutkunuyor ve yumruklarını sıkıyordu.

Wren bardağı aldı, suyla doldurdu ve yavaşça Emma'nın dudaklarına götürdü. Emma bakışlarını uzaklaştırdı ve bardağa baktı.

"Küçük yudumlar al, tamam mı?" Wren talimat verdi.

Ne dediyse yaptı. İçkisini bitirdiğinde başını yastığa yasladı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Benim için bazı sorulara cevap verebilir misin, Emma?" Wren ona sordu. Emma başını salladı ve ona bakmak için gözlerini açtı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Wren gülümseyerek ona sordu. "Evet." dedi sessizce. "Doktor Wren."

Sesi tüylerimi diken etti. Tanrıça, onun sesini duymayı ne kadar özlemişim.

"Aferin Emma." diye parlak bir şekilde gülümsedi. "Harika gidiyorsun. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kaşlarını çattı ve odanın etrafına bakındı. Gözleri Andrew ve benim üzerimde durdu. Başını iki yana salladı.

"Sürü hastanesindesin, Emma." Wren omzunun üzerinden Andrew'a ve bana bakarak şöyle dedi.

"Ben ölmedim mi?" Emma, Wren'e dönerek mırıldandı.

Andrew ve ben yüksek sesle homurdanınca bakışlarını bize doğru çevirdi. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu. Andrew kontrolsüzce titriyordu.

"Sen ölmedin, Emma." Wren dikkatini bizden ona kaydırarak sakince konuştu. "Uzun zamandır uyuyordun. Henüz uyanmanı beklemiyordum."

Etrafını saran makinelere baktı. Wren ona gülümseyerek yatağının yanındaki sandalyeye oturdu.

"Sana hayati değerlerini söyledim ama artık kendin okuyabildiğini biliyorum." diyerek ona gülümsedi.

Başını salladı ve benim kafam karıştı. Bununla ne demek istemişti? O makineleri okumayı nereden biliyordu? Andrew'a baktım, ondan bir açıklama bekliyordum. Onunla zihin bağlantısı kurmaya çalıştım ama o herkesi engelliyordu. Tek odağı Emma'ydı.

"Sana ne olduğunu biliyor musun, Emma?" Wren ona dikkatle sordu.

Gözleri korkuyla irileşti ve makinenin bana kalp atış hızının arttığını söylemesine gerek yoktu. Bunu açıkça duyabiliyordum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM - Nihayet uyandım

Andrew POV

Gözlerindeki korkuyu gördüğümde kalbim acıyla sıkıştı. Bacaklarım kendiliğinden hareket etti ve ne olduğunu anlamadan yatağının yanında durmuş, yüzünü avuçluyordum.

"Güvendesin, Emma." Kocaman gözlerine bakarak söyledim. "Artık sana zarar veremez."

Gözlerindeki korku yerini şaşkınlığa bıraktı. Kaşlarımı çatmıştım. Neden kafası karışmıştı?

"Ona inanmadın mı?" diye sordu sessizce, ellerimi yüzünden çekerken.

Dokunuşumu reddettiğinde kalbim kırıldı. Benden nefret ediyordu. Kız kardeşim benden nefret ediyordu. Yutkundum ve gözyaşlarımı kırıştırdım.

"Konuşmana izin vereceğim." Wren ona bakmamı sağlayarak şöyle dedi. "Bazı testler yapmak için daha sonra döneceğim. Bir şey olursa beni ara."

Başımı salladım ve Emma'ya bakmak için geri döndüm. Hâlâ bana bakıyordu, kafası karışmıştı. Tereddütle elini elime aldım. Çekip gidecek diye çok korkuyordum. Ama çekmedi. Hafifçe rahatladım.

Wren odadan çıkar çıkmaz Logan gelip yatağın diğer tarafında durdu. Kız kaşlarını çatarak ona baktı.

"Merhaba aşkım." Logan onun yatağının yanındaki sandalyeye otururken şöyle dedi. "Seni çok özledim."

Diğer elini de avucunun içine aldı ve öptü. Kız dokunuştan ürperdi.

"Çok üzgünüm, Emma." Konuşmaya başladım. "Ben korkunç bir ağabeyim. Başından beri bana ondan bahsediyordun ama ben sana hiç inanmadım. Bunun başına gelmesi benim hatam."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve sessiz bir hıçkırık tutturdum. Gerçekten korkunç bir kardeşim. İnatçılığım yüzünden neredeyse ölüyordu.

Emma'nın ellerimi çekerek yüzümden uzaklaştırdığını hissettim. Ona baktım ve gözlerinde yaşlar gördüm.

"Senin hatan değildi, Andrew." dedi elimi avuçlarının içine alarak. "Lütfen kendini suçlama."

Hıçkırarak ağladım ve onu dikkatlice kendime çektim. Kollarımı onun küçük bedenine doladım ve burnumu saçlarına gömdüm.

"Seni seviyorum, Emma." Dedim. "Seni çok seviyorum. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Sen benim yavruysun ve ben de senin hak ettiğin ağabey olacağım."

"Ben de seni seviyorum." diye göğsüme doğru mırıldandı.

İsteksizce gitmesine izin verdim. Bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi. Yanakları ağlamaktan ıslanmıştı, ben de başparmağımla hafifçe sildim.

Logan'a baktım. Emma'ya sevgi ve hayranlıkla bakıyordu. "Bebeğim." dedi sessizce ve Emma'nın ona bakmasını sağladı.

"Özür dilerim, Emma." diye devam etti. "Ben bir aptalım. Seni asla reddetmemeliydim. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Eşim ve Luna olarak sana sahip olduğum için şanslıyım. Umarım beni affedebilir ve kabul edebilirsin."

Yere baktı ve elini onunkinden çekti. Gözlerindeki acının alevlendiğini görebiliyordum.

"Biraz zamana ihtiyacım olacak Logan." diye mırıldandı sessizce.

Yutkundu ve yumruklarını sıktı. "Elbette bebeğim. Anlıyorum. Sadece pes etmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Sana ne kadar güçlü olduğumu kanıtlayacağım."

Seni seviyorum."

Başını kaldırıp ona baktı. "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim." "Neye ihtiyacın olursa bebeğim." Gülümsedi ve onun elini tuttu.

Başıyla onu onayladı ve bana baktı. "yalnız kalabilir miyim?" Kalbim acıyla sıkıştı. Logan hırladı.

"Neden?" Sessizce sordum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Düşünmem gerek." diye mırıldandı. "Ve ben iyi olacağım."

Onu yalnız bırakmak konusunda isteksizdim. Bir şey olabilirdi. Kan basıncı tekrar düşebilirdi. Ateşi tekrar çıkabilirdi. Ya biri odaya girip onu tekrar benden alırsa? Haydut Kral hâlâ dışarıdaydı. Onu çoktan öğrenmiş miydi?

"Bilmiyorum, Emma." Birkaç dakikalık sessizlikten sonra söyledim. "Bir şeyler olabilir."

"Lütfen, Andrew." dedi. "Hiçbir şey . Ben iyi olacağım."

Logan'a baktım ve buna kesinlikle karşı olduğunu görebiliyordum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve gergindi.

"Peki." Öfkelendim.

Logan'ın gözleri bana doğru kaydı. "Delirdin mi sen?"

"Belki." İçimi çektim. "Ama geri geleceğim, Emma. Hemen bir duş alacağım ve bir şeyler yiyeceğim. En fazla 30 dakika içinde dönerim."

Emma hemen başını salladı. Logan hırladı. Ona baktım ve beni takip etmesini işaret ettim.

"Onu bırakmayacağım." diye hırladı bana.

"Logan, lütfen." Emma sessizce söyledi. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Andrew'la git. Duş al, bir şeyler ye. Ben iyi olacağım."

Ona baktı ve tekrar hırladı. Kendisiyle savaşıyordu. Emma'yı biraz rahat bırakmak istiyordu ama eşinin içgüdüğü onunla kalmaktı. Çenesi seğirmeye devam ediyor ve yumruklarını tekrar tekrar sıkıp açıyordu.

"Logan, ." Dedim ki. "O iyi olacak ve yakında döneceğiz." Bana baktı ve sertçe başını salladı. "30 dakika sonra dönüyoruz."

"Evet." Başımı salladım. "Bir dakika değil."

"Teşekkür ederim." Emma tekrar yatağa uzanırken şöyle dedi.

Logan ve ben kapıya doğru yürümeye başladık. İkimiz de onu yalnız bırakmak konusunda çok isteksizdik. Sürekli ona bakıyordum ve kalbim bir mil hızla atıyordu. Ya bir hata yapıyorsam? Ya bir şey olduysa?

Titreyen bir elle kapının tokmağını tuttum. Kapıyı açtım ve Emma'ya son bir kez baktım. Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsemeye çalıştım ama yüzüm donup kalmıştı. Ona sahte bir gülümseme bile veremeyecek kadar endişeliydim. Kapıyı arkamızdan kapattım ve derin bir nefes aldım.

Logan koridordaki sandalyeye oturdu. Başını ellerinin arasına aldı ve inledi.

"Benden nefret ediyor." diye mırıldandı, sesi kırılmıştı.

"Senden nefret etmiyor, Logan." Yanına oturarak söyledim. "Zamana ihtiyacı var. Bu anlaşılabilir bir şey. Aptalca bir şey yaptın ve seni hemen affetseydi şaşırdım."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Haklısın. Ama kalbim kırılıyor dostum."

"Kendine gelecektir, dostum." Gülümsedim. "Sen onun eşisin. Sadece zamana ihtiyacı var."

Logan başını salladı ve tekrar kucağına baktı. "Buradan taşınmayacağım. Umarım bunu biliyorsundur."

Kıkırdadım. "Buradan ayrılmayı planlamıyordum. Merak etme."

"İçeri dönmek istiyorum." diye mırıldandı, kızın odasının kapısına bakarak.

"Ben de." İçimi çektim. "Ama 30 dakika demiştik. Otuz dakika sonra geri döneceğiz."

Logan içini çekti ve başını duvara yasladı.

Bakışlarımı kapıdan ayırmadım. Tüm hayatım bu odanın içindeydi. Buradan bir santim bile uzaklaşmamın imkanı yoktu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM - Kafası Karışık

Emma POV

Ne haltlar ? Gerçekten uyanık mıydım? Bu gerçekten oluyor muydu?

Bu gerçek olamaz, değil mi?

Hayal ediyordum.

Evet. Hâlâ rüya görüyordum ya da ölmüştüm ve zihnim kardeşimle güvende olduğum bu dünyayı yaratmıştı. Çünkü tüm bunların doğru olması hiç mantıklı değildi. Kardeşim neden birdenbire bana inansın ki? Logan neden şimdi beni kabul etsin ki? Güçlenmiş falan değildim. Tam tersine, aslında. Şimdi daha da güçsüzdüm. Kilo kaybetmiştim ve tüm vücudum acı içindeydi. Eliza'yı hissedemiyordum. İşe yaramazdım.

Ama neden kendimi evimde, yatağında değil de bir hastanede hayal ediyordum? Bu kesinlikle daha iyi olurdu.

Kapıya bakıyordum, zorlukla nefes alıyordum.

Ne yapacağım ben? Dışarı çıkabilir miyim? Hareket edebilir miyim?

Ailemi bulmayı çok istiyordum. Onları burada görebilecek miydim? Görmeliydim, değil mi? Eğer burayı zihnim yarattıysa, annemi ve babamı görebilmeliydim.

Ama ben hareket edemedim odamın kapısı açıldı ve Doktor Wren içeri girdi.

Beni görür görmez yüzündeki gülümseme kayboldu. Aceleyle yatağıma doğru ilerledi ve saran makinelere baktı. Serumlarımı kontrol etmeden önce bir süre onlara baktı. Sonunda bana baktı.

"Sorun ne Emma?" diye sordu, yatağımın yanındaki sandalyeye oturarak. "İçeri girdiğimde bayılacak gibi görünüyordun."

Ona anlatabilir miyim? Ona ailem hakkında soru sorabilir miyim? Onu hayal edip zihnimde bu yeri yarattıysam, bana yardım edebilirdi, değil mi? Ona bakıyor, alt dudağımı kemiriyor, bir şey söyleyip söylememem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Deli olduğumu düşünür müydü?

"Emma?" diye seslendi bana, elimi avucunun içine alarak.

"Acaba..." Konuşmaya başladım, derin bir nefes almak için durdum. "Ailemi görebilir miyim?"

Doktorun gözleri büyüdü ve nutku tutulmuş bir halde bana bakıyordu. Kaşlarımı çatmıştım. Neden bana öyle bakıyordu? Onları tanımıyor muydu?

"Emma, tatlım..." diye konuştu doktor birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Ailen öldü. Yaklaşık 8 yıl önce haydut bir saldırıda öldüler."

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Onları burada görebileceğimi gerçekten düşünmüştüm. Sessiz bir hıçkırık kaçtı içimden ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

Odanın kapısının açıldığını ve iki çift ayak sesinin bana doğru koştuğunu duydum. "Emma!" Andrew'un paniklemiş sesini duydum.

Kollarını bana doladı ve beni kucağına çekti. O sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovarken ben de yüzümü göğsüne gömdüm.

Logan'ın eli kalçamda durdu ve vücudumda aşağı yukarı bir ürperti yarattı. "Ne oldu bebeğim?" Logan sesi titreyerek sordu.

Cevap vermedim. Cevap veremedim. Kendimi kardeşime daha da yakınlaştırdım. Kolları beni sıkıca sardı ve başımın üstünü öpmeye devam etti.

"Wren?" Logan'ın sesini duydum. "Ne oldu böyle?"

Doktor Wren cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Ailesini görüp göremeyeceğini sordu."

Andrew'un altımda gerildiğini hissettim. Kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordum.

"Emma, bebeğim, ne olduğunu hatırlamıyor musun?" Logan uyluğumu hafifçe ovarak bana sordu.

"Hatırlıyorum." Sessizce söyledim. "Sadece onları burada görebileceğimi düşünmüştüm."

Andrew'un derin bir nefes aldığını hissedebiliyordum. Yüzünü göremiyordum. Başımı göğsüne gömdüm.

"Nerede olduğunu sanıyorsun, Emma?" Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Doktor Wren'in sesini duydum.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Ama öldüğümü biliyorum."

Ardından gelen soluk sesleri ve hırıltılar beni ürküttü. İrkildim ve başımı kaldırıp baktım. Logan öfkeliydi. Andrew'un gözleri yaşarmıştı. Doktor Wren endişeyle bana bakıyordu.

Andrew parmağını çenemin altına koyarak ona bakabilmem için başımı çevirdi.

"Sen ölmedin, Emma." Andrew sessizce yanaklarımı okşadı. "Yaşıyorsun ve evindesin."

Kaşlarımı çatmıştım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sienna'nın hikâyesi çok inandırıcıydı. Onu aşağıladım. Ondan hiç hoşlanmamıştım. Logan ve Andrew ona inanmak zorundaydı. Andrew benim bir haydut olduğuma inanmak zorundaydı. Beni aramasına imkan yoktu. Haydutlardan nefret ederdi, ben de haydut olsaydım benden nefret ederdi. Neden beni arasın ki? Neden beni kurtarsın ki?

"Neden öldüğünü düşünüyorsun bebeğim?" Logan sesi kırılarak bana sordu.

"Çünkü beni kurtardın." O kadar sessiz mırıldandım ki beni duysalar şaşırırdım.

Ardından gelen hırıltılara bakılırsa beni duydular.

Andrew altımda titremeye başladı. Logan ellerini saçlarında gezdirmeye ve zorla çekmeye başladı. Doktor Wren kucağına baktı ve sessizce iç geçirdi.

"Seni neden kurtarmayalım, Emma?" Andrew sesi titreyerek bana sordu.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Neden yapasın ki? Sienna bana bir yük olduğumu söyledi. Sana bir hayduta dönüştüğümü söyledi. Haydutlardan nefret edersin. Neden beni aradın? Neden beni kurtardın? Hiç mantıklı değil."

Logan'ın hırıltısı o kadar yüksekti ki kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Andrew beni göğsüne çekti ve kollarıyla sıkıca sardı. Hıçkırarak ağlıyor ve anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu.

"Onu öldüreceğim!" Logan yüksek sesle homurdandı. "Onu parçalara ayıracağım!" Gözlerim irileşti. Sienna'dan mı bahsediyordu?

Andrew yanaklarımı avuçladı ve ona bakabilmem için başımı kaldırdı. Gözyaşları yüzünden akıyordu ve bu kalbimi kırdı.

"Emma, onun yalan söylediğini biliyoruz." dedi sesi titreyerek. "Sana ne yaptığını biliyoruz. Gerçeği biliyoruz ve o cezalandırılacak."

Logan bana doğru uzandı ama Andrew onun beni hareket ettirmesine engel oldu. Logan iç çekti ve kollarını vücudumun üst kısmına doladı.

"Yaşıyorsun, bebeğim." Logan burnunu boynuma gömdü. "Güvendesin. Artık sana zarar veremez."

Eş bağının yarattığı karıncalanma ve kıvılcımlarla tüm vücudum titredi. Vücudumdaki tüm acılar kayboldu. Onun kollarında kendimi sakın ve huzurlu hissediyordum.

Ama hissetmeme izin veremezdim. O beni reddetti. Beni istemedi.

Geri çekildim ve o da beni bıraktı. Teni tenimden ayrılır ayrılmaz vücudum acı içinde yandı.

"Seni seviyorum, Emma." Andrew beni tekrar kollarına çekerek söyledi. "Bir haydut olsan bile seni aramaktan asla vazgeçmem. Senden asla nefret edemem."

Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Çok yorulmuştum.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM - İlk ziyaret

Andrew POV

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Her an vücudumdan fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Aslında öldüğünü sanıyordu. Onu aramamızın mümkün olmadığını düşünüyordu. Ondan nefret ettiğimizi sanıyordu.

Yavruma baktım ve ona daha sıkı sarıldım. Kucağımda rahatladığını hissettim.

"Uyu, küçüğüm." Başının üstünü öperken mırıldandım. "Seni seviyorum."

Yatak başlığına yaslandım ve Emma'yı göğsüme yatırdım. Onu uyutacağını umarak sırtına küçük daireler çizdim. Küçükken hep işe yarardı.

"Uyumasına yardımcı olacak bir şey ve bir doz daha antibiyotik vermek istiyorum." Wren söyledi. "Vücudunda hâlâ kurtboğan var ve enfeksiyon henüz geçmedi. Dinlenmeye ihtiyacı var. Uyandığında kafası daha az karışık olacak."

Başımı salladım, bakışlarımı kardeşimden ayırmadım. Uykuya daldığını gösteren nefes alış verişlerini göğsümde hissedebiliyordum.

Logan'a baktım. Emma'ya bakıyordu. Yüzünde acı ve öfkenin açıkça yazılı olduğunu görebiliyordum. Yumrukları sıkıca kenetlenmişti ve burun delikleri açılmıştı.

"Onu öldüreceğim." diye hırladı. "Onu parçalara ayıracağım!"

Emma'nın göğsüme bastırmadığım diğer kulağını kapattım. Hırıltılarının onu uyandırmasından korkuyordum.

"Logan." Sertçe söyledim. "Onu ."

Gözleri Emma'ya kaydı ve hemen yumuşadı. Yumruklarını çözdü ve onun elini kendi elinin içine aldı.

"Çok üzgünüm bebeğim." diye mırıldandı sessizce.

Ona baktım ve çok huzurlu görünüyordu. Keşke hep böyle kalsaydı. Keşke tüm acısını dindirebilseydim. Keşke Sienna'nın incittiği kişi ben olsaydım. Emma'm bunu asla yaşamamalıydı.

"Alfa, Beta, bir süreliğine gidebilirsiniz." Wren bize söyledi. "Ona uyumasına yardımcı olacak bir şey verdim, bu yüzden birkaç saat uyanmayacak."

"Onu bırakmayacağım." Logan ve ben aynı anda homurdandık.

"Zor olduğunu biliyorum." Wren iç çekti. "Ama bu sana iyi gelecek. Git bir duş al, bir şeyler ye, kıyafetlerini değiştir. Senin gittiğini asla bilmeyecek."

Logan'a baktım. Emma'ya bakıyor, elini tekrar tekrar öpüyordu.

"Sienna'yı ziyaret etmek benim için sorun olmaz." Emma'nın başının üstünü öperken sessizce mırıldandım.

Logan bana baktı ve sırtıttı. "Bu kulağa duş almaktan çok daha iyi geliyor."

Doktor Wren okuduğu dosyadan başını kaldırdı. "Geri gelmeden önce duş almanız gerekecek."

"Elbette, Wren." Logan başını kaldırıp ona baktı. "İşimiz bittikten sonra duş almamız gerekecek."

Wren sırtıttı ve tekrar tabloya baktı. "Benim için birkaç yumruk at."

"Burada güvende olacak mı?" Endişeyle sordum. "Onu yalnız bırakmaya korkuyorum."

"Merak etme, Beta." Wren bana baktı ve gülümsedi. "O burada güvende."

"En iyi dört adamımızın zihinlerini bağladım." Logan söyledi. "İkisi onun kapısının önünde, diğer ikisi de sürü hastanesinin girişinde konuşlanacak."

Başımı salladım ve tekrar Emma'ya baktım. Huzur içinde uyuyordu.

"Hemen döneceğim küçüğüm." Mırıldandım ve elimi saçlarında gezdirdim.

Logan onun elini tekrar öptü ve ayağa kalktı.

Emma'yı dikkatlice kaldırdım ve yatağa yatırdım. Üzerini örttüm ve alnından öptüm.

Logan'a döndüm. "Hadi gidelim."

"Eğer bir şey olursa bizi hemen bağlayın." Logan Wren'e şöyle dedi.

"Merak etme, Alfa." Wren bizi odadan çıkarken takip ederken başını salladı. "O iyi olacak, ama bir değişiklik olursa, bunu ilk öğrenen sen ve Beta olacaksınız."

Logan ve ben başımızı salladık ve aceleyle hastaneden çıktık.

Sürümüzün üyeleri bize endişeyle bakmaya devam etti. Eminim ki herkes Emma'ya ne olduğunu biliyordu. Ancak kimse bize soru sormaya cesaret edemedi. Yüzümüzdeki kızgın ifadenin bizimle konuşmalarını engellediğinden eminim.

Ambara vardığımızda ilk gördüğümüz kişi Drake oldu. "O nasıl?" diye sordu bize doğru aceleyle gelirken.

"Şimdi olmaz, Drake." Logan homurdandı. "Sienna'yı görmek için buradayız." Logan mahzenlerin girişine doğru yürümeye devam etti.

Drake bana baktı. "O iyi mi?"

İçimi çektim. "Olacak. Uyuyor."

Konuşacak havada değildim. Sienna'nın ağzını burnunu kırma havasıındaydım.

Drake ve ben Logan'ı takip ettik. Mahzenlerin kapısını o kadar güçlü açtı ki menteşeleri kırıldı.

"Düzelt şunu." Girişte duran ve bize iri gözlerle bakan muhafıza emrettim.

Yutkundü ve başını salladı. Sorgu odasının kapısının önünde duran Logan'ın peşinden koştum. Ceplerini karıştırıyor, odanın anahtarını arıyordu.

Kapının önünde duran muhafız ona endişeyle baktı. "Odaya kimse girdi mi?" Ben sordum.

"Hayır, Beta." Muhafız başını salladı. "Alfa yapmamamızı emretti."

Başımı salladım ve Logan'a baktım. Anahtarı bulmuştu ve kapının kilidini açıyordu.

Odanın içindeki koku berbattı. Kurumuş kan ve idrar kokusu alabiliyordum. Neredeyse kusacaktım.

Sienna sandalyeye bağlıydı ve başı masanın üzerindeydi. Kapının açıldığını duyunca başını kaldırıp bize baktı. Gözleri şiş ve kızarıktı. Saçları dağınıktı ve yüzüne kurumuş kan bulaşmıştı.

Sırıttım. Görmek için çok güzel bir manzaraydı.

"Orospu öldü mü?" diye sordu bize sırtarak.

Ben hırladım ve Logan karanlık bir şekilde kıkırdadı. Yavaşça ona doğru yürüdü ve gözlerinin içine bakmak için eğildi.

"O hayatta ve güvende." dedi yavaşca. "Planınız başarısız oldu."

Sienna'nın gözleri büyüdü ve aēzından bir hırıltı çıktı. ılgınca Logan'dan bana baktı, ona yalan söyleyip sylemediēimizi anlamaya çalışıyordu.

"Hayır!" diye baēırdı. "Yalan söylüyorsun!"

"Size doēruyu söylüyoruz." Sakin numarası yaparak söyledim. "O ait olduēu yere, evine döndü ve biz de lmene izin vermeden önce katlanmak zorunda kalacaēın birçok işkence seansından ilkinе başlamak için buradayız."

Logan karanlık bir şekilde kıkırdadı. "ok eēleneceēiz."

Sienna'nın nefes alış verişi hızlandı. Logan'dan bana bakıp duruyordu. Gözlerinde korkuyu görebiliyordum ve bu beni daha da mutlu ediyordu.

"Bunu yapamazsın!" diye baēırdı. "Ben senin arkadaşınıam! Ben senin seçilmiş eşinim, Logan!"

"şu anda benimle dalga mı geçiyorsun Sienna?" Logan karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Emma yerine seni seētiēimde daha fazla yanılamazdım. Tam bir aptaldım. Ama bunu telafi etmek üzereyim. Sana işkence ederek bařlayacaēım."

Sienna'nın korku dolu gözleri bana dikildi. "Andrew, lütfen bana yardım et! Ben senin en iyi arkadaşınıam! Birlikte büyüdük! Birlikte yařadıēımız tüm o mutlu anıları düşün!"

Yüksek sesle güldüm. "Kız kardeşimi incitmeye karar verdiēin anda tüm o anıları yok ettin."

Sienna yüksek sesle yutkundu ve yüzüme tatmin edici bir gülümseme yayıldı. Önümüzdeki bira saat boyunca onun ıēlıklarının tadını çıkarmaya hazırdım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM - Rahatlamış

Logan POV

Hayatımda hiç Sienna'nın kanıyla sıırıslıklam olmuş bir halde sorgu odasından çıktığım andaki kadar rahatlamamıştım.

Çıgıllıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Gözyaşları beni hiç olmadığım kadar mutlu etti.

Gerçekten hasta bir orospu çocuğuydum.

Ama eşimin intikamını almak için ne olmam gerekiyorsa o olurdum.

"Onu hayatta tutmak istiyorsan ona biraz yiyecek ve su vermelisin." Drake odanın kapısını kapatırken şöyle dedi.

Cebimden anahtarı çıkardım ve kapıyı kilitledim.

"Ona yiyecek ve içecek bir şeyler verin." Gardiyana dönerek söyledim. "Eğer reddederse, boğazına bir tüp sokun."

Gardiyanın cevabını beklemeden arkamı döndüm.

"Hastaneye geri mi dönüyorsun?" Drake sordu. "Duş

alır almaz." Andrew cevap verdi.

Arkadaşım hasta bir orospu çocuğuydu. Sienna'ya işkence etmekten benden daha çok zevk alıyordu. Kelimeleri derisine kazıma şeklini izlemek vahşiceydi. Tüm bu süre boyunca gülümsüyordu. Onu bu kadar iyi tanımasaydım, o anda ondan dehşete düşerdim. Vahşi görünüyordu. Vücudunda kanla kaplı olmayan hiçbir yer yoktu. Kadının kanı ağzına bile bulaşmış, sanki onu ısırılmış gibi görünüyordu. İzlemesi çılgıncaydı. Ama bu beni mutlu etti çünkü eşim için her şeyi yapacağını biliyordum. Biliyordum.

Her zaman onun tarafından korunacaktı ve en önemli şey de buydu.

"Gitmeden önce ikinizle de konuşmam gerekiyor." Drake söyledi.

"Hayır." Andrew homurdandı. "Mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim."

"Bu önemli, Andrew." Drake içini çekti. "Rogue King hakkında."

Yumruklarımı sıktım ve hırladım. "Ne olmuş ona?"

"haberi var mı?" Andrew telaşla sordu.

"Duş alın ve sonra Logan'ın ofisinde buluşalım." Drake bizden uzaklaştı.

"Drake!" Andrew arkasından bağırdı.

Drake onu görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

"Siktir!" Andrew çığlık attı ve elini saçlarında gezdirdi.

"Andrew, iyi." Sakin görünmeye çalışarak söyledim. "Git bir duş al ve benimle ofisimde buluş."

"Tamam mı?!" diye bağırdı. "Tamam falan değil Logan! O tehlikede! Biri yine onu benden almaya çalışıyor!"

Omuzlarından tuttum ve gözlerinin içine baktım. üzereydi. "Kimse onu götürmeyecek, Andrew." Dedim.

Gözleri karardı. Asher yüzeye çıktı ve hırladı.

"Kimse yavrunu almayacak, Asher." Ona söyledim. "O güvende. Bir daha kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

Gözleri tekrar maviye döndü. Omuzlarını bıraktım ve Andrew iç çekti.

"Bu nasıl oldu?" diye mırıldandı. "Sadece birkaç gün önce iyiydi. Dünyada hiçbir endişesi olmayan genç bir dişi kurttu. Şimdi kaçırıldı ve peşinde psikopat bir herif var."

"Bir endişesi vardı." İçimi çektim. "Sienna kim bilir ne kadar zamandır ona işkence ediyordu."

Andrew homurdandı ve kiler kapılarına doğru baktı.

"Bugünlük yeterince zarar verdik, Andrew." Elimini omzuna koyarak ve onu uzaklaştırarak söyledim. "Devam edersek ölebilir ve henüz ölmesine izin veremeyiz."

"Biliyorum." Andrew iç çekti.

"Git duş al ve benimle ofisimde buluş." Dedim.

Andrew başıyla onayladı ve misafir odalarından birine doğru yürüdü.

Wren mi? Odama doğru yürürken doktorla zihinsel bağlantı kurdum.

Evet, Alfa? Hemen cevap verdi.

Emma iyi mi? Ben sordum.

Hâlâ uyuyor, Alfa. O söyledi. **Her şey yolunda.**

Teşekkür . Onu geri bağladım. **Andrew ve ben yakında orada**

olacağız. Tamam. Wren söyledi. **Yakında görüşürüz, Alfa.**

Duşa girdim ve Sienna'nın kanını üzerimden temizledim. Duş almak çok iyi gelmişti ve keşke daha fazla kalabilseydim diye düşündüm ama dostuma duyduğum ihtiyaç beni dışarı çıkmaya ve olabildiğince hızlı giyinmeye zorladı.

Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Ona sarılmam gerekiyordu. Vücudunu yanımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu tekrar tatmak istiyordum. Sonunda içine girdiğimde nasıl hissedeceğimi merak ediyordum.

onu. Üzerimde orgazm olurken adımın dudaklarından nasıl çıkacağını merak ediyordum.

Derin bir nefes aldım ve yumruklarımı sıktım. taş gibi olmuştu. Hay sikeyim.

Şu anda buna ihtiyacım yoktu.

Bir iniltiyle kendimi pantolonumun içinde düzelttim.

Bana bunu yapabilecek tek kadın oydu. Sertleşmek ve hazır olmak için onu görmeme bile gerek yoktu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve ofisime doğru yürüdüm.

Andrew ve Drake çoktan içeri girmişlerdi. Andrew sandalyelerden birine oturmuş, sol bacağını gergin bir şekilde aşağı yukarı zıplatıyordu.

Drake kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaslanmıştı. İçeri girdiğimde ikisi de bana baktı.

"Konuş." Soğuk bir şekilde söyledim.

Sandalyeme doğru yürüdüm ve Drake'e ters ters bakarak oturdum. Acele etse iyi olacaktı. Arkadaşım beni bekliyordu.

"Sanırım Rogue King, Beyaz Kurt'un sizin sürünüzde olduğundan şüpheleniyor." Drake yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakarak şöyle dedi.

Masamın önündeki diğer sandalyeye doğru yürüdü ve . "Siktir."

Andrew saçını bir avuç tutarak mırıldandı. "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sizin sürünüze diğerlerinden daha sık saldırıyor." Drake dedi ki. "Diğer alfaları aradım ve onların söylediğine göre

son birkaç gündür."

"Orospu çocuğu." Hırladım. "Nereden biliyor lan?! Onun kurdunu kim gördü?"

"Annen, Amy, Jacob ve ben onun doğum gününde oradaydık." Andrew içini çekti. "Ama biz ormanda koşmaya gittik. Sürümüzdeki herhangi biri onu görebilirdi."

"Peki ya Jacob?" Damarlarımda kıskançlık ateşi yanarken sordum. "O bir hain olabilir mi?"

"Hayır." Andrew başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Onu seviyor."

Yüksek sesle homurdandım. "O benim!"

"Onun olduğunu hiç söylemedim Logan." Andrew yorgun bir şekilde iç çekti. "Sadece onu sevdiğini söylüyorum. Bunu zaten biliyorsun."

Derin bir nefes aldım ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Ya sürünüzde bir hain var ya da Rogue King'in başka bir kaynağı var." Drake söyledi.

"Başka hangi kaynak?" Andrew başını çevirip Drake'e bakarak sordu.

"Belki de ona Beyaz Kurt'tan bahseden Kara Cadı daha fazlasını öğrenmiştir." Drake omuz silkti.

"Nasıl öğrendiği konusunda başka bir gün endişelenebiliriz." Ben de öyle dedim. "Bence şu anda asıl mesele ne yapacağımız?"

"Emma yer değiştiremez." Andrew hemen söyledi. "Eliza'yı saklamak zorunda."

"Sınırlarınız son derece iyi korunuyor." Drake söyledi. "Devriyeniz saldırıları büyük sorunlar yaşamadan idare ediyor. Bu yüzden annen sen Emma ile birlikteyken saldırılar hakkında seni bilgilendirmeye bile gerek duymadı."

"Daha büyük bir saldırıya hazır olmalıyız." Mırıldandım. "Eğer onun burada olduğunu biliyorsa, bir ordu getirecektir. Hazırlanmamız gerek."

"Emma'yla konuşmam gerek." Andrew söyledi. "Gerçeği bilmek zorunda."

"Bence ona söylememeliyiz." İçimi çektim, onun ne kadar korkacağını düşündükçe kalbim acıyla sıkışıyordu.

"Ona yalan söylemiyorum Logan." Andrew homurdandı. "Onunla aramızda zaten ince bir buz var. Bildiğimizi ve ona söylemediğimizi öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun? Eşine veda etmeye ve onun Jacob ya da Drake ile uzaklaşmasını izlemeye hazır mısın?"

Ayağa kalktım ve bir saniye içinde hırladım. Yumruğumu masaya vurdum. Bu ne cüret?!

O BENİMDİ!

KIRK İKİNCİ BÖLÜM - Anlaşmazlık

Andrew POV

Logan'ın gözlerinin rengi değişti. Kapkaraydı.

Ama umurumda değildi. Kız kardeşime tekrar yalan söylemeyecektim. Onu kaybetme riskini göze alamazdım. Bir daha olmaz.

"Bu ne cüret?!" Logan çığlık attı. "Ben senin Alfa'nım!"

"Şu anda sen kız kardeşime yalan söylemek isteyen bir adamsın." Dişlerimi sıktım. "Şu anda sen kız kardeşimi isteyen bir adamsın. Ve senin bir Alfa olman umurumda bile değil!"

Logan hırladı ve Drake bana uyarıcı bir bakış attı.

"Andrew, sakin ." Drake söyledi. "Oraya gitmek istemezsin."

Söylediğim şeyin tehlikeli olduğunu biliyordum. Bir Alfa'nın egosuna ateş ediyordum ve sonunda yaralanabilirdim.

Ama dediğim gibi, umurumda değildi. Kız kardeşim benim için binlerce Alfanın toplamından daha değerliydi. Ona yalan söylemiyordu. Bana onu tekrar kaybetme korkusunu yaşatmıyordu.

Logan bana hançerler fırlatıyor ve hırıliyordu. Köpek dişleri ağzından fırladı ve göğsünde tüyler çıkmaya başladı.

"Al. Onu. Geri al." diye , her kelimeyi vurgulayarak. "Neyi

geri alayım?" Ben de ona hırladım.

"O benim!" Logan yumruğunu tekrar masaya vurarak bağırdı. "Benden kimseyle uzaklaşamaz, özellikle de Jacob denen şerefsizle!"

Sırıttım. Onun bir Alfa olmasını umursamadığımı söylediğimi duymadı bile. Hâlâ Emma'nın onu terk etmesiyle ilgili söylediklerime takılıp kalmıştı.

Muhtemelen yanıliyordum ama Drake'in kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. Kız kardeşimin Logan için Alfa statüsünden daha önemli olduğunu tahmin ediyordum. Görünüşe göre sonunda biri kafasını kışından çıkarmış. Tabii ki daha önemliydi. Bu dünyadaki her şeyden daha önemliydi.

"Andrew, geri al onu!" Logan yine homurdandı.

"Ona söylemeyi kabul edene kadar geri almayacağım!" Ben de karşılık verdim. "Haklı olduğumu biliyorsun. Eğer ona yalan söylemeye karar verirsen onu kaybedebileceğini biliyorsun."

Logan'ın çenesi seğirdi. Gözleri çakmak çakmak oldu. Leon'a söylediklerimi tartıştığını biliyordum. Onun kurdunun bazen Logan'dan daha zeki olduğunu biliyordum. Sadece Leon'un benimle aynı fikirde olmasını ve Logan'ı ikna etmeyi başarmasını umuyordum.

"Leon bizimle aynı fikirde. Asher'ın dediğini duydum. 'Ve biz her zaman ikinizden de daha zekiyiz."

"Doğru değil. Ona söyledim."

"Doğru." diye homurdandı. "Sienna'ya ne olduğuna bir bak. Leon ve ben onun bir sürtük olduğunu biliyorduk."

Onu görmezden geldim. Bu benim için hassas bir konuydu. Kendi kurdum benden daha iyi bir karar vermişti. Bu bir kardeş, Beta ve bir erkek olarak benim hakkımda ne söylüyordu? Çocukluk arkadaşımın beni aptal yerine koymasına izin verdim ve kız kardeşim bu yüzden neredeyse ölüyordu. Berbat bir kardeş, berbat bir Beta ve tam bir pısırik erkektim.

"Tamam." Logan başını ellerinin arasına gömerken homurdandı ve beni düşüncelerimden kopardı. "Ona söyleyeceğiz."

"Doğru seçimi yaptın Logan." Drake söyledi. "Andrew haklı. Bunu ondan saklamak doğru değil. Çok kızardı."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Logan hırladı ve Drake'e baktı. "Bu senin atlayıp onu alman için mükemmel bir fırsat olurdu."

Drake sırtıttı. "Sana yalan söylemeyeceğim Logan. Ona sahip olmak için her şeyimi verirdim. O güzel ve nazık biri. Ama o benim gerçek eşim değil, senin eşin. Ve ben ikinizin arasında durmayacağım. Ama yine de, eğer yine çuvallarsan ve yeni bir eşe ihtiyacı olursa, onu benim yapmaktan mutluluk duyarım."

Logan hırladı ve pençeleri ellerinden fırladı. Drake irkilmedi bile.

"Rahatla, Logan." Drake dedi ki. "Ben bir tehdit değilim. Şu anda en büyük sorunun o yakışıklı, genç savaşçın. Jacob, değil mi?"

"Tanrıça, Drake, kapa çeneni." Mırıldandım. "Bütün evi yerle bir edecek."

Çok uzakta değildim. Logan canı görünüyordu. Muhtemelen herhangi bir sürü yasasını çiğnemedi Jacob'dan kurtulmanın yollarını düşünüyordu.

"Logan." Ona seslendim ve siyah gözleri bana dikildi. "Drake seninle uğraşıyor. Jacob bir tehdit değil. Lütfen sakın ol."

"O bir tehdit." Logan homurdandı, sesi Leon'un kiyle karışmıştı. "Onu öldüreceğiz."

"Ne yaptığını görüyor musun?" Bakışlarımı Logan'a çevirmeden önce Drake'e baktım. "Onu öldüremezsin Leon. Bunu biliyorsun. Sakın ol lütfen. Kimse eşini senden alamaz, tamam mı?"

Logan o kadar yüksek ve güçlü bir hırıltı çıkardı ki evin titrediğini hissettim. Sakin kalmaya çalıştım. Eğer saldırmaya karar verirse tetikte olmam gerekiyordu.

ölümcül bir saldırı. Şu anda, her an patlamaya hazır, sarmal bir yay gibi görünüyordu.

Logan'ın korkunç hırıltısından kısa bir süre sonra annesi ofisine daldı. "Ne oldu?" diye sordu telaşla. "Sorun Emma mı?"

"Hayır, Emma iyi." Küçük bir gülümsemeyle söyledim. "Logan ve Drake bir anlaşmazlık yaşadı."

Gloria Teyze yüzünde endişeli bir ifadeyle Logan'a baktı. "İyi misin tatlım?"

"Tamam." Logan dişlerini sıktı.

Logan konuşmaya devam etti ama Wren bana zihin bağı kurduğu için onu duymazdan geldim.

Beta Andrew. Dedi ki. **Emma uyandı ve seni soruyor.**

Vücudum . O uyanıktı ve ben orada değildim! Lanet olsun!

Hemen geliyorum! Onu zihnime geri bağladım.

Ayağa fırladım ve kapıya doğru koştum.

"Andrew!" Logan'ın sesi beni durdurdu. "var?"

"Emma uyandı." Kapıyı açarak söyledim. "Beni istemiş."

Logan hemen ayağa kalktı ve beni takip etmek istedi ama annesi onu durdurdu.

"Logan, tatlım, biraz daha kalabilir misin?" diye sordu ona. "Konuşmamız gereken bazı sürü meseleleri var."

"Emma uyandı." Logan alçak sesle homurdandı. "Eşimi görmeye gidiyorum."

"Logan, tatlım, lütfen." dedi annesi. "Uzun sürmeyecek. Ona gitmek istediğini biliyorum ama sen Alfa'sın ve sürünün de sana ihtiyacı var."

Logan yumruklarını sıktı ve derin bir nefes aldı. M¼cadele ettiğini anlayabiliyordum.

"Sorun yok, Logan." Dedim ki. "Onunla kalacağım. Yalnız kalmayacak. Sen ve annen işinizi bitirince gelin."

Logan bana baktı. Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Birkaç dakika sonra isteksizce başını salladı ve koltuğuna geri döndü.

"Ona yakında döneceğimi söyle." Logan mırıldandı, sesi bozuktu.

"Söyleyeceğim." Başımı salladım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Merdivenlerden hızla indim ve paket deposunun kapısından geçtim. Birkaç dakika sonra hastaneye girip kız kardeşimin odasına doğru koşuyordum.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Mücadele

Emma POV

Uyandığımda kendimi berbat hissediyordum. Tüm vücudum acı içindeydi ve beynim sanki bir blenderdan geçmiş gibiydi.

Her şeyi hatırlıyordum. Uyandığımı, öldüğümünden emin olduğumu, Andrew ve Logan'ın beni hayatta olduğuma ikna ettiklerini hatırlıyordum.

Artık onlara inanıyordum çünkü ölmüş ve bu kadar acı çekiyor olmamın imkânı yoktu, değil mi?

İnledim ve gözlerimi açtım.

"Emma." Birinin dediğini duydum. "Nasıl hissediyorsun?"

Başımı çevirdim ve doktor Wren'in yatağımın yanında durup etrafımdaki makineleri kontrol gördüm.

"Sanki bana tren çarpmış gibi." Mırıldandım.

"Anlaşılabilir." Doktor Wren söyledi. "Acınızı dindirmenize yardımcı olacak bir şey vereceğim."

Başımı salladım ve odanın etrafına bakındım. Kardeşim neredeydi? Logan neredeydi? Nefes alışım hızlandı ve korkunun omurgamdan yukarı tırmandığını hissettim.

"Emma?" Doktor Wren bana seslendi. "Sorun nedir, tatlım?"

"Kardeşim nerede?" Sesim titreyerek sordum.

"Duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için eve gitti." dedi elimi avuçlarının içine alarak. "Ona uyandığını söyleyeceğim. Birkaç dakika içinde burada olur."

Başımı salladım ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Yakında burada olacaktı. Belki Logan da gelirdi? Belki bana sarılmak isterdi? Acıya yardımcı oluyordu. Onun kollarındayken hiçbir şey acımıyordu.

Birden bir suçluluk duygusu beni öyle bir çarptı ki neredeyse nefesim kesilecekti. Bana biraz zaman vermesini söyleyen bendim, ondan nasıl yardım bekleyebilirdim ki? Muhtemelen gelmeyecekti bile. Şu anda inanılmaz derecede bencil davranıyordum. Acıyla kendim başa çıkabilirdim.

"Kardeşin geldiğinde konuşabilir misin Emma?" Doktor Wren'in sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Ne olduğu hakkında mı?" Çok gergin hissederek sordum.

Doktor başıyla onayladı. "Sağlık durumunuz hakkında sizi bilgilendirmek, siz uyurken neler olup bittiğini anlatmak ve size bazı sorular sormak istiyorum."

"Tamam." Parmaklarımla oynayarak başımı salladım.

"yalnız konuşmak ister misiniz?" diye sordu doktor Wren. "Kardeşinizin burada olması gerekmiyor. Bunu önerdim çünkü onun burada olmasının senin için daha kolay olacağını düşündüm."

Doktor Wren'in söylediklerini düşünmek için bir an durdum. Kardeşimi burada istiyor muydum? O yanımda olursa benim için daha kolay olacağını biliyordum. Beni güvende hissettiriyordu. Ama Sienna'nın söylediği o tek kelime aklımın bir köşesinde çınlayıp duruyordu.

Yük.

Yük olmak istemedim. Belki de doktor Wren'in sağlığım hakkında söyleyeceklerini duymak istemedi. Belki gelmek bile istemedi. Muhtemelen paket işi vardı. Tanrım, Doktor Wren'e onu aramasını söylememeliydim.

"Emma..." Doktor Wren tam odanın kapısı açılırken adımı seslendi.

Andrew içeri koştu. Benim paniklemiş yüzümü görünce gözleri büyüdü. Bana doğru koştu ve beni kucakladı.

"Sorun ne Em?" diye sordu panikle. "Buradayım aşkım. Uyandığında burada olmadığım için çok üzgünüm. Kıyafetlerimi değiştirmek için eve gittim. Sen uyanmadan dönerim diye düşünmüştüm. Çok özür dilerim."

Nefes alışımı sakinleştirmeye çalıştım ama çok zordu. Sienna'nın söylediği her şey zihnimde tekrarlanıyordu ve bunu durduramıyordum.

"Emma, aşkım, sorun ne?" Andrew yüzümü avuçlayarak sordu. "Hadi, derin nefes al, Em. Bunu yapabilirsin. Benim yaptığımı yap, hadi."

Andrew gibi nefes almaya çalıştım. Başlangıçta zor oldu ama sakinleşmeyi ve onun yaptığını taklit etmeyi başardım. Yine de düşünceler yok olmadı.

"Sorun yok ." Andrew ben başardıktan sonra usulca konuştu. "Sen iyisin."

Yatakta yanıma oturdu ve beni kollarına çekti. "Ne oldu

Wren?" Andrew doktora sordu.

"Yaraları hakkında benimle yalnız mı konuşmak istediğini yoksa senin de burada olmanı isteyip istemediğini ." Wren açıkladı.

"Elbette burada olacağım." Andrew bana bakarak söyledi. "Burada olmamam için bir neden var mı, Em?"

Çünkü ben bir yüktüm.

"Hayır." Sessizce söyledim.

"Tamam." Andrew tekrar doktor Wren'e baktı. "Ama Logan'ın da her şeyi duymak isteyeceğinden eminim. O gelene kadar bekleyebilir miyiz?"

"Elbette, Beta." Doktor başıyla onayladı. "Senin için de uygun mu Emma?" Başımı salladım.

"Tamam." Doktor Wren dedi ki. "Alfa buraya geldiğinde geri geleceğim."

Andrew başını salladı ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim. O da bana gülümsedi ve odadan çıktı.

"Wren sana yaralarını anlatırken beni odada isteyip istemediğini sorduğunda neden paniklediğini söylemek ister misin?" Andrew, Doktor Wren'in arkasındaki kapı kapanır kapanmaz sordu.

"Bilmiyorum." Mırıldandım.

"Evet, biliyorsun, Em." Andrew oturduğu yerden kalktı.

Bana baktı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sienna'nın sana söyledikleriyle bir ilgisi var mı?"

"Hayır." Yalan söyledim.

Andrew kaşlarını çattı. "Ne zaman yalan söylediğini biliyorum Emma. Seni ben yetiştirdim."

İçimi çektim ve başka tarafa baktım. "Bunu aklımdan çıkaramıyorum, Andrew. Söylediği şeyler..."

"Yalandı." Andrew sözümü kesti. "Sana ne söylediğini biliyorum. Senin bir yük olduğun ve benim istediğim hayatı yaşayamadığımla ilgili tüm saçmalıklar, hepsi yalandı. Seni incitmek için yaptı. Bunu hasta olduğu için yaptı, Emma."

"Bana ne dediğini nereden biliyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Logan onun üzerinde alfa komutunu kullandı." Andrew açıkladı. "Bize her şeyi anlatmaktan başka çaresi yoktu."

Başımı salladım ve Andrew yüzümü avuçladı. "Onun hakkında sana inanmayarak büyük bir hata yaptığımı biliyorum. Bunun için hiçbir mazeret yok. Aptalın tekiydim ve arkadaşımın böyle bir şey yapacağına inanmak istemedim.

Bu. Bir Beta olarak güvendiğim kişileri seçerken hata yapamayacağımı düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Çok yanılmışım ve bunun üzerinde çalışmam gerek. Ama Emma, söylediği her şey yalandı. Sen bir yük değilsin. Hayatımda böyle harika bir insan olduğu için çok şanslıyım. Seninle ve olduğun her şeyle gurur duyuyorum. Senin büyümeni izlemek benim için bir onurdu ve son sekiz yıldır sana bakmak benim için daha da büyük bir onur. Neden biliyor musun, aşkım?"

Başımı salladım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ve Andrew onları sürekli silmek zorunda kalıyordu.

"Çünkü seninle hava atabilirim." Andrew gülümseyerek şöyle dedi. "Seni gösterip 'Bunu ben yaptım' diyebilirim. İnsanlar beni kıskanacak ve ben de bu lanet gezegendeki en gururlu ağabey olacağım."

Gözyaşlarımın arasından güldüm ve Andrew bana gülümseyerek alnımdan öptü.

"Hayır, ama cidden, Emma." Andrew devam etti. "Seni çok seviyorum. Sen benim için dünyadaki en önemli şeysin. Seninle geçirdiğim tek bir anı bile Sienna'nın senin yüzünden kaçırdığımı söylediği herhangi bir partiye ya da her neyse ona değişmem. Hiçbir şeyi kaçırmadım, tek bir lanet şeyi bile, tamam mı?"

"Dil." Onu şakacı bir şekilde azarladım, tıpkı ben küfrettiğimde yaptığı gibi.

"Özür dilerim." diye sırtıttı.

Kıkırdadım ve iç çektim. Andrew başparmaklarıyla yanaklarımı ovmaya devam etti. Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve ona baktım.

"Söylediğin her şeye inanıyorum." Sessizce söyledim. "Seni çok seviyorum ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Onun yaptığı şeyin senin hatan olmadığını bilmeni istiyorum. O gerçekten iyi bir oyuncuydu. Her şeyi mükemmel yaptı. Biliyorum, çünkü onun her iki tarafını da gördüm. Ve eminim ki, ben etrafta yokken, senin için gerçekten bir arkadaştı. Seni kendi çarpık tarzıyla seviyordu. Sahte olmadığına eminim, Andrew. Ama yaptığı ve söylediği her şeyi geride bırakmak için biraz zamana ihtiyacım var. Bu çok zor, biliyorsun. Ne kadar süre uzak kaldım bilmiyorum ama onca zaman boyunca

onun sözleri. O haydut bana aynı şeyi tekrar tekrar söyleyip durdu. Büyük bir parçam bunun doğru olmadığını biliyor, ama hala bana söylediklerini hatırlatan o küçük ses var. O ses kaybolacak ama bu biraz zaman alacak."

"Biliyorum, aşkım." Andrew beni göğsüne çekerek şöyle dedi. "Her adımında yanında olacağım ve sana onların sözlerinin ne kadar yanlış olduğunu kanıtlayacağım. Seni seviyorum, Em."

"Ben de seni seviyorum." Dedim ve kardeşimin kucağında rahatladım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - Yaralanmalar

Emma POV

Sonraki 45 dakika boyunca Andrew ve ben konuştuk ve güldük.

Doktor Wren bana bir şeyler verdikten sonra vücudumdaki ağrı azaldı ama hâlâ acıyordu. Gerçekten ihtiyacım olan şey eşimdi. Ama onu isteyemezdim.

Odamın kapısı pat diye açıldı ve Logan içeri koştu. Onu görünce tenim karıncalandı. Üzerinde siyah bir eşofman altı ve tüm kasları sayesinde bir beden küçük görünen dar bir siyah tişört vardı. Saçları dağınıktı ve sakalı onu daha da seksi gösteriyordu. Normalde tıraş olurdu. Sakalının uzamasına neden izin verdiğini merak ettim.

Karnımın alt kısmı karıncalandı ve Eliza'yı hissedebilseydim, ağzının sulanacağını biliyordum.

"Selam bebeğim, geç kaldığım için çok özür dilerim." Logan aceleyle bana doğru gelirken şöyle dedi. "Annem benimle sürü hakkında konuşmak istedi."

Logan elimi tuttu ve yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu. Vücudumdaki acı onun dokunuşuyla neredeyse yok oluyordu.

Kaşlarımı çatmıştım. "Peki ya sürü?"

"Son birkaç gündür görevdeydi, bu yüzden olan biten her şey hakkında beni bilgilendirmek istedi." Logan açıkladı.

Yetkili mi? Neden o ? Logan neredeydi?

Andrew şaşkın yüzümü gördü ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Logan başından beri buradaydı." Andrew söyledi. "Gloria Teyze sürüyle ilgilendi."

Logan'a bakarken gözlerim büyüdü. "Sen burada mıydın?"

"Elbette bebeğim." Logan elimin arkasına bir öpücük kondurdu. "Sen benimsin. Her zaman yanında olacağım."

Sözleri vücudumun gerçekten ilginç bir şekilde tepki vermesine neden oldu. Kalbim mutlulukla kabardı ama karnım endişeyle burkuldu. Beni gerçekten istiyor muydu? Neden istiyordu? Ne değişmişti? Ona güvenebilir miydim? Ona gerçekten güvenmek istiyordum. Ama korkuyordum. Ya yine incinirsem? Muhtemelen bunu sadece korkusundan yapıyordu. Bu hastaneden çıktığımda, kısa bir süre önce reddettiği o küçük, zayıf dişi kurt olduğumu fark edecekti. Hâlâ onun eşi ve Luna'sı olmamı istemeyecekti. Yine de benim yerime geçecekti.

Nefesimin kontrolünü kaybetmemek için kendimi zor tutarak kucağıma baktım. Paniğin göğsümü sıktığını hissediyordum ve beni böyle görmelerini istemiyordum.

"Tamam." Ben sessiz kaldıktan sonra Andrew mırıldandı. "Wren'le zihin bağlantısı kurdum. Bizimle onun durumu hakkında konuşmak istiyor. Bir dakika içinde burada olacak."

Battaniyeyle kıpırdandım. Logan elimin arkasına küçük daireler çizerek vücudumda karıncalanmalar ve ürpermeler yarattı. Andrew saçımın bir tutamını parmaklarının etrafında döndürdü.

Odadaki sessizlik çıldırtıcıydı.

Neyse ki birkaç dakika sonra doktor Wren odaya girdi. Kapıyı

kapatırken bana "Ağrın nasıl, Emma?" diye sordu.

"Acı mı?" Logan hırladı, gözleri doktor Wren ve benim aramda gidip geliyordu.

Doktor, "ağrısı vardı, ben de bunun için ona bir şey verdim," diye açıkladı.

"Neden bana söylemedin?" Logan kaşlarını çattı ve ayağa

kalktı. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ne yapıyordu acaba?

Andrew'a yatağımdan kalkmasını işaret etti. Andrew iç çekerek ayağa kalktı ve sandalyeye oturdu. Logan kendini yatağa sıkıştırdı ve beni kollarının arasına aldı. Acı tamamen geçmişti.

Vücudum gevşedi ve acı yerine başka bir şeye odaklanabildim. Logan'ın kokusu beni sakinleştirdi ve uykuya geri dönmeye hazırdım.

Logan burnunu boynuma soktu ve kulağımın arkasına küçük bir öpücük kondurdu. Vücudumun her yerinde kıvılcımlar patladı ve Logan'ın keyifle iç çektiğini duydum.

"Kokun geri geliyor." dedi. "Onu çok özledim." Kaşlarımı çatmıştım. Neden bahsediyordu?

Doktor gülümsedi: "Evet, kurtboğan nihayet vücudundan atılıyor."

Doktor Wren sandalyeye oturdu ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Başlayalım mı?"

Başımı salladım ve ona gülümsedim. Andrew elimi tuttu ve bana doğru eğildi. Logan başımın üstünü öptü ve kollarıyla beni daha da sıkı sardı.

"Tamam, Emma." Doktor Wren gülümsedi. "Bulunduğundan beri yaptığımız her şeyi sana anlatacağım. İşim bittikten sonra sana bazı sorular soracağım, tamam mı? Eğer herhangi bir zamanda durmak istersen, bana söylemen yeterli. Sizi bunaltmak istemem."

Başımı salladım.

"Dört gündür yoktun." diye devam etti doktor. "Birkaç gün önce ormandaki bir yeraltı mağarasında bulundun. Logan ve Andrew tarafından getirildin. Geldiğinde birkaç kaburgan kırık, vücudunun her yerinde kesikler ve çürükler vardı ve vücudunda yüksek miktarda kurtboğan vardı. Bazı kesikler çok derindi. Kurtboğan yüzünden iyileşemedin ve çok kan kaybettin.

Kan nakli. Yaralarını diktik, Andrew kanını bağışladı ve seni stabilize etmeyi başardık."

Kardeşıme baktım. "Kanını bana mı bağışladın?" "Elbette aşkım." dedi elimi öperek.

"Teşekkür ." Logan'dan uzaklaşıp kardeşıme sarıldım.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok." dedi başımın tepesine bir öpücük kondururken. "Eğer ihtiyacın olsaydı sana kalbimi verirdim."

Kıkırdadım. "Kimi kızdıracağım o zaman?"

"Haklısın." dedi ve gitmeme izin verdi. "Beni kızdırabilmen için seninle olmak zorundayım. Kızdıracak başka birini bulursan kıskanırım."

Logan beni tekrar kollarına çekti ve ben de kardeşıme gülümsedim. Bana göz kırptı ve elimi tekrar avucunun içine aldı.

"Özür dilerim doktor." Dedim. "Devam edin lütfen."

"Sorun yok." diye gülümsedi bana. "Seni stabilize etmeyi başardıktan sonra bu odaya koyduk ve hayati değerlerini izledik. Ne yazık ki ateşin çıktı ve bir enfeksiyonun olduğunu öğrendik. Muhtemelen mağara zeminindeki kirden kaynaklanıyor. Orada açık yaralarla yatıyordun. Sana antibiyotik verdik ve seni izliyoruz. Şimdilik iyi görünüyor. Antibiyotik almaya devam etmeniz gerekiyor ve enfeksiyon birkaç gün içinde tamamen geçecektir."

Başımı salladım. "Hepsi bu kadar mı?"

Doktor Wren bana dönmeden önce Andrew ve Logan'a baktı. Logan'ın gerildiğini hissettim. Andrew sessiz bir hırıltı çıkardı.

"Siz bayginken bir muayene daha yaptık." dedi Doktor Wren yavaşça. "Siz uyanana kadar beklemek istedik ama bu büyük bir risk olurdu."

"Ne sınavı?" Nefes nefese sordum.

Bende bir sorun mu vardı? "Tecavüz

kiti." dedi doktor.

Nefesim kesildi ve Andrew'un elini daha sıkı kavradım.

Oh, Tanrım. Bunu o mu yaptı? Nefes alışım hızlandı ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmeye başladım.

"Hey, bebeğim, sorun yok." Logan elini yanağıma koydu ve ona bakabilmem için başımı çevirdi. "O yapmadı, bebeğim."

Yutkundum, gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyordum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, bebeğim." Logan alnını benimkine yaslayarak sessizce konuştu. "Sen iyisin."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatarak eşimin kokusunun beni sakinleştirmesine izin verdim. Logan'ın etrafında bu kadar çok bulunmamam gerektiğini biliyordum. Onu kabul etmek istediğimden bile emin değildim. Beni tekrar terk edeceğinden emindim ve bu gerçekleştiğinde çok acı çekeceğimi biliyordum ama o zaman bununla başa çıkmaya karar verdim. Ne kadar karşı koymaya çalışsam da şu anda ona ihtiyacım vardı.

"İyi misin " Andrew sordu.

Başımı çevirdim ve ona baktım. Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim. Başparmağıyla yanağımı okşadı ve ben de başımı avucuna yasladım.

"Ne hatırlıyorsun Emma?" diye sordu doktor Wren. "Bilmemiz gereken başka bir şey yaptı mı?"

Doktor Wren'e baktım ve derin bir nefes aldım. Andrew ve Logan gerildi.

Onlara ne anlatmalıyım? Pek bir şey hatırlamıyorum. Ben uyurken bana her türlü şeyi yapmış olabilir.

OceanofPDF.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM - Gururlu

Logan POV

Emma kollarımda gerildi ve ben de endişeyle ona baktım. Bir şey mi olmuştu? Ona bir şey mi yaptı?

Onu parçalara ayırırdım. Onu tekrar bir araya getirir ve tekrar parçalara ayırırdım.

"Pek bir şey hatırlamıyorum." Emma sessizce söyledi. "Çoğu zaman uyuyordum."

"Tamam." Wren başını salladı. "Sen uyanırken ne yapıyordun?"

"Çoğunlukla konuşurdu." diye iç geçirdi.

"Ne hakkında?" Andrew ona sordu.

"Sienna, Logan ve senin hakkında." dedi sessizce.

Onu daha sıkı kavradım. O piç ona ne söylemişti? "Peki ya biz, bebeğim?" Burnumu boynuna sokarken sordum.

Kokusu yavaş yavaş geri geliyordu. Teninde biraz çilek kokusu alabiliyordum. Bu beni çıldırtmaya yetiyordu. Kollarıma mükemmel bir şekilde oturdu. Onu asla bırakmak istemiyordum. Dudaklarını tekrar tatmak, teninin her santimini ağzımla kaplamak ve onun içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordum.

Kahretsin, Logan. Bunu düşünmeyi bırak.

Sikim taş gibi olmuştu ama neyse ki kucağımda oturmuyordu, o yüzden hissedemiyordu.

"Mate mükemmel. Leon iç çekti.

"Kapa çeneni. Ona hırladım. "Sakinleşmem gerekiyor ve sen hiç yardımcı olmuyorsun.

Burnumu boynunda aşağı yukarı gezdirdim ve titrediğini hissettim. Bu beni gülümsetti.

Tanrıça, onu sevmiştim. Neden onu reddettim? Bu hayatımda yaptığım ve yapacağım en aptalca şeydi. Onun zayıf olduğunu nasıl düşünebildim? Benim için mükemmelden daha azı olduğunu nasıl düşünebildim?

O benimdi ve gitmesine asla izin vermeyecektim.

"Hayatlarınıza nasıl devam ettiğinizden bahsetti." Emma kucağına bakarak söyledi. "Beni aramadığınızı söyleyip durdu. Son söylediği şey Sienna'nın Luna töreni için hazırlık yaptığınızdı."

Andrew ve ben yüksek sesle homurdandık.

Bunu ödeyecekti. Acı çekecekti. Onu elime geçirmek için sabırsızlanıyordum.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" Andrew onun ellerini avuçlarının içine alarak sordu. "Seni aramaktan hiç vazgeçmedik. Ben de seni aramaktan asla vazgeçmem. Bir haydut olsan bile umurunda olmazdı. Sen benim kız kardeşimsin, yavrumsun ve seni her zaman ararım."

"Biliyorum, Andrew." dedi. "Beni bulduğuna sevindim."

"Oh, küçüğüm, daha mutlu olamazdım." Andrew gülümsedi. "Bir daha başına böyle bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim."

"Evet." Mırıldandım. "Bir daha kimse seni benden alamayacak. Sen benimsin, Emma."

Kaskatı kesildi ve ben de hemen kendime lanet ettim.

Bunu neden söyledim ki? Yani, gerçek buydu. Ama onu hemen istediğim için beni ne kadar öldürse de, ona zaman tanıyacağıma söz verdim.

"Tamam." Wren rahatsız edici sessizliği bozdu. "Sadece bir soru daha, sonra dinlenmene izin vereceğim."

Emma başını salladı. "Tamam."

"Sana tecavüz etmediğini biliyoruz, ama sana hiç uygunsuz şekilde dokundu mu?" Wren sordu.

Andrew ve ben yüksek sesle homurdandık.

Kalbim acıyla çarpmaya başladı. Andrew ve ben onu elleriyle kapüşonunun altında yakaladık. Daha fazlasını yaptı mı?

Ellerini keserdim. Yavaşça ve acıyla. Onu kurtboğanla doldururdum ve acele etmezdim. Onları onun önünde yakardım.

"Hayır." Emma başını iki yana salladı. "En azından ben uyanıkken değil. Bilincim yerinde değilken yaptı mı bilmiyorum."

Andrew hırladı. "Onu öldüreceğim."

"Ben iyiyim, Andrew." Emma küçük bir

gölümsemeyle söyledi. "Yine de onu öldüreceğim."

Andrew homurdandı.

"Onunla eğlenmeden olmaz." Elimi Emma'nın saçlarında gezdirerek söyledim.

"Bunu bilmeme gerek yok." Emma kaşlarını çatarak

söyledi. "Özür dilerim, bebeğim." Sessizce kıkırdadım.

Wren bize gülümsedi ve kalktı. "Doktor?"

Emma ona seslendi.

Etrafındaki makineleri kontrol ederken ona gülümseyerek, "Evet, Emma?" diye sordu.

"Arkadaşlarım beni ziyarete gelebilir mi?" diye sordu.

Kalbim inanılmaz derecede hızlı atmaya başladı. Jacob'ı görmek istiyordu. Hayır.

Hayatta olmaz. Ona yaklaşmayacaktı. Hayır.

Tam Wren'e gelemeyeceklerini söylemesini emretmek üzereydim ki Andrew kolumu tuttu.

Logan, hayır. Benimle zihin bağı kurdu.

Neye hayır? Homurdandım.

Ona bir şey emretme. Andrew karşılık verdi.

Neden anlamıyorum. Kaşlarımı çatarak söyledim.

Evet, biliyorsun. Andrew yine hırladı. **Seni tanıyorum Logan. Bu işe karışma. O onun arkadaşı. Onunla görüşmesini yasaklarsan, sana sadece kızar.**

Buraya girmesine izin veremem. Çaresizim dedim. **Onu seçmesi için ikna edecek. Onu istiyor, Andrew.**

O bunu yapmaz Logan. Andrew iç çekti. **Seni affedecektir. Ona zaman ver ve onu incitecek bir şey yapma. Ve arkadaşını görmesini yasaklamak onu incitecektir.**

Andrew ve ben konuşurken, Wren çizelgesini kontrol ediyor ve düşünüyordu. Ona hemen cevap vermedi. Bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi? Onları içeri almadı.

"Eliza'yı hâlâ hissedebiliyor musun, Emma?" Wren ona cevap vermek yerine sordu. "Hayır." dedi üzüntüyle.

Wren başını salladı. "Evet, kanında hâlâ kurtboğan var. Kurtboğan vücudundan çıkana kadar Eliza geri gelmeyecek. Korkarım enfeksiyon da o zamana kadar temizlenmeyecek. Bu yüzden onları buraya getirerek sağlığınıza riske atmayın derim. Birkaç gün içinde ziyaret edebilirler."

Neredeyse mutluluktan zıplayacaktım. Ayağa kalkıp Wren'i öpmek istedim.

Tanrıça'ya şükürler olsun, birkaç gün daha kıskançlıktan ölmek zorunda kalmayacağım.

"O zamana kadar onlarla telefonda konuşabilirsin." Wren gülümseyerek devam etti ve benim öfkem geri geldi.

Emma gülümsedi. "Tamam, teşekkürler doktor."

"Ben Wren, Emma, hadi." dedi gülümseyerek. "Uzun zamandır birlikte çalışıyoruz. Bana adıyla hitap edebilirsin."

Birlikte çalışmak mı? Ne?

"Birlikte çalışmak mı?" Kaşlarım çatılırken sorumu dile getirdim.

"Emma iki yıldır sürü hastanesinde gönüllü olarak çalışıyor." Wren gururla söyledi.

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet." Wren gülümsedi. "O harika biri. Harika bir Luna olacak."

Çok gururluydum, kızımın çok gurur duyuyordum. Nasıl olur da bundan haberim olmaz?

"Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim." Kollarımı ona dolayarak ve yanağından öperek söyledim.

Kızardı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Tamam." Wren dedi ki. "Şimdi seni yalnız bırakacağım. Emma, senin uyumaya ve dinlenmeye ihtiyacın var, tamam mı? Eliza'nın geri döndüğünü hissettiğin anda bana haber ver. Ben de sana"

Size bir doz daha antibiyotik vereceğim ve hemşire size yiyecek bir şeyler getirecek."

"Tamam." Emma küçük bir gülümsemeyle başını

salladı. Wren bize gülümsedi ve odadan çıktı.

Burnumu boynuna soktum ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Kokusu, vücudu, varlığı beni anında sakinleştirdi.

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM - Eve Dönüş

Emma POV

Sonunda odama dönmüştüm.

Beni bulduklarından beri bir hafta geçti. Enfeksiyonum geçti ve kurtboğan sistemimden süzüldü. Eliza'yı tekrar duyabiliyor ve hissedebiliyordum. Sesini ilk kez duyduğumda çok mutlu olmuştum. Onu çok özlemiştim.

"Ben de seni özledim, Emma. Eliza söyledi.

Gülümsedim, kafamın içinde onun sesini duymak hoşuma gidiyordu.

"Andrew ve Logan'ın bizi bulacağını söylemiştim. Gururla söyledi.

"Sen . Kıkırdadım. Bekle...

Aniden

doğrudum. O mu

yaptı?!

Nasıl?!

Vücudumda kurtboğan vardı. Günlerce onunla konuşamadım. Mağarada onunla nasıl konuşabilirdim ki?!

"Biz özeliz, Emma. Eliza sessizce söyledi. 'Seninle konuşmak için bariyeri aştım. Ama Andrew ve Logan'ın seni eve götürdüklerini hissettiğimde geri çekildim. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Kurtboğan bariyerini aşmak çok zor.

*"Ama bunu nasıl yapabildin Eliza? Kafam karışmış bir halde sordum.
"Kurtlar bunu yapamaz.*

"Yapabiliriz. Eliza kıkırdadı.

"Nasıl?" diye sordum, kafam öncekinden daha da karışık.

Eliza güldü ve konuşmamızı sonlandırarak zihnime geri çekildi. Kaşlarımı çattım. Neden bana cevap vermemişti? Bununla ne demek istemişti?

"Emma?" Andrew'un adımı bağırdığını

duydum. "Evet?" Ben de bağırdım.

"Öğle yemeği!" diye tekrar bağırdı.

Oflayarak ayağa kalktım. Aslında aç değildim ama Andrew'un bana yemek yedireceğini biliyordum. Hastanede dayanılmazdı. Bir öğünü bile atlayamazdım.

Mutfağa girdim ve gözlerim hemen Rolf'un beni bayılttığı yere gitti. Olaydan sonra buraya ilk kez geliyordum ve bu midemi ağrıtıyordu.

Her şey bir dalga gibi geri geldi. Rolf'un dokunuşları, Sienna'nın sözleri, benim çaresiz yalvarışlarım. Her şey yeniden oluyormuş gibi hissettim.

"Emma?" Andrew'un bana seslendiğini duydum ama başımı kaldırıp ona bakamadım.

Gözlerim Sienna'nın beni diz çöktürdüğü noktaya sabitlenmişti. Nefes almak zorlaşıyordu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Avuçlarım terlemeye başladı. Vücudumdan soğuk bir ürperti geçti.

"Kahretsın." Andrew'un

mırıldandığını duydum. Hâlâ

başımı kaldıramıyordum.

Bir an sonra Andrew önümde durmaya başladığında yerdeki leke vücuduyla kaplanmıştı. Yüzümü nazikçe kavradı ve ona bakabilmem için başımı kaldırdı. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Em?" diye tekrar seslendi bana. "Yemek odasında yemek ister misin?"

Derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Tamam, aşkım." Andrew alnımdan öperken şöyle dedi. "Git otur. Ben tabaklarımızı getireceğim."

Tekrar başımı salladım, arkamı döndüm ve mutfaktan çıktım. İçimde Rolf'un hemen arkamda olduğuna ve her an beni yakalayacağına dair korkunç bir his vardı.

Yemek odasına doğru koştum ve oturdum.

Birkaç dakika sonra Andrew'un içeri girdiğini duydum. Tabağımı önüme koydu ve oturdu.

Lazanya yaptı. Benim favorim.

Ona minnettar bir gülümseme verdim ve çatalı aldım.

Gerçekten aç değildim, özellikle de mutfakta olanlardan sonra, ama yemek yemem gerektiğini biliyordum. Andrew yeterince yiyene kadar odama dönmeme izin vermedi.

Ne yazık ki, onun 'yeterliliği' benim 'yeterliliğimle' aynı değildi.

"İyi misin aşkım?" Andrew yemeğe başladığımızda sordu.

"Ben iyiyim." Dedim ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Olanlar için üzgünüm."

Andrew yemeyi bıraktı ve elimi eline aldı.

"Özür dileme." dedi sertçe. "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok"

Başımı salladım ve tekrar tabağıma baktım. Andrew çatalını tekrar eline aldı ve yemeye devam etti.

Arka kapının açıldığını duymadan önce sessizce yedik ve eşimin tanıdık kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Tenim karıncalandı ve karnımın alt kısmı ısındı.

"Andrew?" Derin sesinin kardeşime seslendiğini duydum. Bu

kesinlikle içimde arzuya yardımcı olmadı.

Gerçekten işkence gibiydi. Bedenim onu affetmek istiyordu. Bedenim eşimin dokunuşunu arzuluyordu. Ama zihnim teslim olmamam için çılglık atıyordu. O beni reddetti. Beni istemiyordu.

"Yemek odası." Andrew geri bağırdı.

Logan birkaç dakika sonra içeri girdi ve onun sıcak bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, bu da karnımdaki yanmanın daha da kötüleşmesine neden oldu.

"Selam, bebeğim." Logan gülümsedi ve bana doğru yürüdü.

Başımın üstünü öptü ve yanıma oturdu. Tenimde kıvılcımlar uçtu ve dudaklarımdan kaçan bir iniltiyi durdurmak zorunda kaldım.

"Neden burada yiyorsun?" Logan Andrew'a bakarak sordu.

Andrew ve ben yemek odasında hiç yemek yemedik. Çok büyüktü ve mantıklı gelmiyordu. Ayrıca bize ailemizi hatırlatıyordu. Ama içimde bundan sonra burada yiyeceğimize dair bir his vardı. En azından ben.

"Emma mutfakta rahatsızdı." Andrew bana bakarak cevap verdi.

Logan sessizce homurdandı ve bir elini sırtıma koyarak küçük daireler çizdi.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu bana, eğilip kokumu içine çekerek. "Ben iyiyim." Başımı kaldırıp ona bakmadan mırıldandım.

Logan omzumu öptü ve tekrar doğrulup oturdu.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum." Logan Andrew'a söyledi.

"Konuşmak." Andrew birasından bir yudum alarak, "Konuş," dedi.

"Senin ve Emma'nın ambarlara taşınmanızı istiyorum." Logan söyledi. "Onu kendime daha yakın istiyorum."

Kalp atışlarım hızlandı ve vücudum gerildi.

Hayır. Taşınmak istemedim. Gitmek istemedim. Burası benim evimdi. Ayrıca Logan her zaman yanımda olursa eş bağıını görmezden gelmek çok daha zor olacaktı.

Logan ve Andrew'un gözlerini üzerimde hissettim ve başımı kaldırdım.

"Hareket etmek istemiyorum." Andrew'a bakarak sessizce söyledim.

Bana dönmeden önce Logan'a baktı. "Neden, Emma?" "Burası bizim evimiz." Dedim. "Gitmek istemiyorum."

"Belki de bu iyi bir şey olur, bebeğim." Logan bir elini saçlarımda gezdirdi. "Kendi evinde korkmanı istemiyorum."

"Daha iyi olacak." Ona bakarak söyledim. "Gitmek istemiyorum."

Logan, Andrew'a bakmadan önce endişeyle bana baktı. Birbirleriyle zihin bağı kurduklarını anlayabiliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu.

"Tamam, aşkım." Andrew sonunda konuştu.

"Gitmeyeceğiz." "Ama ben taşınacağım." Logan sözlerini

bitirince nefesim kesildi.

Gözlerim büyüdü ve kalp atışlarım hızlandı. İçeri mi giriyordu? Neden? Taşınmasını istemedim. Sürekli burada olursa ondan uzak durmak zor olurdu.

Sadece normale dönmek istedim. Logan'ın eşi olmadığı zamanlara. Normal bir dişi kurt olmak, kardeşimle yaşamak ve eğitimden sonra Jacob ve Amy ile takılmak istiyordum. On sekiz yaşında olmanın ve kurdumu tanımanın tadını çıkarmak istiyordum. Evden gizlice kaçıp mağaramıza gitmek istiyordum. Partilere gitmek istedim. Sadece normal olmak istedim. Kırık ve acı içinde olmak istemiyordum. Kendi mutfağıma her girdiğimde panik atak geçirmek istemiyordum. Kardeşim ve eşim tarafından sürekli gözetim altında tutulmak istemiyordum.

"Bebeğim?" Logan'ın sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Neden?" Sesim titreyerek sordum. "Neden buraya taşınıyorsun?"

"Senden uzak kalmak istemiyorum." Logan sert bir şekilde söyledi. "Burada olmak ve senin güvende olduğundan emin olmak istiyorum." Çılgılık atmak ve onun sorumluluğunda olmadığını söylemek istedim. O beni reddetti. Beni istemedi. Beni güvende tutacak kişi o olmak zorunda değildi.

Ama yapamadım. Sadece ona bakabildim, nutkum tutulmuştu.

"İyi misin, Emma?" Andrew elini sırtıma koyarak sordu.

Başımı salladım ve çatalımı yere bıraktım. "Yemeğim bitti. Odama gidebilir miyim?"

"Tamam, Em." Andrew gülümsedi. "Amy ve Jacob ne zaman geliyor?"

Logan homurdandı ve gözleri karardı. "O neden buraya geliyor?"

"Yeter, Logan." Andrew sertçe konuştu. "Bunu konuşmuştuk."

Logan elini belime koydu ve beni kendine çekti. Başını boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı. Hafifçe gevşediğini hissettim ama beni hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

"Özür dilerim bebeğim." diye mırıldandı. "Onu sana yakın görmekten hoşlanmıyorum."

Sessiz kaldım, beni bırakmasını bekledim. Bunu gerçekten istemiyordum. Dokunuşu vücudumda aşağı yukarı hoş bir ürperti yarattı. Tek istediğim şey

düşünebildiğim tek şey onun elleriydi. Hiç ayrılmak istemedim.

Ama kafamın içindeki ses bana bağıyordu. O beni istemiyordu. Beni asla istemeyecekti. Ne kadar zayıf olduğumu hatırladığında fikrini değiştirecekti. Beni tekrar reddedecekti. Bunu yapmasına izin veremezdim. Beni tekrar böyle incitmesine izin veremezdim.

Bu birinci kitabın sonu. Emma'ya ne olacak? Logan'ı affedecek mi? Haydut Kral onu bulacak mı? İkinci kitapta öğrenin! Okuduğunuz için teşekkürler. Umarım hikayeyi beğenmişsinizdir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.